

АЛИСА ДЕЙ

РАЗКРИВАНЕТО НА

АТЛАНТИДА

Част 4 от „Воините на Посейдон“

Превод от английски: Теодора Кузманова, 2014

chitanka.info

КРЕДОТО НА ВОИНИТЕ

Ние ще чакаме.

Ще наблюдаваме.

И ще браним.

За да послужим като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството. Тогава и само тогава Атлантида ще се възроди.

Затова ние сме воините на Посейдон и знакът на Тризъбеца, който носим, е свидетелство за нашия свещен дълг да защитаваме човешкия вид.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Акнаша — емпат; хора, които могат да усещат емоциите на останалите и също така обикновено предават собствените си емоции в съзнанието и сърцата на другите. В писаната история на Атлантида не се е срещала „акнаша ’ан“ повече от десет хиляди години.

Атланти — раса, обособена от хората, която произхожда пряко от съюза на бог Посейдон и една от морските нимфи, чието име се е изгубило във времето. Атлантите са наследили някои от дарбите на своите предци: способността да контролират всички елементи в природата освен огъня — и най-вече водата; способността да се трансформират в мъгла и по този начин да се придвижват; свръхчовешка сила и бързина. Древните свитъци намекват и за други сили, но те или са се загубили във времето, или са неизползвани от днешните поколения.

Атлантида — Седемте острова на Атлантида са потънали под морето по време на мощен катаклизъм, причинен от земетресения и вулканична дейност, които са изместили тектонските плочи на Земята преди повече от единадесет хиляди години. Управляващият принц на най-големия остров, наречен също Атлантида, се изкачва на престола като крал на всичките седем острова, макар всеки от тях да се ръководи от лордовете на управляващия дом на съответния остров.

Кръвно потомство — вампирите, създадени от вампир-господар.

Земляни — атлантски термин за хората.

Седемте — елитната стража на върховния принц или кралят на Атлантида. Мнозина от управляващите на останалите шест острова са създали подобна на тази традиция и са формирали своя собствена охрана от седемте.

Шейпшифтър — биологичен вид, чийто представители са започнали съществуването си като хора, но са били прокълнати да се трансформират в животни при пълнолуние. Много шейпшифтъри могат да контролират промяната през останалото време на месеца, но наскоро превърналите се нямат тази дарба. Шейпшифтърите имат

свръхчовешка сила и бързина и могат да живеят повече от триста години, ако не бъдат ранени или убити. Те имат дълга кървава вражда с вампирите, но старите съюзи и врагове се променят.

Извличане на мисли — отдавна изгубена дарба на атлантите да проникват в съзнанието и спомените на другите, за да събират информация.

Вампири — древна раса, произлязла от кръвосмешението между бог Хаос и дъщеря му Анубиса, богинята на нощта. Те са ненаситни за политически интриги и огромна власт, живеят изключително дълго. Вампирите имат способността да се дематериализират и да се телепортират на дълги разстояния, но не могат да пътуват над големи водни пространства.

Воини на Посейдон — воини, дали клетва да служат на Посейдон и да защитават човечеството. Всички те носят знака на Посейдон върху телата си.

Mierlus — атлантски жаргонен израз за екскременти.

ГЛАВА 1

Сейнт Луис, бягство от щабквартира на бунтовниците

Почти невъзможно е да се стреля с лък от движеща се кола.

Грейс Хавиланд стисна волана на джипа, който управляваше и изчака атлантският воин, седящ до шофьорското място, да отговори на това, което смяташе за много разумна забележка.

Зачака. Изчака още малко. Бе се запознала с Алексий преди няколко месеца и оттогава се бяха срещали много рядко, но досега никога не е била в такова тясно пространство с него. Имаше чувството, че е затворена в клетка с току-що хапнал лъв. Смъртоносен, опасен и вълнуващ. Кой знае, можеше и да оживее след това.

Освен ако не му се приискаше бърза закуска. Когато пред очите ѝ се появи знак „задънена улица“, тя зави наляво и пое по пустата улица. Алексий най-накрая се обърна към нея — златистата му коса се спускаше надолу и стигаше до раменете му, внимателно закривайки обезобразената част от лицето му. Жената потръпна, когато през ума ѝ премина образът на разярения лъв.

Воинът повдигна вежда в недоумение.

— Хората не се приближават заради знака — обясни му тя. — Този маршрут ще ни помогне да се измъкнем по-бързо, а и е пряк път към болницата. Тъй като изоставаме от всички останали, реших да наваксам.

Слаб, но нежен глас се чу от задната седалка.

— Пряк път звуци много добре.

— Добре ли си, Мишел? — попита Грейс, без да смее да погледне през рамо, при тази висока скорост.

— Доста добре, като се има предвид, че гнусният вампир едва не ми откъсна главата. За мой късмет, се появи привлекателният Аларик с вълшебните си лечебни сили. Първата ми мисия с вас американците и щабът на бунтовниците бива нападнат. Голяма късметлийка съм, няма що!

Алексий изсумтя.

— Привлекателен? Аларик? Обзала гам се, че през целия си живот никога не е чувал такова нещо. Аларик, привлекателният висш жрец в храма на Посейдон.

Независимо от тежкия и мрачен хумор в гласа му, воинът не престана да оглежда всеки сантиметър от изоставената улица, по която минаваха. Винаги готов и нащрек.

Воин в пълния смисъл на думата.

Грейс му хвърли един поглед. Първичен мъжкар, висок метър и деветдесет и пет, с груби черти и стегнати мускули. Когато срещата за стратегическо планиране в базата бе прекъсната от свирепи орди от вампири и шейпшифтьри, които ги нападаха от различни посоки, Алексий се сражава като отмъстителен ангел. Тя изстреляше стрела след стрела, всяка попадаща в целта, но Алексий... мечът и кинжалите му бяха навсякъде: наръгваха, разрязваха, разкъсваха. И през цялото време изражението му остана спокойно и контролирано. Дори и когато обикаляше около нея, изтръгвайки главите на вампирите и...

Едно откритие премина през съзнанието й. Винаги около нея. Биеше се на метри от нея, като й оставяше пространство да стреля с лъка си, но никога не стоеше прекадено далеч. Яростта бавно започна да я изгаря.

— Защитаваше ли ме по време на битката? — попита бавно и внимателно, опитвайки се да не избухне. Нямаше смисъл да обвинява или да напада свирепия си съюзник, освен, разбира се, ако не бе истина. — Защото знаеш, че не се нуждая от закрилата ти? Върша това от...

Мишел я накара да мълкне.

— О, нека да не се разстройваме за глупости. И така, Алексий. Не ти давам повече от тридесет години. Но след като Аларик е на повече от петстотин, тогава ти на колко си?

За секунда горещият, животински, чувствен като милувка, поглед на Алексий докосна лицето на Грейс, преди да се върне към обичайното си бдително аз. Жената се запита дали очите му бяха сини или черни, а може би един от многото нюанси на зелено, наподобяващи блясъка на скъпоценните камъни. Но нямаше как да ги види в тъмнината. Очите на атлантите бяха като пръстени на настроението. За жалост, не вървяха с упътване.

— Какво? — най-накрая отвърна на Мишел.

— Колко века?

— Четири века и няколко години. Грейс, внимавай с дупката на пътя.

Тя сви, за да избегне дупката и намали скоростта, защото навлязоха в оживено кръстовище.

— Ти си на повече от четиристотин години? Наистина ли?

Добре де, може би на толкова възрастен мъж могат да му бъдат простени няколко предубеждения, свързани с крехките жени.

— Леле, изглеждаш страхотно за възрастта си — подметна Мишел. — Грейси, мисля, че той е прекалено възрастен за теб. Все пак си едва на двадесет и пет години.

Страните на Грейс пламнаха.

— Какво? Мишел, аз...

Преди да е успяла да измисли приемливо отрицание, нещо от рода на „Не, Алексий не участва в личната ми представа за мъж мечта“, воинът насочи пистолета си директно в нейната посока.

Тя натисна спирачките прекадено изненадана, за да отговори смислено. Алексий и атлантите бяха съюзници на бунтовниците, нямаше как да са...

— В ляво, Грейс. Наведи се!

Жената се приведе и прикри глава, подчинявайки се инстинктивно на заповедния тон на боеца. След броени секунди оглушителният звук, подобен на разбиване на стъкло, разкъса пространството в джипа. Мишел моментално изкреша.

Алексий презареждаше глока, който Грейс му бе дала. И точно в този момент осъзна, че кинжалите и мечът му няма да му вършат работа в движеща се кола. Изруга и определено бе на родния му език. Беше се била рамо до рамо с много от атлантите и се бе научила да разпознава ритъма и звученето. Ако кралят на спокойствието ругаеше, определено нещата не вървяха на добре.

Точно тогава взе решение, породено от ситуацията, в която се намираше. Грейс паркира, свали колана си и се шмугна под ръцете на Алексий към задната седалка. Силните гърди на воина се опряха в гърба ѝ, в една странна и изкривена прегръдка.

— Не, ако вдигнеш глава, нападателят върху покрива на тази сграда, ще стреля — прошепна в ухото ѝ.

— Трябва да отида при Мишел. Незабавно!

— Няма да те изгубя — отвърна й воинът, докато бавно се отдръпваше назад.

Гласът му бе така тих, че едва успя да го чуе. Изненадана от казаното, Грейс вдигна рязко глава и осъзна колко близо до лицето ѝ се намираше неговото. Изражението му излъчваше ярост. — Излизам — каза ѝ. — Когато ти дам сигнал, ще запалиш колата и ще се махнете от тук.

Алексий постави празното оръжие на пода на автомобила и извади кинжалите си. Движението бе така нормално за него, но за нея бе някак забавено, може би от стреса и притъпените ѝ възприятия, едва осезаеми във времето. Направиха ѝ впечатление косъмчетата по силните му и мускулести бицепси, които ѝ се сториха така гладки и златисти. Дори ѝ остана време да помисли колко странни наблюдения правеше, и то в последния миг от живота си.

И след това с движение, което я накара да се запита дали не бе ударила главата си, той изчезна. Не беше внезапно. Вероятно му отне към три-четири секунди. Но щом тялото му се превърна в напълно призрачен и безформен водопад от блещукаща мъгла, боецът премина през отворения прозорец. Мишел остана с отворена уста, с малки капки вода, вплетени в миглите ѝ.

— Мили боже! Сигурно съм умряла — промълви Мишел със стон. — Или току-що видях Алексий да се превръща в ангел, или на вас двамата ви предстои доста вълнуващекс.

Готова да отговори подобаващо, Грейс се премести на задната седалка, но не вдигна глава. Навсякъде имаше кръв — изстрелът, който пръсна прозореца до Мишел, я бе уцелил в рамото. Парченца от стъклото блещукаха в косите ѝ, а на бузите и челото ѝ кървяха няколко драскотини.

— Колко е зле?

Мишел направи опит да се усмихне, но не успя и се намръщи.

— Изглежда, че известно време няма да нося разголени рокли.

Очите на Грейс изгаряха. Ако загубеше най-добрата си приятелка...

— Мамка му, Мишел, престани с тези британски превземки. Колко е зле?

На приглушената светлина от уличното осветление, лицето на Мишел изглеждаше по-бяло и от снежна буря.

— Може би не е толкова зле. Малко под рамото, но ми е трудно да дишам и... — точно тогава, изречението ѝ се превърна в болезнено стенание.

— Вероятно е засегнало белите ти дробове. О, богове, веднага трябва да те заведем в болницата — каза Грейс и отправи безмълвна молитва към Диана^[1] и Христос.

Сграбчи лъка и наполовина пълния колчан, намиращи се зад нея, и се върна на шофьорското място, след което постави стрела на оръжието с прецизност, доказваща дългогодишната ѝ практика. Прицели се и тихо зачака момента, в който щеше да забие сребърния връх на стрелата в тялото на някой от враговете си.

Тя бе наследница на Диана и никога не пропускаше.

— Ще те заведа в болница.

Обърна се към Мишел, като междувременно оглеждаше района за следи от Алексий или нападателите им.

Тъмна сянка се прокрадваше към джипа и тя я проследи на мига, следвайки инстинкта си.

— Не ви ли стигна в щаба, копелета! — извика Грейс. — Не са ли ви достатъчни дузината мъртви шейпшифтьри и почти толкова вампири? Ако тя умре, ще ви избия до крак.

Сянката бе толкова бърза, че едва успя да я проследи с поглед, но щом всичко ѝ се проясни, видя, че всъщност са блестящите частици от мъгла. Тогава свали гарда и стрелата си.

Вампирите не пътуваха като мъгла. Беше Алексий, който приемаше телесната си форма.

Мъжът оголи зъби, а изрежението на лицето му буквално бе диво — нечовешки хищническо, при вида на което Грейс ахна, и ледени тръпки се спуснаха по гръбнака ѝ.

— Тръгвай! Веднага! — нареди. — Ще съм над вас. Заведи я в болницата. Незабавно!

— Хвана ли ги?

— Нека да кажем, че повече няма да наранят никого — отвърна ѝ той. — Сега тръгвай!

Затрудненото дишане на Мишел я стимулира още повече. Грейс запали джипа, гумите иззвистяха, и пое по улицата, далече от нещото, което ги бе нападнало в алеята преди малко.

— Дръж се, миличка, моля те, Мишел, дръж се — Грейс се молеше на всички богове, докато шофираше бързо към болницата.

Точно над тях, със същата скорост, я следваше една сянка от искрящи частици.

Грейс се качи на бордюра при входа на „Бърза помощ“ и спря точно пред вратата, като не обърна внимание на табелите и недоволните викове на персонала на болницата, които стояха пред огромните двойните врати на сградата.

Тя изхвърча от колата, викайки за помощ, затича се и отвори вратата на задната седалка. Мишел се озова в обятията ѝ. Вцепенена и с широко отворени очи, Грейс изпища с всичка сила, която прогори гърлото ѝ, името на единствения човек от когото отчаяно се нуждаеше.

— Алексий!

— Тук съм.

Воинът се появи, пое Мишел от ръцете на Грейс и се затича към вратите на спешното. Персоналът го посрещна с носилка, крещейки компетентно звучащи медицински фрази. Мъжът внимателно постави приятелката ѝ на носилката и се отдръпна, за да могат да я вкарат вътре и да се погрижат за нея.

С наведена глава, Алексий се върна към Грейс и я вдигна на ръце. Така силно я притисна към себе си, че едва ли не за малка част от секундата тя се почувства в безопасност.

Когато забеляза, че един от подчинените ѝ се доближава към тях, Грейс сложи ръка на гърдите на Алексий и вложи всичката си останала сила, за да се отблъсне от него. За миг очите му заблестяха с изпепеляваща зелена светлина, способна да изгори кожата по лицето ѝ. Но след това, макар и бавно, сантиметър по сантиметър, мъжът я свали на земята и я пусна, сякаш не само тя страдаше от загубата на контакта им.

— Грейс, мага да преместя джипа — обърна се към нея Спайк. Той бе един от ранените при първото нападение на шейпшифтьрите, но изглежда бинтовете по ръцете му не го бяха забавили. — Всички се лекуват. Повечето от нас ще се оправят. Ще се чуем с Хоук след операцията.

Грейс кимна, доволна от новините. Беше твърде изморена, за да говори.

Спайк присви очи и отправи поглед, изпълнен с подозрение към Алексий.

— Смятахме, че чернокосият е излекувал Мишел.

— Направи го — отвърна атлантът през зъби. — Попаднахме на засада.

Внезапно Спайк премина в нападателна позиция и бръкна под якето си, под което Грейс знаеше, че има поне три оръжия и няколко ножа.

— Колко? Искаш ли да ги последваме?

— Вече се погрижихме за тях — отвърна Грейс.

Алексий кимна.

— Бяха само четирима.

Всеки друг би се похвалил с бройката на убитите, но не и Алексий — той просто изтъкваше факт.

Уважение премина по лицето на Спайк. Грейс не беше единствената, която бе виждала Алексий в действие. Помисли си, че воинът не би искал да споменава трика с мъглата. Беше нещо ново. Може би трябваше да остане тайна.

— Благодаря ти, че ще преместиш колата. Ние ще... сме в безопасност в болницата.

Погледна към Алексий, който понечи да постави ръка на рамото й, но се поколеба, сякаш се страхуваше, че ще бъде отхвърлен. Но Грейс се облегна на него — бе прекалено изморена и изплашена за Мишел, за да се принуди отново да остане сама.

Само този път щеше да разчита на някой друг. Само този единствен път.

Болницата в Сейнт Луис, бърза помощ

Алексий огледа претъпканата чакалня и си спомни когато той и събратята му трябваше да бъдат лекувани. За разлика от стаите за лечение в Атлантида, които бяха оазис от спокойствие, чист въздух, слънчева светлина, меки и удобни мебели и многобройни благоуханни цветя, тези тук бяха препълнени с отчаяни и ранени хора, които чакаха своя ред, облени в миризмите на кръв, пот, лекарства и отчаяние.

Грейс се бе свила на един оранжев пластмасов стол. Без оръжията си му изглеждаше така малка и беспомощна. Той стоеше в

другия край на стаята, далеч от нея, подпрян на очукан автомат и се опитваше да се сети за момент, в който я е виждал невъоръжена, но не успя да си спомни такъв. Лъковете, ножовете и оръжията бяха част от нея в пълно противоречие с красотата и името ѝ.

Грейс^[2]. Подхождаше ѝ. Беше грациозна във всяко едно движение, в и извън битка. Освен сега, когато се бе свила на топка в този грозен стол, с ръце, обвити около коленете, в очакване на най-лошото.

След като се бяха отървали от оръжията, Алексий я заведе до спешното, опитвайки се да не мисли защо всеки път, щом я държеше в прегръдките си, странна, но сладка болка раздираше гърдите му. Не бе помръдвала, откакто се дръпна от него и седна на стола.

Алексий прекара десетина минути в опити да убеди персонала на болницата, че раните на главата му не са сериозни. Вероятно забелязали обилното количество кръв по косата и отстрани на лицето му, му се притекоха на помощ. Накрая бе изръмжал нещо в духа на „кръвта не е моя“ и медиците се бяха отдръпнали със смесица от страх и подозрение. Оттогава чакаше. И чакаше.

Ненавиждаше да стои в очакване нещо да се случи.

Охраната на болницата бе на пост, а полицията — на път. За негов късмет, Грейс бе в добри отношения с местния паранормален отряд, а и Алексий се бе срещал с някои от полицайите преди. Точно за това не изпитваше никакви притеснения. Но на всяка цена трябваше да информира отряда за нападението.

Обаче по необясними за него причини, в които точно в този момент не искаше да задълбава, се притесняваше за Грейс.

По някакъв начин Грейс се бе прикачила към него, още когато за първи път се съюзиха с бунтовниците в Сейнт Луис. Оттогава го приемаше като свой наставник, без дори да го попита какво мисли по въпроса.

На няколко пъти ѝ бе изръмжал да го остави на мира. Но, жената просто продължи да го следва като сянка, а той използваше различни тактики, за да я пренебрегва.

Ако искаше да бъде искрен със себе си, трябваше да си признае, че просто се преструваше, че не я забелязва. Трудно му беше да я игнорира. Бе толкова независима, в очите ѝ гореше тиха, но разрушителна сила, а и бе благословена с остър ум. Висока и

елегантна, силна и жилава. Все още бе атлетична, каквато е била като дете. Куин му бе казвала, че на петнадесет години била претендент за Олимпийските игри по плуване.

Но преди десет години светът на Грейс се е сринал под краката ѝ. В основата на всичко била група женски вампири, празнуващи свободата си. Случило се, когато вампирите и върколаците разкрили съществуването си. Кръвопийците се натъкнали на по-големия ѝ брат в един бар. Той не оцелял след случилото се.

А Грейс едва преживяла смъртта му.

Били сами на този свят, баща им ги бил напуснал, когато са били малки, а майка им починала от рак малко преди смъртта на брат ѝ. Куин и Грейс бяха пречупени. Изгубени.

Но тя бе намерила смисъл да живее. Беше прекарала последните десет години в тренировки, подготвяйки се да води армията на бунтовниците. След като няколко пъти Алексий имаше възможност да я наблюдава, докато се сражава, знаеше колко бе добра. Страшно добра. Силата и рефлексите ѝ бяха невероятни и когато използваше лъка си, бе почти неестествено прецизна. Но силите ѝ се изчерпваха и ако Мишел, единствената ѝ приятелка от детството, загинеше, Грейс щеше да се срине.

Алексий виждаше признатците. Знаеше, че този момент наближава. Не можеше да реши дали иска да е около нея, когато това се случеше. Този емоционален срив без съмнение щеше да е прекалено личен.

Твърде личен за един воин от Атлантида, заклел се да защитава своя принц и бога на моретата, дал клетва да изживее живота си, без да се обвързва емоционално.

Един от лекарите, който носеше окървавени ръкавици, бутна големите врати на чакалнята и погледна към тях, очаквайки реакция.

— Никълс? Мишел Никълс?

Грейс пребледня, но скочи от стола.

— Да, това съм аз. Искам да кажа, че съм нейна приятелка. Какво се случи? Как е тя?

Лекарят се намръщи и Алексий прекоси стаята. Сигурен бе, че Грейс не би искала да посрещне новината сама.

— Изгубила е много кръв, белият ѝ дроб е засегнат — отвърна докторът и избърса челото си. — Няма да ви лъжа. Направихме всичко

по силите си, остава само да чакаме. Ако приятелката ви е борец, може и да оцелее.

Грейс замръзна на място, неспособна да отговори. Алексий я прегърна през кръста и затвори очи, опитвайки се да не мисли колко страхотно се чувстваше близо до нея. За него тя бе войник, който временно е под неговото командване, и точно сега трябваше да ѝ бъде морална подкрепа.

— Благодаря ви! — обърна се към лекаря. — Ако има промяна в състоянието ѝ, моля да ни уведомите.

Лекарят кимна, едва забелязвайки Алексий, но след секунда вдигна рязко глава и впи очите си във воина. Поглед, който за атланта бе така познат и дразнещ.

— Моля, простете професионалното ми любопитство, но как се сдобихте с тези белези по лицето? И някога обмисляли ли сте да се подложите на пластична операция?

Очите на Алексий станаха студени, докато съжаляваше, за пореден път, че не може да прониже хората, които си вряха носа навсякъде.

— Няма място за притеснение, докторе, но все пак съм ви благодарен за загрижеността.

Грейс се обърна към него и положи глава на гърдите му. Това беше първият признак на слабост, който показваше в негово присъствие, както и вълната от ожесточено желание да я защитава, която го заля.

— Нуждая се от гълтка чист въздух — прошепна тя. — Моля те, Алексий, моля те, помогни ми. Изведи ме от тук.

Атлантът затегна прегръдката си около нея и кимна към доктора.

— Благодаря ви. Както казах, ще чакаме новини.

Изгубил интерес към Алексий, лекарят направи крачка напред, но след това се спря и се обърна към тях със съчувствие.

— Ще прекара доста време в интензивното. Вие двамата можете да отидете да си починете и да се освежите.

Отново, без да отговори, Алексий кимна и насочи Грейс към изхода. Вратите се отвориха със специфичния за тях звук и тримата мъже, които чакаха отвън, веднага бръкнаха под яketата си. Отпуснаха се, когато ги видяха.

— Всичко е наред — каза по-якият, този, които бе преместил колата — може би Спайк или Бъч. Едно от странните имена, които бунтовниците използваха.

— Някакви новини?

Грейс поклати глава, но не каза нищо. Леки тръпки преминаха по тялото ѝ и Алексий осъзна, че тя е непосредствено близо до емоционалния срив.

— Почти всичко е наред, както казахте — обясни им кратко и ясно воинът. — Операцията на Мишел се проточи и лекуващият лекар каза, че е изгубила много кръв. Добави, че ако е боец, ще оцелее, а ние знаем, че е такава.

Докато говореше, гледаше към мъжете, но думите му бяха предназначени за Грейс. Жената си пое дълбоко дъх и му показа, че малка част от словата му са проникнали в съзнанието ѝ.

— Мишел ще се справи — повтори. — Но Грейс се нуждае от свеж въздух. Ще се поразходим. Сигурни ли сте, че периметърът е чист?

По-високият и възрастен мъж, с груба кожа и орлов нос, кимна.

— Всичко е наред. Бяхме сигурни, че с идването на нощта вампири ще се появят, но няма и следа от тях. Момчетата патрулират около болницата в търсене на шейпшифтьри.

Алексий кимна.

— Няма да се отдалечаваме.

Поведе Грейс по тротоара, далеч от светлините и шумовете на болницата.

Тя вървеше с резки и отсечени движения.

Приличаше на марионетка, кукла на конци, танцуваща под такта на пиян кукловод. Стигнаха до една ниска каменна стена, наполовина покрита с храсти и Алексий я насочи към мястото. Седна до нея, с ръце, обвити около кръста ѝ и я държеше, докато тя тихо плачеше.

Звукът на риданията ѝ, заглушени от опитите ѝ да ги скрие от него, топлината на допира ѝ и треперещото ѝ тяло, опияниха воина и разбиха защитите, които Алексий така внимателно бе вдигнал около себе си през последните няколко години. Издиша шумно, в опит да запази самоконтрол, но се провали, когато ароматът на свежест и цветя, идващ от косата ѝ, изпълни сетивата му.

Грейс беше силна, жена воин. Досега никога не се бе показвала слаба пред някого. Но ето че сега го правеше, плачеше в прегръдките му. Нуждаеше се от подкрепата му. Застигна го непреодолимо желание да я защитава и пази — чувства, които като цунами се носеха, неочеквани и нежелани, и разрушиха защитната бариера около сърцето му, също както приливна вълна, връхлитаща върху коралов риф.

Тя се обърна към него, обляна в сълзи, и тялото му потрепна от допира с нейното.

— Алексий!

Можеше да постъпи само по един-единствен начин. Да се остави на течението. В този момент се нуждаеше да вкуси устните й повече, отколкото някога е имал нужда от храна, вода, а дори и въздух.

Целуна я.

Целуна я и тя простена срещу устните му, но след това отвърна на целувката. Отвръщаше му! Вплете пръстите на ръцете си зад врата му и го дръпна по-близо до себе си, след това разтвори устни, приветствайки го, привличайки го.

Прельстяваше го с устните и с топлината си.

Той изръмжа, а може би беше тя, но звукът бе погълнат от страстта им.

Алексий наклони главата й, за да може да продължи да я целува, погълща, желае, копне...

Червените фарове, на преминаващото до тях превозно средство, привлякоха вниманието му. Беше като видение, но не съвсем. Като спомен, но не точно.

Пламъците.

Огньовете. Болката.

Мъчението.

Отдели устните си от тези на Грейс и се загледа във фаровете. Кръвта му закипя. Мускулите му се стегнаха.

Отстъпи! Избягай! Убий ги! Бягай! Бягай!

— Алексий?

Грейс се бореше в прегръдката му, а той я стисна още по-силно, обезумял, че тя ще се опита да му се изплъзне.

— Алексий! — каза тя, по-силно този път. — Нараняваш ме!

Някак думите й достигнаха до него. Преодоляха спомените и кошмарите му.

Нямаше друг избор, имаше само отчаяние. Смъртта на една надежда и вечност, изпълнена със самота. Това му предвещаваше бъдещето. Той бе покварен. Сломен. Объркан.

Алексий взе единственото почтено решение. Остави я там объркана и сама. Повървя, след това се затича, после полетя като мъгла, отчаян, търсещ начин да избяга. Не спря дори и за миг, докато не се върна в Атлантида. Гърлото му изгаряше от неизречените думи, а очите му горяха от непролетите сълзи.

Тичаше и даде още един обет. Никога повече нямаше да си позволи да докосне Грейс. Никога.

[1] Диана е римска богиня на лова, луната и нощните вълшебства. Придружена от диви животни, с лък и колчан стрели, бродела през гори и планини, заедно с планинските нимфи. Закриляла младите неомъжени жени и безпощадно наказвала сmutителите на моминската непорочност. Пазителка на изворите, реките и на дивите животни — Б.р. ↑

[2] Grace — означава „грация“ (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Водите на Атлантическия океан, брегът на Сейнт Август, Флорида

Месец по-късно

Грейс загребваше през водата с дълги и грациозни движения. Плуването винаги е било нейното спасение. Нейната утеха. Бягство.

Нямаше значение дали плуваше в басейн, езеро или океан. Нуждаеше се единствено от водата, която я обгръщаше. Само тя я издигаше над самотата и болката. Водата измиваше кръвта, сълзите и мъката ѝ. Предлагаше ѝ утеха, макар и незаслужена.

Временна забрава, без значение, че бе прокълната вечно да помни.

Заплува по-бързо, като си проправяше път през пенливите вълни. Зимният вятър духаше безпощадно и размътваше водите около нея, предизвикаше я. Имаше усещането, че самата природа я наблюдава, тръпнейки да разбере дали ще се справи с предизвикателството. Вледеняваше се при мисълта, че няма да успее. Подводните течения, наподобяващи капан, теглеха непредпазливите и силни плувци към смърт от задушаване.

Смърт. Дори и сега, в едничкото ѝ убежище, в ума ѝ витаеха мисли за гибел.

Грейс намали темпото и вдигна глава над нивото на водата, след което изтръска капките вода от миглите си. Отпусна се назад и се остави на течението, което така нежно и спокойно я носеше по повърхността. Студената зимна вода бе прекадено вледеняваща за повечето плувци, но нещо в потеклото ѝ някак я защитаваше от резките температурни промени. Наричаше го „ДНК-то на Диана“. Косата ѝ се бе увила около тялото ѝ и трябваше да я разплете или да я отреже. Кой уважаващ себе си лидер на бунтовниците има дълга коса?

Мисълта премина като ехо през съзнанието ѝ. Шептеше тайна за наполовина погребани спомени. Робърт. Роби. Брат ѝ.

Грейс си позволи да се потопи в спомените. Точно на този ден можеше да го направи. Веднъж годишно си позволяваше да покаже слабост и да се върне към миналото. Да изпитва чувства. Преструвайки се, че не забелязва солените капки, които се стичаха по бузата ѝ и капеха в морето.

— Ще се наложи да я отрежеш — каза Роби и сграбчи края на дългата ѝ плитка. — Някога виждала ли си олимпийски плувец с дълга коса? Изобщо не е аеродинамично — подразни я той.

Грейс дръпна плитката си.

— Няма смисъл. Защо да не е аква динамично или там каквото каза? За по-голям брат, през повечето време се държи като много повъзрастен от мен — отвърна му надменно тя. — Ако вляза в отбора, ще си подстрижа косата, но засега...

Момичето потрепна. Майка ѝ винаги бе обожавала дългата ѝ коса. Обичаше да я разресва и сплита, още откакто Грейс бе малко момиченце. Докато не се разболя и стана препалено слаба, за да го прави.

Усмивката на брат ѝ изчезна и момчето я прегърна. Прегръщаše я много рядко, откакто бе навършила петнадесет и влезе в бунтарските години, както ги наричаше той.

— Знам, Грейс. И на мен мама ми липсва.

Преди сълзите ѝ да бликнат, телефонът на Роби звънна. Той провери дисплея и каза:

— Трябва да вървя, сестричке. Познаваш ме, винаги съм търсен. Ще се видим утре.

Докато брат ѝ се отдалечаваше, Грейс за малко да не му каже. Не че го заслужаваше, винаги я закачаше, но чувствата победиха временното ѝ цупене и тя извика малко преди да е излязъл през голямата врата.

— Честит рожден ден, големи братко.

Това бяха последните думи, които я бе чул да казва. Същата тази нощ свръхествените същества, които всички смятала само за мит, се появиха по телевизията и интернет. Изльчваха ги по целия свят. Те бяха истински и искаха хората да разберат за съществуването им. Бе дошъл моментът, светът да се промени и да им даде всичко, което им се полагаше по право.

Но тогава Грейс не се интересуваше от промяната. Вълнуващо я единствено групата женски вампири, празнуващи новата си свобода, които се бяха натъкнали на големия ѝ брат в един бар.

Роби също празнуваше. Ставаше на двадесет и една години — време за купон. Опиянен от няколкото бири, които бе изпил, и ентузиазма, че за пръв път излиза на бар, според очевидци, срещнал най-красивите жени, които някога бил виждал. Те го омагьосали, което вероятно е било достатъчно лесно, дори и без способността на вампирите да контролират съзнанието на хората.

На двадесет и една. Подвластен на хормоните, а не на разума. Повечето хора оцеляват след това. Но не и Роби.

Грейс се гмурна надълбоко и плавно заплува към брега, изгубена в спомените. Отказала се бе от тренировките за олимпийските игри, както и от живота си. По цял ден лежеше в леглото, обърната с лицето към стената, неподвижна. Ден след ден. Не бе обелила и дума цял месец, не говореше дори и с леля си, която на практика я бе отгледала след смъртта на майка ѝ. Бедната леля Бони бе на предела на силите си, на път да повика психолог.

Но след това, един месец по-късно, Грейс се бе надигнала от леглото, за да отиде в залата и да тренира. Започна да работи по-усърдно, отколкото когато се занимаваше с плуване, но този път целта ѝ бе друга, мрачна. Искаше да убива.

Свърза се с познат на свой приятел, който познаваше някой, които събираще група. Бунтовническа група. Хора с обща цел — желаеха да си върнат животите и да изтръгнат страната си от вампирите и шейпшифтърите, които постепенно завладяваха Щатите. Според други, превземаха света, но тя трябваше да тръгне отнякъде.

Започна да живее истински, когато още на първия ден, водена от любопитство, хвана лъка в ръцете си. Чу как дървото ѝ пее и песента достигна до душата ѝ. Прекара известно време в изследване на миналото, следвайки съвет, даден ѝ от шаман. Откри самоличността на прабаба си, за която майка ѝ не искаше да говори и разкри истината за потеклото си. Грейс, също както прабаба си и всички жени в рода им, бе наследница на Диана и нейната съдба бе да защитава света от злото.

Диана, богинята на лова. Най-опитната от всички с лъковете си, направени само от най-хубавите и вълшебни дървета, намиращи се в

сърцето на единадесетата пещера. Богиня на луната, защитница на слабите и безпомощните.

Слаба. Безпомощна. Качества, които Грейс се закле никога да не притежава.

Когато за първи път баба й и бе разказвала страни истории за свръхестествени сили, Грейс тайничко се подиграваше на възрастната жена, независимо че усещането за истинността в думите ѝ не ѝ даваше покой. Казваше си, че така угажда на старицата. Но накрая, когато се отказал и пое лъка от ръцете ѝ, магията му премина през тялото ѝ. Промени я. Направи я... повече.

Баба ѝ, ѝ бе казала, че е чакала Грейс да я намери, че е прекалено стара и се нуждае от покой. Коленичила там, гледайки как живота си отива от старицата, Грейс се закле да използва лъка и да оправдае гласуваното ѝ доверие. Да направи нещо с живота си.

Най-накрая, на двадесет и една, тя се срещна с един от лидерите на бунтовниците, предводител така високо в редиците, че всички произнасяха името ѝ със страхопочитание. Не че на Куин това ѝ харесваше. Тя бе повече като герой от манга^[1] — мъничка с тъмна разрошена коса. Но ѝ стигаше един поглед в мрачните ѝ очи, за да научи истината. Виждаше бездънни кладенци, изпълнени с болка, ярост и дълбоко познание.

Грейс се взира дълго и съсредоточено в тези очи и никога не погледна назад. Беше тийнейджърка, просто момиче, но вече бе завършен воин. Онези дни отбягваше да се оглежда в огледалото и често се чудеше дали, когато останалите погледнаха в очите ѝ, виждаха същото, което тя никога бе видяла в тези на Куин.

Нямаше значение. Нищо не беше от значение.

Грейс издиша шумно и отново се гмурна под вълните на морето, оставяйки водата да погълне тялото и сълзите ѝ. Почти позволи на онази мисъл да навлезе в съзнанието ѝ. Онази, която през последните дни се появяваше по-често от обичайното.

Мисълта, колко ли приятна щеше да бъде смъртта от удавяне, в сравнение с всички други алтернативи.

Но не и днес. Не и на рождения ден на Робърт. Десетилетие след онази злощастна нощ, десет дълги години, откакто бе убит. Щеше да оскверни паметта му и най-вече самия му живот, ако избереше да умре по този начин точно днес.

Проправи си път нагоре през силните вълни и си пое въздуха, от който толкова силно се нуждаеше. Щеше да живее, за да продължи да се бори. Заради Робърт.

Но точно когато изплува над водата образът на друго лице измести този на Роби. Обезобразено лице и поглед, пълен с неописуема болка и тъга. Лице, обгърнато от величествена златиста коса, приличаща на грива на лъв.

Алексий. Алексий. Воинът от Атлантида, за чиито бойни умения се носеха легенди в редиците на бунтовниците. Мъжът, чието лице наполовина погубено от ужасните белези, но също така наполовина изваяно като невъзможно красива статуя, който много често се появяваше в най-чувствените и обезпокоителни сънища на Грейс.

Повече от половината жени под нейно ръководство сипадаха по него. Нещо като „Фантомът от операта“^[2]. Ако желаеше можеше да си легне с всяка една от тях. С всичките.

Но не го правеше. Или поне слухът за случилото се не бе достигнал до ушите ѝ, въпреки че бунтовническата група бе много сплотена. Между тях нямаше тайни, без значение колко незначителни. Тайните водеха до провал.

Провалът означаваше смърт.

Алексий не се замесваше нито с жените, нито с мъжете под нейно ръководство. Може би си имаше приятелка в Атлантида. Вероятно дори и съпруга.

Не че това ѝ влизаше в работата. А странната болка в стомаха ѝ, бе последствие на глада. Нямаше нищо общо със съжалението. Нито с целувката, която разтърси света ѝ малко преди да изчезне. Всяко момиче би приело действията му доста навътре.

Достигна плитчината и се изправи. Вървеше към брега и изстиска водата от косата си, след което я отметна от лицето си, докато междувременно оглеждаше плажа. Забрави за Алексий. Кристално ясно беше, че той я е забравил.

Грейс винаги бе нащрек, дори и тук. Най-вече тук. Особено на местата, където можеше да се изкуши и да свали гарда.

По пясъка, огряван от лунната светлина, нямаше нито една сянка, но вампирите можеха да се скрият, без да бъдат забелязани. Знаеше се, че пълният потенциал на силите им се пази в тайна.

Грейс за втори път провери ножниците, закрепени за бедрото ѝ и тръгна към брега.

От нищото се чу глас: дълбок, лиричен, пропит с магия. Горска магия, ако трябваше да предположи, тъй като определен тон отекна по цялото ѝ тяло, подобно на докосването на виртуоз върху цигулката.

— Няма нищо по-съблазнително от жена, облечена единствено в сребърни кинжали и дървен кол, поставени на прекрасните ѝ бедра. Ако целта на визитата ми не беше толкова мрачна и делова, бих се радвал да се позабавлявам с теб през остатъка от нощта.

Веднага след като го чу, Грейс успя да го види. Сякаш гласът му бе отворил сетивата ѝ. Разбира се, беше фae^[3], позна го по гласа. Висок и слаб, а дълга до кръста коса, с цвета на най-чисто сребристобяло, се рееше около него, подхваната от лекия бриз. Облечен бе в обикновени черни дрехи, които изобщо не ѝ подсказваха нищо за самоличността му. Но той не се нуждаеше от наметало или корона, за да се представи. Лунната светлина го огряваше, сякаш самата Природа се перчеше и флиртуваше в негово присъствие. Без съмнение бе кралска особа от расата на фae. Само те притежаваха способността да я омайват от такова голямо разстояние.

Грейс пристъпи напред, но след това спря. Обмисляше дали да не извади кинжала си, но прозря безсмислието в действието си. Стисна юмруци зад гърба си, за да не може противникът ѝ да забележи усилието, което ѝ костваше, и се преори с омаята. Присви очите си и отвори съзнанието си.

Мамка му. Той все още блестеше.

— Не съм гола. Всъщност съм с много консервативен банковски. Ако не можеш да направиш разлика, значи си живял в заблуда през последните няколко десетилетия. Без да споменавам факта, че участвам в такива игри, стига аз да го искам. Но, разбира се, вие не сте просто кралска особа, а от двора на Благословените^[4] и най-вероятно не сте свикнал да бъдете отхвърлян — извика тя и сведе глава, за да почете ранга, кралското му потекло и факта, че е способен да я смаже като бублечка.

И все пак нямаше да се свие на топка от страх, заради това.

— Боя се, че сте на погрешното място, Ваша Светлост.

— Винаги съм на правилното място, красива Грейс, наследница на Диана — отвърна той и сведе глава, сякаш говореше на равна нему.

Мамка му, мамка му. Мамка му на квадрат. Той знаеше коя е тя. Каква беше. Нямаше как да носи със себе си лъка и стрелите си със сребърен връх, докато плуваше, в случай че се натъкне на лукав фае. Защо беше тук, защо сега? При нея? Расата му наблюдаваше с безразличие неволите на света. Все още изпитваха известна неприязън към изобличените вампири, но смятала, че са над нещата и няма защо да се притесняват за хората. Ако някой накараше Грейс да определи посетителя си, със сигурност не би предположила, че е елф. Независимо, че се носеха слухове, според които нейният род има връзка с фае, никога не се бе изправяла лице в лице с елф.

И определено не възнамеряваше да го направи тази вечер.

Сякаш чул мислите й, мъжът вдигна ръка и лъкът й, който се намираше в багажника на колата й, внезапно се озова в ръцете му.

Държеше лъка й, но той не го нараняваше.

— Великолепен лък, но разбира се, ти вече го знаеш — погали извивките на оръжието и устните му се изкривиха в усмивка, така ужасяваща и опасно красива, че Грейс се замисли за хилядите жени, които са падали в краката му при вида на това изражение.

Странно, но на нея не й действаше.

— Как така можеш да докосваш лъка ми? — попита го.

— Дървото е от поляните на моята гора, дадено е с желание на рода на Диана. Разбира се, че мога да го докосвам. Отвръща на повика и допира ми.

Той вдигна поглед от оръжието и го насочи право към нея, сякаш я изпиваше с очи.

— Предлагам ти примирие и да се успокоим, Грейс, дъщре на Диана. Аз, Рийс на Гарануин, Висш принц от царския род на Благословените, ти давам думата си. Ако обичаш, ела на брега и нека да поговорим за врагове, съюзи и как можем да си помогнем един на друг.

Висш принц. Царска особа. Страхотно! Определено я превъзхождаше. За част от секундата, Грейс обмисли възможностите си и откри, че разполага само с една такава. И се насочи към брега.

Когато тя стъпи предпазливо на сухия пясък, и застана на около десет или повече крачки от него, той се поклони почти до земята и щом се изправи, ѝ подаде зелено-златиста коприна.

— Позволи ми да ти предложа наметало, за да не настинеш, прекрасни ловецо.

Гласът му бе въплъщение на страст, светлина и музика, канеше я да танцува с него все по-близо и по-близо до пламъците, а противоречието на леденосините му очи ѝ предлагаше всичко, което някога е искала или от което се е нуждаела.

Само че тя не желаеше нищо. Нито любов, нито страст. Единствено отмъщение. Справедливост. Целта му бе да я ядоса и успяваше, но тя нямаше да му позволи да го види.

— Предложението ви е прекадено щедро, Ваше Височество. Знаете, че не мога да приема каквото и да е подаръци от вас и да се въвлечам в дълг, който може да не успея или да поискам да върна. Изглежда ми нечестно да започвате разговор с обещания за примире и успокоение, а да се опитвате да ме надхитрите.

Съблазнителната му усмивка изчезна, превръщайки се в приятелска. Грейс не се и съмняваше, че и двете му изражения са измамни.

— Както вие хората казвате, струващие си да опитам — Рийс пусна наметалото на земята и то се превърна в блестящи частици от светлина, които изчезнаха, преди да успеят да паднат на пясъка. — Имаш думата ми, че повече няма да се опитвам да те надхитря.

— Тогава бих желала да ми върнеш лъка.

Мъжът наклони глава и погледна към купа с дрехи, които тя бе оставила на брега и отгоре им се появи лъкът ѝ.

— А стрелите?

— Няма полза от колчана. Остана в колата ти.

Когато стигна до хавлията и малката купчина, на която бе събрала дрехите си, Грейс се подсуши набързо и облече над банския си тъмносин пулover и къси панталони, след което преметна лъка си през рамо. Рийс, естествено, потисна каквото и да е кавалерско отношение и я наблюдаваше с интерес, а на изваяното му лице бе изписано искрено задоволство.

— Разбира се, че ще си атлетична. Всяка дъщеря на Диана е такава. Харесва ми да наблюдавам движенията на тренираните ти мускули под меката ти, копринена кожа — размишляваше той на глас.

— Аз съм боец — отвърна му тя с безразличие. — Чудя се защо ли искаш да говорим за съюз? Смятах, че вие фае сте като Швейцария.

— Неутрални? Да. Винаги е било така. Но вампирите помитат всичко по пътя си и са много близо до разрушаването на древните закони. Ако осъществят целта си — да поробят шейпшифтьрите и хората, ние няма да сме доволни.

— Имаш предвид, че ще ви превъзхождат числено.

— Вероятно. Без съмнение ще изпаднем в... неравностойно положение. Предпочитаме баланса, Майката Природата — също.

Грейс обмисли за секунда думите му и кимна утвърдително.

— В казаното от теб има смисъл. Какво искаш от нас? Смятах, че за вас хората са нисши и не заслужават уважението ви, нищо лично.

— Не виждаш себе си като човек или греша? — каза Рийс, като посочи към ледените води на океана и лъка ѝ.

Грейс повдигна рамене.

— Мисля за себе си като човек с екстри — тя посочи към пътеката, която водеше към обществения паркинг.

Щеше да се чувства по-добре, ако бе близо до стрелите. В интерес на истината бяха безполезни срещу него, но щяха да й донесат облекчение. За нея стрелите със сребърни върхове символизираха безопасността на пухкаво и меко одеяло. Нуждаеше се от психиатър. Смехът ѝ се опита да избяга от устните ѝ, но излезе като задавен кикот. Поклати глава и тръгна напред.

Принцът на феи я последва и заради широкия си разкрак много бързо я настигна. Погледна към нея и повдигна вежда.

— Забавлява ли ви положението, в което сме попаднали?

Внезапно, връхлетяна от спомена за лицето на Робърт, Грейс се препъна. Спомни си усмивката му през онази трагична нощ, докато вървеше към собствената си смърт. Младата жена тръсна глава и отвърна:

— Ваше Височество, вече нищо не може да ме развесели.

Посетителят ѝ не отговори, докато пресичаха плажа. Накрая кимна, сякаш достигнал до важно решение.

— Тогава нека да говорим за не толкова забавни неща. Да речем, за вампири и шейпшифтьри. За съюзи и атланти. Дойде време ние елфите да отстоим мястото си във вашия свят, преди да е станало прекалено късно.

Мъжът остана неподвижен, докато не се озова пред нея, въпреки че тя не го бе видяла да помръдва. Извисяващо се гордо, в себе си бе

събрал елегантността на расата и рода си. Светлината около него се промени, засилваše се и преминаваше в разтопено сребро, сякаш искаше да погали огряната му от луната коса и блещукаше дълбоко в очите му.

Тревите по брега споделяха тайните си и се протягаха към него, търсейки допира му. Дори и Грейс, въпреки потеклото си, се изкуши да се преклони пред него.

Когато най-накрая проговори, думите му носеха в себе си тежестта на вековете и на тържествено дадения обет.

— Аз, Рийс на Гаранuin и от името на клана на Благословените, предлагам примирие на Атлантида. Избрах теб, Грейс, дъщре на Диана, да предадеш предложението ми. След седмица от днешния ден ще се видим на това място, заедно с избрания от теб воин, който ще представлява Седемте острова.

Грейс повдигна рамене. След всичко казано, това не бе реакцията, която очакваше.

— Независимо че не ме попита дали съм съгласна да вляза в ролята на твой пратеник, ще сторя всичко по силите си. Но Алексий и воините имат свои планове.

— Предай им съобщението. Те ще дойдат.

Той се поклони още веднъж и се наведе към нея. Впи погледа си в очите ѝ, толкова бе съсредоточен, че Грейс се уплаши, че отново се опитва да я омагьоса. Но преди да се отдръпне от него, мъжът я хвани за китката и я стисна, докато кожата ѝ не бе изгорена от контакта.

— С действията си почиташ брат си, но със смъртта си ще оскверниш паметта му.

Ледена болка прониза гърдите ѝ, сякаш една от собствените ѝ стрели бе попаднала право в целта — сърцето ѝ.

— Какво? Как така...?

Но него вече го нямаше. Просто изчезна, сякаш никога не е бил там. Грейс разтри изтръпналата си ръка и несъзнателно погледна към китката си. От вътрешната ѝ част, на лунната светлина, блестеше сребърна стрела, пронизваща буквата R. Ядосана, тя се опита да го изтрие с ръкава на пуловера си, но надписът не изчезна, нито се размаза.

Шепотът на принца на фае се носеше в соления морски въздух.

За да не го забравиш.

И гласът притихна.

Отново сама, както винаги, Грейс коленичи на пясъка.

— Сякаш някога ще успя да го забравя, мамка му — извика и огласи празната нощ. Болката в гърдите ѝ бе толкова силна, все едно щеше да я разкъса на парчета. — Никога няма да забравя.

[1] Манга — японската дума за комикси и карикатури. Извън Япония думата се употребява за означаване на комикси, създадени първоначално в Япония (т.е. японски комикси, комикси в японски стил), но понякога се прилага и за чуждестранни комикси, които наподобяват стила на японската манга — Б.р. ↑

[2] Фантомът на операта е готически роман, който съчетава в себе си романтика, ужаси, мистерия и трагедия — Б.р. ↑

[3] Фае е съществително име, отнасящо се до определен вид неземни същества, притежаващи митични способности (елфите или подобни на тях същества) или техните крилата предшественици в келтските легенди и митове — Б.р. ↑

[4] Фае се разделят на две касти. Благословените са кастата на добрите фае, а Прокълнатите на най-злите и разрушителните — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Националният парк „Йелоустоун“ — убежище на вълците, крайбрежието на река Файърхол

Алексий бе коленичил на покритата със сняг земя и гледаше към кристалночистите, огрени от лунната светлина, води на реката, вдишвайки свежия въздух. Потръпна от студенината, но това му харесваше. Приветстваше леда и мразовитостта — противоположни на огъня.

— Винаги е във водата — каза повече на себе си, — природата в цялото ѝ величие.

Разбира се, че другарят му го чу. Вълците можеха да се похвалят с отличен слух.

— Водата носи живот — отвърна Лукас с учудващо тих глас.

Вълците, с които се бе сблъсквал през годините, бяха грубовати и надменни, но не и Лукас. И той продължаваше да го изумява, да променя стереотипа.

— Жivotът е красота. Клише, но е истина.

Алексий се изсмя шумно и несъзнателно наклони глава, за да може косата му да скрие обезобразената част от лицето му.

— Аз съм воин, какво разбирам от красота?

Лицето на Грейс нахлу неканено в съзнанието му. Високите ѝ и изваяни скули; великолепната загоряла кожа. Черните ѝ коси, които бе виждал пуснати само веднъж.

Изльга.

Бе наясно с красотата. И я бе изоставил. Бе оставил нея.

Лукас се приближи до бушуващите води на реката.

— Страхотен улов. Пъстървата едва не скочи в скута ти.

— Вие как ги ловите? Използвате въдица или направо със зъби?

Този път Лукас се засмя. Завъртя глава и погледна към Алексий — личеше си, че се усмихва, защото зъбите му проблясваха на светлината.

— И по двета начина. Но да си призная, когато си покрит с козина, е по-топло.

Алексий не се съмняваше. Виждал бе Лукас във вълчата му форма. Сто и четиридесет килограмов вълк, покрит с дебела козина, силни мускули и остри като бръснач зъби. Последното му напомни нещо.

— Как е Хъни?

Щом Алексий спомена партньорката му, на мрачното лице на шейпшифтъра грейна широка усмивка.

— Огромна е. Терминът ѝ наближава и скоро синовете ни ще се родят.

— Поздравления, стари приятелю. Нека духовете на прадедите ви благословят Хъни с леко раждане и две здрави и силни момчета.

Усмивката на вълка изчезна. Наведе се, взе един камък и го хвърли в реката.

— Здрави. Там е проблемът. Това е причината да те повикам.

— Не съм и мислил, че си ме повикал в тази мразовита зима само за да си говорим за риба и красота — отвърна воинът и бъркна по-дълбоко в джобовете на дългия си черен шлифер. Бе прекарал прекалено много време в Атлантида и бе свикнал с температурния ѝ регулатор. Размекващо се.

А ако един воин на Посейдон се размекнеше, умираше. Или по-лошо, изчезваше за две години и губеше част от живота си.

Белезите и огънят в душата му започнаха да го изгарят. Алексий притвори очи в опит да се успокои, докато тихо си припяваше.

Не и сега. Някои спомени трябваше да бъдат потиснати.

Когато отвори очи, Лукас поклати глава.

— Не да си говорим, както ти така изисквано се изказа. Въпреки че прясна пъстърва, изпечена и гарнирана с лимон, и масло, би се определила за нещо красиво, произведение на изкуството.

— Лукас — каза воинът и настана тишина.

— Знам, знам — гласът на вълка се превърна в лед, чийто хлад си съперничеше с този на деликатните скулптури, висящи от клоните на дърветата зад тях. — Но според мен, когато дадеш име на нещо или някого, му даваш сила и за известно време ми се искаше... Както и да е. Няма значение. В опасност сме.

Алексий усети промяната в себе си. За секунди се бе превърнал от бдителен в готов за битка. Използвайки острите си сетива, воинът огледа района и без дори да забележи, извади кинжалите си.

— Къде? Сега ли?

— Не, не зная. Може би — отвърна му Лукас и прокара ръка през тъмната си кестенява коса. — Проблемите са два. Първо, местните вампири се опитват да поробят шейпшифтьрите, а това влиза в разрез със споразумението с Фае. Знаеш, че не съм политик, но дори и аз мога да ти кажа, че те са тук, Алексий — в гласа на шейпшифтьра се долови силна болка. — Смея да твърдя, че са тук на територията на глутницата в Йелоустоун. Дори и след като през последното десетилетие се съюзихме с други глутници, когато се опитвахме да увеличим популацията на вълците и да я върнем към нормалните граници.

— Справили сте се страховто. Вашите вълчи братя са здрави и се развиват с бързи темповете.

— Да, така е.

Лукас закрачи напред-назад, а враждебната енергия бе осезаема около него.

Алексий почувства бодливо усещане, което му подсказа, че косата на тила му е настръхнала. На Лукас не му трябваше пълнолуние, за да се трансформира — яростта щеше да му помогне.

— Спомена „първо“, което предполага да води към „второ“.

Лукас спря на място и стисна ръце в юмруци, пое си дълбоко дъх и няколко пъти отпусна и отново сви пръстите си, като така се освободи от напрежението в ръцете си. Доста полезен трик, след като с часове си държал меча.

Изглежда, че помагаше и с ноктите.

— Така е. Извинявай. Идеята за предатели в глутницата ми ме побърква — отвърна шейпшифтьрът. След три или четири дълбоки вдишвания, враждебната енергия около него се сгъсти. — Второ, фае са се намесили и изглежда искат да говорят с теб.

— С мен ли? Не съм срещал дългоухите копелета от години. Десетилетия дори. Какво биха искали от мен?

Алексий прибра кинжалите си, но остана нащрек.

— Не специално с теб. Имах предвид с твоя вид. Атлантите. Искат да връчат дар на наследника на Конлан.

Воинът присви очи.

— Наследникът на принца ни все още не се е родил, въпреки че очакваме Райли да роди всеки момент. Но ревностно пазим тази тайна. Как фае са разбрали за бебето?

Лукас повдигна рамене.

— Имат си своите начини и ги практикуват още от преди родовете ни да започнат да записват историята. Знаят всичко, виждат всичко... знаеш как продължава. Но най-важният въпрос, приятелю, е какъв подарък възнамеряват да поднесат. Знаеш какви са опасностите, ако приемеш тяхен дар или по-лошо — ако го откажеш.

— Зависи от елфа.

— Рийс на Гаранuin е отправил предложението чрез брат си, Кал'андел.

Алексий подсвирна дълго и ниско.

— Царски особи от кастата на Благословените? Страхотно. Прецакани сме!

Атлантът чу натрапниците, преди да успее да ги види, а и съдейки по начина, по който Лукас надигна глава и подуши въздуха, Алексий сметна, че вълчите му сетива са го предупредили. Беше глутница във вълча форма и наброяваха най-малко двадесет. Полошото бе, че се движеха бързо, крадешком, като обграждаха Алексий и Лукас.

— Спомена ли, че сме прецакани? — попита Лукас с по-груб и дрезгав глас без съмнение в резултат от трансформацията.

— Може би, но няма да се дадем без бой — отвърна воинът, извадил кинжалите си, готов за битка. Завъртя се и застана с гръб към Лукас, който вече се бе трансформирал, а това го умееха само най- мощните шейпшифтьри.

— Добре, дами — извика Алексий. — Кой иска да потанцува?

Преди нападателите да ги връхлетят, два блестящи облака приеха формата на двама така очаквани съюзници — Кристоф и Бренан.

Първият поклати глава, отметна косата си назад и се ухили.

— Хей, аз съм за, само да не е някоя от онези кънтри глупости. Дай ми една страстна, бавна песен, на която да се сближа с гореща и достъпна жена.

— Често ми липсва добрият стар валс — добави Бренан, замислен за миналото.

Огромният шейпшифтър, който предвождаше нападателите им, изглежда, не обичаше танците, нито пък празните приказки, защото изръмжа и с един жест на лапата си даде знак на подчинените си да нападнат.

Алексий, готов за бой с извадени кинжали, се хвърли към вълка, който идваше към него. Оставил го на Бренан и заби оръжието си директно във втория шейпшифтър, като разкъса артерията на врата му. Врагът му извика и падна на земята, а кръвта му, толкова тъмна и мръсна, обагряше покритата със сняг земя.

Следващият бе по-подготвен, преди Алексий да успее да възвърне равновесието си, чифт нокти се забиха в главата на воина, цапардосаха го и той се строполи на земята. Звукът, който се чу, когато косата му бе изтръгната, го побърка повече, отколкото болката.

Завъртя се и бързо се изправи. Преди шейпшифтърът да нанесе следващия си удар, кинжалите на Алексий се заровиха в корема му. Воинът забиваше все по-надълбоко, докато погледът на врага не му показва, че е стигнал сърцето. Трудно му бе да го удържа, затова не загуби повече време.

— Оу, да не би Вълчо да те ядоса, когато оскуба златната ти коса? — присмя му се Кристоф.

— Щом приключва тук, ще ти сритам задника — отвърна му Алексий, докато се оглеждаше за следващата си мишена.

Вече призовал силите си, Кристоф хвърли една синьо-зелена сфера към шейпшифтъра, които се бе насочил към Алексий. Енергията уцели врага в гърдите и го запрати в едно дърво на около пет метра от тях. Чу се силен звук на пропукване. Може би от череп или гръбначен стълб и вълкът се приземи на земята, а главата му бе изкривена по неестествен начин.

— Този няма повече да те притеснява, Лекси — иззлорадства Кристоф.

— Още веднъж ме наречи Лекси и кинжалът ми ще...

— Идват други — извика Бренан и сложи край на съвсем реалната заплаха, която Алексий отправяше.

Последният се обърна и видя как двама шейпшифтъри се насочват към него в планирана атака.

— Изобщо не е честно! Всички предпочитат да танцуваат с теб — чу се гласът на Бренан, който се материализира зад Алексий,

продължавайки да хвърля звезди.

— Какво да ти кажа, по-красив съм от теб.

Движенията на Бренан бяха така бързи, почти недоловими за безпогрешното зрение на атлантите, но воините успяха да видят как два чифта шурикени^[1], изработени от атлантски метал вместо от традиционното японско сребро, полетяха и се забиха точно в целта — в челата и сърцата на шейпшифтьрите, които тичаха към тях. Набрали инерция, след няколко секунди враговете им се стовариха на земята.

Но до този момент Алексий вече бе огледал района и знаеше откъде може да дойде следващата заплаха. Лукас бе приклещен в битка с двама шейпшифтьра до брега на реката: зъби и нокти разкъсваха и раздираха плът. Воинът тръгна към него, но инстинктът му се обади и доверявайки се на шестото си чувство, Алексий коленичи и запрати кинжалите си над и зад себе си, които се забиха във врата на вълка, като заби оръжието си във врата му. Нападателят нададе вой, докато умираше, а зловещият звук разтърси Алексий.

Нямаше време да потръпне от погнуса. Отново се затича към Лукас, но щом го достигна, нападателите лежаха мъртви на земята.

Бренан се присъедини към тях, но не престана да се оглежда, в случай че зад дърветата се криеше още някой.

— Останах с впечатлението, че са повече, но вероятно са избягали.

Алексий поклати глава.

— Съмнявам се. Бяха така целеустремени и решени за битка. И искам да разбера защо.

Лукас изръмжа и кръвта, която се стичаше по муциуната му, подчертава дивия звук.

— Мразя вълци шейпшифтьри почти толкова, колкото ненавиждам и тези, които се превръщат в котки. Нищо лично, Лукас — каза Кристоф, който идваше към тях. — Все още не мога да повярвам, че Бастиян ще се жени за котенце. Чудя се дали ще им трябва котешка тоалетна? О, и мисля, че бихте искали да се наведете.

Бренан и Алексий се хвърлиха тежко на земята едновременно. Вековете, през който се бяха сражавали рамо до рамо, ги бяха научили, че колебанието може да се окаже фатално. Лукас отново изръмжа, но се наведе ниско.

Алексий едва бе забелязал четиридесетте шейпшифти, които ги наблюдаваха зад дърветата, когато острите като бръснач ледени остриета на Кристоф полетяха във въздуха и разрязаха гърлата им.

Силата на атлантите да канализират водата бе смъртоносна, щом я контролираше експерт. Жалко, че трябваше да е точно Кристоф.

— Четирима наведнъж — каза той самодоволно. — Както изглежда, днес вие тримата ще черпите.

— Има ли още, Лукас?

Алексий знаеше, че острите сетива на шейпшифтьра, ще открият всеки скрит враг.

Голямата муцуна на вълка се повдигна и той вдиша дълбоко. След това поклати глава и отстъпи няколко крачки назад. Докато връщащата човешката си форма, блъсъкът от трансформацията озари всичко около тях. Трансформацията бе излекувала повечето дълбоки рани, но това, което бе останало, показваше колко удара бе понесъл.

Алексий се наведе, за да измие кинжалите си в бързите води на реката, после ги подсуши и прибра в ножниците им, без да проговори.

Изглежда, че Лукас нямаше такъв проблем.

— Поверителна среща. Поверителна. Не виждам как присъствието на тези мутри изпълнява това ми искане — изрева той.

— Мутри? Той мутри ли ни нарече, Бренан? — попита Кристоф.
— Слушай, бълхарник. Сега ще ти дам да се разбереш.

Алексий направи жест, с който му нареди да мълкне. След което се обърна към Лукас.

— Шегуваш ли се? Да не си ни натопил? Какво, по дяволите, беше това?

Яростта на Лукас и започващата трансформация нажежиха въздуха, но шейпшифтьрът съумя да се успокои.

— Да съм те натопил? Натопил? Повиках те тук, за да те помоля за помощ. Което, както сам можеш да се досетиш, не ми беше никак лесно. Толкова ли малко ме познаваш, че да си помислиш, че ще те предам. Щях да те помоля да станеш вторият кръстник на синовете ми, глупак такъв.

Бренан се поклони, грациозен както винаги.

— Поздравления за предстоящото събитие и нека водите във вашия свят винаги да дават сили на семейството ти.

Лукас се втренчи във воина с изненада. Бе шокиран от официалния му изказ, но сведе глава.

— Благодаря ти. Не зная дали си осведомен, но кръстникът се грижи за децата като за свои. Би дал живота си за тях. Първият кръстник трябва да е цялата глутница, но има случаи с втори. Спрях се на теб, Алексий, но може да съм направил грешка.

Воинът прокара ръка през косата си и потрепна, когато докосна чувствителната част на главата си, там, където го бе ударили шейпшифтърът.

— Не си взел грешното решение. От дълго време сме приятели и за мен ще бъде чест да съм кръстник на синовете ти. Приемам, ако все още го желаеш — той протегна ръката си и след секунда колебание Лукас я пое в своята.

Споделеното споразумение премина през двамата и Алексий вече знаеше, че подобно на глутницата, би дал живота си за благото на наследниците на Лукас.

— Прекрасно. Изключително сърцераздирателно. Можем да хапнем шоколад и да гледаме някой женски филм — намеси се Кристоф. — Или вместо това да се опитаме да разберем как, по дяволите, шейпшифтърите са знаели, че сме тук. Каквото и да се случи, не беше случайно. Бяха тук заради нас и изглежда вниманието им бе насочено към Алексий.

— Аз също го забелязах и мога да добавя, че не съм привърженик на романтичните комедии — каза Бренан. — Лукас, спомена ли на някого за тази среща?

Шейпшифтърът вече поклаща глава, когато отговори.

— Не, както споменах, повиках го, за да обсъдим случващото се. Вампирите поробват шейпшифтъри. И то глутница, която винаги ни се е противопоставяла. Случва се нещо голямо, нещо съвсем различно. Вампирите са открили начин да промиват мозъците на шейпшифтърите, и то завинаги; не мисля, че е нужно да казвам до какво ще доведе това. Оцеляването на Глутницата и на човечеството са поставени на карта.

— Нападателите ни... те членове на твоята глутница ли са? — изстреля Алексий въпроса си.

— Не. Разбира се, че не. Знаеш, че можем да различаваме глутниците по миризмата. Тези не бяха от моите. Смяя да каже, че не

са от тези места.

— Смея да кажа, че не стигнахме до никъде. Нищо лично — Кристоф се присмя. Синьо-зелената светлина все още пулсираше в ъгъла на очите му. — Става ми все по-трудно да определя кой на чия страна е.

Лукас изръмжа, а звукът принадлежеше повече на звяр, отколкото на човек.

— Продължаваш да използваш израза „нищо лично“, а на мен ми изглежда доста лично. Няма как да не те попитам защо реши да убиеш останалите четири нападатели. Поне един можеше да оставиш жив. Може би в редиците на атлантите също има предател — каза Лукас, а погледът му прониза Кристоф. — Нищо лично!

Алексий застана между тях.

— Добре, нека оставим перченето за по-късно. На дневен ред е да разберем кой стои зад нападението и защо.

— Предполагам, че е Приматорът, Вонос — съвсем спокойно се намеси Бренан.

Атлантът невинаги е бил кралят на спокойствието, но всичко се бе променило, когато се беше забъркал с дъщерята на един римски сенатор. Тогава Посейдон го бе проклел и лишил от емоциите му, с което разруши живота на воина.

Или пък не. Може би животът бе по-лесен, когато не изпитваш чувства.

Стомахът му се сви от самата идея, но Алексий реши да остави мислите за Грейс за по-късно. За далечното бъдеще.

— Има вероятност да е Вонос — съгласи се Кристоф. — Но не мисля, че това е неговият почерк. За него важни са силата и ефикасността, а не останалите бла-бла глупости на лошите момчета. Двамата с Мусолини вероятно са били дружки.

Откакто вампири, шейпшифтьри и останалите свръхестествени същества открито обявиха съществуването си преди десетилетие, бързо придобиха права в обществото. Новата трета камара на Конгреса и Примуса, състоящата се само от вампири, не бяха определени с избори. Вампирите не гласуваха. Вампирът, който беше достатъчно възрастен, силен и безмилостен, бе сграбчил желаната позиция като Приматор, владетел на Примуса. Тоест Вонос.

— Вонос определено не е на наша страна, а появата му води със себе си неприятности. По-опасен е дори и от Барабас — добави Алексий.

— Що се отнася до последния, можехме да използваме избухливия му нрав срещу него. Но Вонос е толкова безчувствен и студен, също като ледените копия, които използваш, Кристоф. Страхотна работа, между другото.

Широката усмивка на воина щеше да изплаши всеки човек, който попаднеше на него.

— Благодаря ти. Упражнявах се. Смятам, че Вонос е прекадено зает като новия Приматор, за да се занимава с поробените шейпшифтьри в Йелоустоун.

— Дочух, че имате нещо общо с това, имам предвид с изчезването на сенатор Барнс — каза Лукас.

— Сенатор Барнс — изръмжа Кристоф. — Искаш да кажеш Барабас. Проклетият кръвопиец имаше много прегрешения.

— Да, ние сме виновни — отвърна Алексий. — Но е дълга история. Вонос е новият злодей и иска да си изгради име на по-опасен и могъщ от Барабас.

— Трябва да проучим по-обстойно — добави Бренан. — Предлагам да се върнем в Атлантида и да проверим дали има новини от Тиарнан и колегите ѝ журналисти. Поробването на шейпшифтьри се простира из цялата страна, а не само тук. Наскоро получихме новини, че същото се случва в Азия и Европа. Може би дори и в Африка.

Кристоф завъртя очи.

— Да бе. И нека да предположа, че това е единствената причина да искаш да се свържем с Тиарнан. А не защото се побърка и едва не я изчука на място, в момента, в който погледът ти се спря на нея.

— Кристоф... — започна Алексий, но Бренан го прекъсна.

— Както знаеш, не си спомням за това ми държание. Във всеки случай, предлагам да се върнем в Атлантида незабавно и да сложим край на безсмислените дискусии, докато не разполагаме с повече факти.

— Подкрепям идеята — съгласи се Алексий. — Лукас?

Но шейпшифтьрът се бе отдалечил от реката, като стоеше изправен и се взираше на изток, вдигнал глава, вдишвайки въздуха.

— Време е! Хъни е готова за раждането. Трябва да се върна при нея. Незабавно.

— Убеден ли си? Нуждаеш ли се от нас? Можем ли да ти помогнем?

Лукас поклати глава и пое протегната ръка на Алексий.

— Не, приятелю. Този момент е свещен за глутницата и предстоят празненства. Давам ти думата си на алфа, че заедно ще се справим с надвисналата заплаха. Кръвопийците нямат шанс срещу нас.

Лукас се усмихна зловещо: бе повече вълк, отколкото човек. След това отметна глава назад и нададе силен и оглушителен вой.

— До скоро, Алексий. Сега ми предстои да стана баща.

След тези думи Лукас се затича със скоростта на светлината. Преди да стигне до дърветата, бе напълно трансформиран.

Алексий го наблюдаваше, като безмълвно му пожелаваше най-доброто, след това се обърна към Бренан и Кристоф.

— Време е и ние да тръгваме. Няма какво повече да правим тук.

— Ами тези? — попита Бренан и посочи мъртвите шейпшифтири, които вече бяха приели човешка форма.

— Лукас ще се погрижи за тях. Има вероятност да нарушим законите им, ако се отървем от телата.

— Да се махаме от тук тогава — намеси се Кристоф. — Все още е достатъчно рано, за да се уредя с кана бира и първокласна женичка с извяно дупе, която е склонна да върши мръсотии с мен.

Алексий поклати глава.

— Сериозно, Кристоф, нуждаеш се от помощ. В най-лошия смисъл на думата.

Бренан махна с ръка и познатата обла форма на портала започна да се материализира. Когато преливащата от цветове фигура се разшири, за да могат да преминат в Атлантида, бяха посрещнати от няколкото пазачи на портала, засели бойна готовност, с насочени към тях копия и мечове. Воините бяха облечени в характерните за тях цветове на кралската охрана — сребърно и небесносиньо. Без съмнение всеки, който ги видеше, щеше да замръзне на място. За последните единадесет хиляди години порталът никога не се бе отварял за враг.

Поне така знаеха.

Алексий извади кинжалите си и пристъпи напред, но не прекрачи портала.

— Какво е положението?

Капитан Маркъс се поклони и даде знак на останалите да свалят оръжията.

— Лорд Алексий, добре дошъл.

Воинът прибра кинжалите си, когато пазачите направиха същото.

— Какво е положението? — повтори, но този път с присвiti очи.

— Моите извинения, милорд, но се случва — отвърна капитанът със строг поглед, но след това направи нещо нехарактерно за него, ухили се. — Лейди Райли започна да ражда, наследникът на трона иска да се присъедини към нашия свят. Сметнах, че в такъв момент ще бъде благоразумно да увеличим охраната.

Зад Алексий, Кристоф нададе боен вик.

— Време беше. Може би отсега нататък Конлан ще престане да снове наоколо, сякаш в задника му е забит...

— Благодаря — отвърна Алексий. — Тогава да вървим в замъка.

Направи движение с ръката си и първо Бренан, а след това и Кристоф го последваха през портала. Докато Кристоф преминаваше, Алексий го хвана за ръката не много приятелски.

— Ако още веднъж се изкажеш по този начин по адрес на принца, ботушът ми ще се озове в твоят задник — изръмжа тихо, за да не може никой друг да ги чуе.

Кристоф се освободи от хватката, а очите му блестяха в яркозелено, заради силата, която призоваваше.

— Знаеш ли, Алексий, писна ми да бъда заплашван.

— Милорд? — обръна се към него пазачът. — Порталът се смалява.

Алексий прекрачи магическия портал и стъпи в Атлантида, следван от Кристоф. Чудеше се кога ли на воина ще му омръзне да предизвика побратимите си. Вярно, че способностите на Кристоф бяха почти толкова могъщи, колкото тези на висшия жрец — Аларик, но Алексий бе наясно, че ако се стигнеше до битка, жрецът щеше да срита задника на Кристоф.

Разбира се, и Алексий разполагаше с един-два трика.

Но тази нощ мрачните мисли за предателство бяха забранени. Бе нощ за празненства. Сложи ръце на раменете на капитана и каза:

— Тази вечер бирата е от мен. Приятелят ми ще става баща и Атлантида ще се сдобие с наследник.

Воините нададоха победоносен вик и вдигнаха копията си в знак на съгласие. Бренан извърна глава и им хвърли един поглед, малко преди двамата с Кристоф да приемат формата на мъгла и да се насочат към палата.

— Милорд, моля ви, предайте на принца и любимата му, че отправяме молитви към Посейдон, молим го да закриля семейството им — каза Маркъс.

— Зная и съм убеден, че той го оценява — отвърна му Алексий, тичайки, след което скочи във въздуха и се превърна в мъгла, която пое към замъка.

Най-накрая! Атлантида щеше да се сдобие с наследник. Може би детето ще е единственият представител на атлантите, който ще порасне, познавайки земята на хората, след като Атлантида заемеше мястото си на повърхността.

Ако това изобщо бе възможно. Ако думите на жената на Джъстис, Кийли бяха истина. Според нея трябваше да си върнат всички скъпоценни камъни от Тризъбеца на Посейдон, а ако не успееха, Атлантида щеше да бъде унищожена след опита им да я въздигнат.

Алексий се приземи на балкона на стаята си, прие човешка форма, отърва се от оръжията си и тръгна към тронната зала, дори се затича към нея. На половината път, в другия край на коридора, се появи Бренан, а лицето му бе по-мрачно от всякога.

Алексий се закова на място, а сърцето му, като че ли спря да бие. Не. Не може да бъде. Не и бебето. Бременността бе толкова тежка, защото се отнасяше за единственото в историята сношение на атлант с човек. Не можеше да зададе въпроса, но Бренан го разбра и отговори.

— Нещата не са никак добре. Райли и бебето са в опасност — чертите на лицето на Бренан се изкривиха. — Алексий, те могат да умрат.

На хиляди километри от Атлантида, Грейс управляваше раздрънкания си джип по един пуст път, когато силна болка проряза гърдите й, сякаш от добре наточена катана^[2]. Но никога досега

японският меч не бе пронизвал тази част от тялото ѝ. Повече пъти отстрани, няколко в ръцете и краката, но никога в гърдите.

Рязко зави надясно и спря на пътя, положи глава на волана и изчака болката да премине. Елфът. Проклетият елф ѝ бе направил нещо. Може би някакъв вид заклинание за забавяне на реакциите.

Но когато обмисли теорията си, не ѝ се стори правдоподобна. Усещането не беше като магията на Фае.

Бе Алексий. Където и да се намираше, изпитваше болка.

Но тя бе безсилна, независимо че беше воин, наследница на Диана.

[1] Шурикен е общото наименование на японски скрити оръжия, предназначени за хвърляне, но понякога и за близки атаки — Б.пр. ↑

[2] Катана — двуръчен издължен японски меч с дължина — Б.пр.

↑

ГЛАВА 4

Дворецът в Атлантида

Алексий последва Бренан през огромните врати към пищната тронна зала, едва забелязвайки снежнобелия мраморен под, инкрустиран със злато, мед и блестящ орейхалк — метал, познат само в Атлантида. Мина покрай мраморните колони и дори не хвърли поглед към величествения трон, който, като дете го удивяваше. Просто следваше Бренан, който го съпроводи през още едни врати, този път по-малки, които водеха към също толкова малка стая. Личните покой на принца, там където, се провеждаха срещите му. Конлан никога не си бе падал по разкоша и детайлите. За него славата на тронната зала, от която някога баща му управляваше, отдавна бе отминала. Повечето от най-важните въпроси, свързани с кралството, воините обсъждаха тук, седнали удобно около очуканата маса, що се отнасяше до мирните въпроси. За останалите, Конлан и елитните воини използваха стаята за военно планиране. Друго убежище, макар и не толкова практически — с още една очукана маса. Алексий поклати глава, за да се отърве от тези мисли. Райли и бебето може би умираха, а той мислеше за тъпи маси. Какъв кретен!

Или пък съзнанието му се опитваше да го предпази, като отричаše истината. Алексий се бе нагледал на смърт през всичките години като воин, но животът на тази невинна душа все още не беше започнал.

— Умолявам те, Посейдон, чуй молбата ми — прошепна бързо, стиснал юмрук точно пред мястото, където някога се намираше сърцето му.

Знаеше, че там сега се намираше единствено мрак... мрак, погълнал сърцето и надеждите му. Ако бебето загубеше живота си... Не, нямаше да мисли за това.

Не можеше да мисли за това.

Веднага след като прекрачи прага на стаята, видя Джъстис и Кийли. По-точно лорд Джъстис, след като се разбра, че той е доведен

брат на принц Конлан и Вен, Отмъщението на Краля.

Не че Вен търпеше да се обръщат към него като към принц.

Джъстис, както винаги, държеше Кийли в прегръдките си. Откакто двете части на душата му, атлантът и нереидът, станаха едно и се сляха с тази на Кийли, воинът не се отделяше от любимата си.

Алексий размаза с безпощада завистта, която се зараждаше, щом ги зърнеше. Бяха така спокойни. Допълваха се и не се нуждаеха от нищо друго. Ако някой бе заслужил такова щастие, то това бе Джъстис. Цял живот се е борил с проклятието, което му забраняваше да разкрие истината за раждането си, да разкаже на собствените си братя. Сега имаше ново семейство — Кийли и осиновената им дъщеричка, Елени. Прекрасно момиченце от Гватемала, което бе изгубило родителите си след многобройните свирепи атаки на вампирите.

Заслужаваха да бъдат щастливи. Всички те го заслужаваха. Завистта, която изпитваше към споделеното им щастие, показваше слабостта му и разкриваше недостатък в характера му.

В същия момент Кийли вдигна глава и погледът й и се спря на него.

— Алексий! — извика силно. — Толкова се радваме, че си тук.

Жената се освободи от хватката на Джъстис, затича се и се хвърли в обятията на Алексий, плачейки.

— Бренан каза ли ти? Ужасно е. Ерин е при тях, разбира се, опитва се да помогне с дарбата си като певица на скъпоценните камъни. Двете с Мари правят всичко по силите си.

Алексий бе тъй изненадан от държанието й, че изобщо не чу какво му казва. Инстинктът му да успокоява, макар и ръждясал от бездействие, се пробуди и воинът повдигна ръка, за я потупа несръчно по гърба. Но внимателно наблюдаваше Джъстис, който също не го изпускаше от поглед, а устните му, като че ли се извиха в усмивка, но тя мигновено изчезна.

— Ще успят да излекуват Райли и бебето — каза той и в погледа му нямаше и капка съмнение.

Кийли вдигна глава от рамото на Алексий и си пое въздух, след това кимна и потърка лицето си. Воинът бързо отпусна ръце и я освободи.

— Извинявай — каза тя, но гласът й трепереше. — Корав археолог, няма що. Просто се радвам, че всички се прибрахте

невредими. В този момент се нуждаем и от двете: молитви и сила. Кристоф също помага, като добави способностите си към Аларик или нещо подобно. Просто... просто искам да знам как са Райли и... ако нещо се случи с нея и с бебето...

Джъстис, по-бърз дори от светкавица, се появи зад Кийли и я прегърна.

— Тихо, *ми амарा*. Няма да позволим някой да пострада. Нека да продължим да отправяме молитвите си към Посейдон, богинята на нереидите и християнския ти бог. Нали спомена, че нищо няма да ни е излишно.

Алексий отстъпи назад, за да им даде малко време насаме и се насочи към Денал, който бе коленичил до облегалката на един от столовете. Когато бе достатъчно близо, Алексий осъзна, че воинът шепнеше древни молитви на майчиния им език. Той се спря — не желаеше да прекъсва молитвата, но Денал вдигна глава и тогава Алексий понесе още един шок. Очите на воина бяха хълтнали, а чертите на лицето му — изпити.

— Тя не може да умре — извика с дрезгав глас Денал. — Тя и бебето не могат да умрат. Няма да понеса смъртта ѝ, Алексий. Не отново. Не и след като жертва живота си за моя. Прекарах последните часове, умолявайки, молейки се на Посейдон да ми позволи да ѝ върна услугата. Умолявах го да вземе моя живот и да пощади Райли и бебето.

Силната болка в гласа на воина втрещи Алексий, макар че, като се замислеше, връзката между Денал и Райли винаги е била поразителна. Провъзгласи се за неин защитник и герой, изпитваше към нея привързаност, дори се опита да я защити от Конлан, нейния избранник, след като между влюбените се бе зародило неразбирателство. Но след едно вампирско нападение, в което двамата с Денал загубиха животите си, и Райли предложила своя в замяна на техните, нещо в по-младия воин се бе променило. Искрицата на младостта и радостта, тази, заради която в техните очи той винаги изглеждаше млад и неопитен, въпреки че бе истински воин, достоен за мястото си в редиците на Седемте, се бе превърнала в прах и бе умряла. През последните няколко месеца Денал малко се бе променил. Бе станал по-тих, по-малко буен.

Неприличащ на себе си, Денал.

Съответно Алексий не трябваше да се изненада от дълбоката му болка.

Понечи да каже нещо, което да успокои воина, но Денал се надигна от пода, хвана го за ръцете и заби пръстите си в плътта му.

— Защо, Алексий? Защо не иска да приеме жертвата ми?

Той поклати глава, неспособен да даде правдоподобен отговор.

— Те са богове, Денал. Такива са и правят каквото си поискат. Няма как да повлияям на решениета им.

В погледа на воина заблещука нещо мрачно и смъртоносно.

— Нищо ли? Мисля, че грешим — продължи той и се наведе към побратима си, сякаш да го прогърне, но вместо това извади кинжалите му и отскочи назад.

— Ако Посейдон не ме иска, аз сам ще му се дам — извика Денал.

Алексий се втурна напред, опитвайки се да си върне остриетата, но беше твърде късно. Денал ги заби в корема си и извика от ужасната болка, след това падна на земята и зае същата позиция като преди, но този път облян с кръв.

— Две рани за два живота, Посейдон — изкрешя. — Само това мога да предложа. Нека то да бъде достатъчно, ако ли не, ще се боря с теб до сетния си дъх.

Някъде зад него, Алексий чу писъците на Кийли. Виковете на Джъстис. Дори и Бренан крещеше за помощ. Но нищо от това не достигна до съзнанието му, нищо не беше от значение. Воинът, които Алексий бе напътствал повече от сто и петдесет години, току-що се бе самоубил пред очите му, а той не направи нищо. Подведе го. Както предаде и принц Конлан, когато Анубиса дойде за него. Както и всички останали.

Погълнат от силната болка, Алексий отметна глава назад и изкрешя, давайки глас на болката и отрицанието си.

— Не е това, което очаквах — равен и спокоен глас се чу отнякъде. — Кръв, крясъци и собственоръчно изкорумване. Какво не ви е наред на вас воините?

— Проклет да си, Аларик — едва успя да каже Алексий. — Ти си висшият жрец на Посейдон, поне се дръж като такъв. Излекувай го. Веднага.

Аларик клекна до Алексий и му отправи подигравателен поглед.

— Да отхвърля ли тази благородна саможертва? Макар че се наблюдава подобрене в състоянието на Райли и бебето и че преди пет минути главната девица спомена, че раждането може да mine добре. Посейдон едва ли ще одобри намесата ми.

— Ако на момента не го излекуваш, кинжалите ми ще издълбаят дупка в корема ти — каза Алексий, пребледнял от ярост.

Осъзнаваше, че жрецът само го дразни, но не можеше да проумее как така Аларик стои съвсем спокоен, докато пред него на пода Денал умираше.

Вярно, че напоследък Аларик бе помръкнал, стана по-тих. Всички воини го бяха забелязали, но не можеше да повярва, че жрецът би бил способен да остави един от тях да умре пред очите му, след като милион пъти ги бе излекувал.

Аларик се обърна към Денал, а лицето му придоби по-сериозен вид при гледката на проснатото на земята тяло на воина, което лежеше в собствената му кръв.

— Имаме малко време. Махнете се от пътя ми.

Алексий се дръпна назад, за да даде пространство на жреца. Аларик призова силите си така спокойно и бързо, че кожата на Алексий почти се отдръпна от костите му, изплашена от мощта на магическата енергия, която изпълваше стаята. Ръцете на жреца бяха обвити от две сфери, които блестяха в синьо-зелено.

Аларик се наведе и хвана дръжките на кинжалите, докато междувременно редеше думи на майчиния им език. Денал и Алексий се молеха на един и същ бог, само че вместо за смърт като Денал, Алексий се молеше за живот. Умоляваше Посейдон за живота на приятеля си.

С едно бързо движение Аларик издърпа кинжалите от корема на Денал и ги хвърли на пода. Без да прекъсва песента, която пееше, разпери ръце над разкъсаната му плът и светлината от сферите влезе в тялото на воина през раните от кинжалите.

Съвсем тихо, Алексий също редеше молитви. Денал нямаше да умре по този начин. Не и в една безполезна и ненужна жертва. Райли щеше да се оправи, дори състоянието ѝ се бе подобрило малко преди Денал да се изкорми.

Със сигурност Посейдон щеше да приеме саможертвата, но дали възнамеряваше да го върне към живот? Може би не, след като веднъж

вече го бе правил.

С колко ли чудеса богът на моретата можеше да дари единствен воин?

Аларик внезапно се надвеси над Денал и го натисна силно по корема. Тялото му се изви и след това отново се отпусна на пода, преди да започне да кашля, докато не си пое дълбоко въздух. Отвори очи и зяпна Аларик, а по изражението на лицето му личеше, че не разбира какво се случва.

— Мъртъв ли съм? — успя да изрече тези три думи, преди отново да се закашля.

Жрецът се отдръпна назад и задържа ръце във въздуха. Енергийните сфери пламтяха за няколко секунди, но след това изчезнаха, а по дланите на Аларик нямаше и капка кръв. Погледна към тях и на лицето му се появи усмивка, лишена от топлина и хумор.

— Де да можеше и душата ми да бъде изчистена така лесно — каза той, като произнесе думите така тихо, че Алексий бе сигурен, че не е искал друг да ги чуе. След това се изправи и погледна към Денал.

— Не, не си мъртъв, въпреки че бе близо до смъртта. Но ако още веднъж действаш по този начин, бъди сигурен, че ще те оставя да отговаряш за последиците.

Без да каже повече, Аларик се обърна и тръгна към вратата.

— Ако сте приключили с това изпълнение, лейди Райли помоли да се преместите във външната зала, за да можете да се запознаете с бебето веднага след като то се роди.

Спря се и погледна през рамо.

— Предлагам преди това да се изчистите.

Алексий помогна на Денал, от чиито рани нямаше и следа, да се изправи. Искаше да му каже толкова много неща. Но реши да започне с най-простото. Добрите новини.

— Денал, Райли и бебето ще се оправят. Мари е казала така. Може да ѝ се доверим, след като от толкова години е главна девица в храма, посветен на здравето и раждането. Трябва да вярваме на инстинктите ѝ. А и Ерин е там, за да призове силите си над скъпоценните камъни. Всичко ще бъде наред.

Денал гледаше право напред, но изражението му бе пусто, безмълвно. Алексий го бе виждал такъв и преди. Мамка му, чувстввал се бе по същия начин. Беше шок. Неестественото спокойствие на

човек, изправил се и приел смъртта. Щом смъртта отпуснеше захвата си, е трудно да осъзнаеш случилото се: времето и пространството, сивото и безлично чистилище, а преодолееш ли го, те чакаше здравият разум. Но не всичко се връщаше.

Бренан, Кийли и Джъстис наобиколиха Денал. По лицето на Кийли, която прегърна воина, се стичаха сълзи. Алексий, със закъснение осъзна, че те са били точно зад него, когато Аларик лекуваше Денал. Джъстис и Бренан сложиха ръце на раменете на Денал, опитвайки се да го предразположат.

Бяха по- силни, когато бяха повече.

— Побъркани атланти — каза Кийли, когато се изправи, а гласът ѝ бе въплъщение на ярост и облекчение. — Откакто стъпих в Атлантида, всеки се опитва да даде живота си в името на чуждото благо. Писна ми! Искам да си отида у дома, където нормалните хора не се самоубиват.

Тя се бореше с Джъстис, който се опитваше да я успокои, но погледът ѝ бе обезумял. За първи път в живота си Алексий се запита колко трудно бе на един човек да свикне да съжителства с воин на Атлантида.

Зрението на Денал се проясни изключително бавно и след това воинът премигна няколко пъти.

— Д-р Макдърмът.

Тя се засмя през сълзи и тогава Алексий разбра, защо Джъстис я отвлече. Защо премина през ада, за да бъде с нея. Бе смела и красива — всичко, което един мъж търсеше в една жена.

Напомняше му за Грейс.

— Да не си посмял, Денал. Може да съм по- малка от теб с няколко века, но мога да ти сритам задника — отвърна тя и избърса лице с ръкавите си. — А сега ми позволи да те вдигна и да те заведа в банята.

Притеснение се изписа по лицето на Денал.

— Не, не, тя не може.

Джъстис и Алексий си размениха по един поглед.

— Не се притеснявай. Моята жена няма да те къпе — намеси се Джъстис и на лицето му се изписа порочна усмивка. — Двамата с Алексий ще ти помогнем да измиеш мекото си като на бебе дупе, младок.

— Няма да докосвам задника му — отбеляза Алексий.

— Не възнамерявам да докосвам, която и да е част от анатомията му — добави Бренан. — Мисля, че ще успеем да намерим икономката на замъка. Тя все пак му е сменяла пелените, когато е бил бебе.

Внезапно Денал изглеждаше ужасен.

— Не, не и Нийла. В името на боговете, мога и сам да се изкъпя.

Всички се разсмяха заради пелтеченето на Денал, но в смеха им имаше остра нотка. Простичката радост и облекчение смекчиха все още неизчезналия ужас.

Денал бе жив, но за кратко не беше.

Нещо необяснимо премина през изражението на Денал и лицето му се скова.

— Посейдон не е приел саможертвата ми? Недостоен ли съм?

— Не си недостоен, глупак такъв — скастри го Джъстис и го цапардоса по главата, бе го правил толкова много пъти. — Твоята саможртва, макар и достолепна, бе ненужна. Райли и детето са вън от опасност.

— Преди отново да се опиташи да извадиш кинжалите от ножниците ми — Алексий се усмихна, но усмивката му бързо изчезна, — трябва да поговорим за действията ти. Но нека да е по-късно. Сега се изчисти и ни чакай в стаята на Конлан, за да се запознаем с бъдещия ни принц. Може и да му смениш пелените.

Този път дори и Денал се засмя. Лека, но истинска усмивка. Като за начало беше добре.

Алексий се наведе и протегна ръка към Денал, но воинът я отказал, а вместо това стисна зъби и се изправи. От опит знаеше, че раните ги няма, но болката щеше да разтърсва тялото на боеца доста дълго време особено ако Аларик е искал да му даде урок.

Жрецът го излекува, но той не се интересуваше от болката. Ако бе премахнал болката, Денал щеше да я усеща само за минути. Но съдейки по изражението, тя все още бе там.

Кийли постави ръце на кръста си и се обърна към воините.

— Може ли вече да тръгваме? Искам да видя бебето.

Алексий кимна.

— Ние желаем същото.

Докато минаваше през вратата, през която бе влязъл преди минути, воинът отправи още една молитва към бога на моретата. Тази

беше по-простичка. Благодареше му.

ГЛАВА 5

Атлантида, покоите на принц Конлан и лейди Райли.

Мари отвори вратата и ги поведе напред.

— Моля влезте, лорд Джъстис, Бренан, Алексий и Кийли. Добре дошли и се радвайте, защото се роди едно здраво дете, с което ще ви запознаем.

Алексий се запъти към огромната стая, обляна от слънчева светлина, смях и опияняващи аромати на свежи цветя, сложени в безброй вази. Кристоф се бе облегнал на една страна, ухилен до уши, а Вен бе прегърнал лейди Ерин и грееше от щастие. Ерин обаче изглеждаше изморена. Вероятно цялата енергия, която бе вложила да излекува Райли, я бе изцедила, след като бе единствената певица на скъпоценните камъни, при това човек.

— Вен, пусни ме. Веднага — каза тя и се усмихна. — Пречиши ми да виждам.

Той я вдигна на ръце и се помръдна, с усмивка толкова широка, че разделяше лицето му на две.

— Хей, чичо Джъстис. Ела да се запознаеш с племенника си.

Усмивката на воина озари цялата стая.

— Племенник? Момче е! Момче е! — извика той, дръпна Кийли към себе и я целуна по главата. — Как ти звучи „леля Кийли“!

— Ами, след като не сме женени...

Алексий най-накрая успя да съзре Райли.

След като Ерин и Вен се дръпнаха, я видя легнала на леглото, с усмивка на лице.

— Стига с тази логика, Кийли. Вие двамата, елате насам — каза Райли.

Конлан седеше до нея, положил ръка на рамото ѝ и Алексий едва виждаше розовото лице на мънина в ръцете на Райли. След това детето се прозя и устните му образуваха буквата „О“, при гледката на която всички се разсмяха.

С присъщото за воините колебание около новородени, Джъстис коленичи до леглото и докосна юмручето на бебето. Момченцето незабавно отвори очички и стисна пръста му с малкото си юмруче. Изражението, изписано на лицето на Джъстис, бе безценно.

— Изглежда, че племенникът ни има добър вкус — каза Кийли и постави ръка на рамото на Джъстис. — Вече харесва чично си — тя погледна към Райли. — Прекрасен е.

— Благодаря ти. Такъв е, нали? Истинско чудо е, че той порасна вътре в мен.

Джъстис се опита да каже нещо, но думите така и не излязоха от устата му. След това сведе глава и си пое дълбоко дъх. Когато отново я вдигна, за изненада на всички, очите му бяха подозрително влажни. Алексий можеше да се обзаложи, че никой присъстващ в стаята нямаше да му се подиграва за това, след като не само той бе в това състояние.

Алексий подозираше, че и той изглеждаше по този начин.

— За нас, нереидът и атланта в душата ми, е чест да наричаме това дете наш племенник. Ще му служим и ще го защитаваме с цената на животите си от днес до края на вечността — закле се Джъстис.

По употребата „наш“, Алексий предположи, че съединението на двете части на душата на Джъстис е поело по интересен път. Но ако Аларик, който се бе облегнал на една от стените, не се притесняваше, то тогава и Алексий нямаше защо да го прави.

— От името на принца и наследник на трона на Атлантида, приемам — отвърна Конлан.

Думите бяха официални, но блясъкът в очите му го издаваше. Конлан и Вен напълно бяха приели Джъстис като част от семейството им, като тяхен доведен брат и така бе най-добре.

Райли се усмихна и макар че бе изморена, усмивката ѝ искреще като хиляди морски звезди.

— Престанете с това сковано и официално поведение, момчета. Името му... — каза тя и поднесе вързопа към Джъстис — е Ейдън. Нека да не използваме нарицателни като принца и наследника, след като тежи едва три килограма. А и Ейдън иска чично Джъстис да го подържи.

Войнът изглеждаше смяян.

— На нас? Доверяваш се на нас... на мен... със сина си?

Кийли коленичи до Джъстис.

— Разбира се. Защо да не го прави?

— Поеми племенника си, Джъстис — каза Конлан. — На този ден, дори всеки ден, жена ми ще получава каквото пожелае.

Райли се усмихна на принца по такъв изпълнен с любов и разбиране начин, че Алексий се почувства като нарушител, макар стаята да бе пълна с мъже и жени.

Бавно и колебливо Джъстис се пресегна към бебето. В момента, в които го взе в прегръдките си, на лицето му се изписа пълна почит.

— Придържай главичката, скъпи — напомни му Кийли. — Бебетата не могат да държат главата си, поне не и няколко месеца.

— Истината е, че има огромна глава — изтъкна Бренан, като изгледаше някак вгълбен. — Може би вратлето му е прекадено малко, за да издържи тежестта й.

Райли, Кийли, Ерин и Мари избухнаха в смях.

— Бренан, да не наричаш сина ми главчо? — попита Райли, когато успя да си поеме дъх.

— Пропорциите са някак си несъразмерни — Алексий се приближи и намигна на Конлан и Райли. След това се усмихна и на Ерин. — Може да е взел от гените на мутанта Вен.

Воинът изръмжа, а Ерин поклати глава и се усмихна.

— Не прекалявай, хубавецо — каза той. — Поне няма женствена руса коса като теб.

— Той е шокиращо плешив — добави Джъстис и леко се намръщи. — Има ли някакъв проблем? Да не би...

Жените отново започнаха да се смеят и прекъснаха това, което Джъстис бе на път да каже.

— Повечето деца се раждат без коса или само с мъх. Косата му скоро ще започне да расте — обясни Мари.

— Не всички — поправи я Кийли и хвана края на дългата синя плитка на Джъстис. — Някои се раждат с прекрасна светлосиня коса.

— Ейдън ще бъде с черна коса също като баща си — отвърна Райли и се облегна на Конлан.

— Или пък красива, с цвета на залеза, като тази на майка си — контрира я.

— Знам, че си мой принц, но ако започнеш да рецитираш стихове за очите й, се махам от тук — заплаши Алексий и свъси вежди.

— Толкова може да издържи един самоуважаващ себе си воин.

Конлан започна да се смее, а устните на Райли се изкривиха в лека усмивка.

— Това е. Следващият, които ще подържи бебето, е чичо Алексий.

Той вдигна ръце, да се възпротиви.

— О, не. Недейте. Не зная как се държи бебе — каза и застана зад Мари, сякаш за да се скрие.

— Иска ми се брат ми да можеше да е тук — промълви главната девица, докато клатеше глава и се усмихваше. — Той, Итън и Кат се намират във Флорида и водят преговори за увеличаването на популацията на пантерите. Щеше да е неловко да си тръгнат в такъв момент.

Алексий не можеше да повярва, че Мари се бе влюбила в шейпшифтър пантера, по време на първото си излизане от Атлантида. Но старите им обичаи се променяха бързо. Доказателство за това бе малкият принц Ейдън.

Райли махна с ръка и посочи многото цветя, които обсипваха стаята.

— Знам. Бастиян и Кат ми изпратиха ужасно много цветя и играчки за цяла Атлантида, поне така мисля. Ще разглезим Ейдън, ако позволявам на всеки един от вас да прави каквото си поиска.

Джъстис, който все още гледаше бебето като хипнотизиран, каза:

— Райли, представа си нямаш — след това погледна към Кийли с изгарящ поглед. — Трябва да си направим бебе. Веднага. Ще прави компания на Елени.

Кийли, която все още бе клекнала, се отпусна назад и падна по задник.

— Чакай! Какво? Бебе? Какво?

— Дай време на милата археоложка да свикне с грозната ти муцуна — обади се Алексий, който все още стоеше зад Мари, и си спечели сърдит поглед от Джъстис и усмивка, изпълнена с благодарствено облекчение от Кийли.

— Може би е по-добре да се съсредоточиш върху племенника си — тя се обърна към половинката си.

Алексий реши да спаси приятелите си и смени темата. Докато се оглеждаше, осъзна кой липсваше.

— Къде е Куин? — попита той и се изненада, че сестрата на Райли не присъстваше на раждането на племенника си.

Сянка помрачи грейналото лице на родилката и тя поклати глава.

— Не зная. Не се е свързвала навреме след последната мисия. Част от мен иска тя да е по-малко лидер на бунтовниците и да бъде в безопасност — угроженият й поглед намери този на Аларик. — Тя... тя добре ли е?

Жрецът затвори очи за момент и след това наклони глава.

— Добре е и в момента е в много малка опасност.

Двамата, Аларик и Куин, споделяха специална връзка. Никой от воините не я разбираше, но дори не се опитваха да пъхат носовете си в личния живот на жреца. Вероятността да свършиш като тъмно петно на мраморния под на палата, ставаше все по-голяма, когато ядосаш Аларик.

Райли въздъхна, очевидно от облекчение, но огледа присъстващите в стаята и ахна.

— Знам, че Кристоф избяга, но къде е Денал?

Алексий се огледа. Не беше усетил кога Кристоф си бе тръгнал. След това погледна към Аларик и безмълвно го помоли да си мълчи.

— Изцапа се и искаше да се измие. Убеден съм, че скоро ще се появи.

Райли свъси вежди, а Алексий се страхуваше от следващия ѝ въпрос, но за негов късмет бебето започна да мрънка и неспокойно да се клатушка напред-назад. Джъстис премигна и бутна детето в ръцете на майка му.

— Съдейки по погледа ти при първото изплакване на детето, мисля, че известно време няма да повдигаш темата за бебе — подразни го Кийли.

Джъстис знаеше, че няма да спечели, ако се възпротиви на любимата си, затова двамата се изправиха и се отдалечиха от леглото. Райли за секунда гушна Ейдън и след това вдигна глава и огледа присъстващите в стаята.

— Благодаря ви за всичко, което направихте за мен и сина ми. Нямаше... нямаше да оцелеем, ако не бяхте вие и вашата саможертва — спря, за да събере сили и продължи, — обичаме ви и като акнаша мога да усетя силата на емоциите и колко силно ни обичате. Извадили

сме голям късмет, след като сте част от семейството ни. Благодаря ви от дъното на сърцето си.

В края на речта, в стаята бе адски тихо, докато един силен и изискващ рев не разцепи тишината и ги стресна. Подсмихвайки се, без да знае какво да прави с непознатото чувство, което едва не го задави, Алексий се позова на традицията и церемониите.

— Да живее принц Ейдън! Да живее наследникът на Атлантида!

Стаята бе огласена от виковете на останалите воини.

— Принц Ейдън! Принц Ейдън! Принц Ейдън!

Най-накрая Конлан вдигна ръка, за да ги накара да замълчат.

— Благодаря ви, но синът ми е твърдо решен да започне първото си хранене, така че ще ви помоля да ги извините. Нека оставим Райли и Ейдън да се насладят на заслужената си почивка.

Алексий кимна към приятеля и свой побратим, към принца си, обърна се назад и изведе воините от стаята.

— Днес аз черпя, приятели.

— Като споменахте пиячка, къде е Кристоф — попита Бренан.

— Призна, че става нервен около бебето — каза суворо Аларик.

— Мисля, че ще го намерим не с една, а може би с пет чаши от най-доброто пиво в Атлантида.

Докато се смееха и говореха, воините се насочиха към стаята за вечеря. Алексий обаче изостана и се присъедини към Аларик.

— Днес е велик ден, съгласен ли си?

— Велик може би, но не и лишен от опасност — отвърна жрецът и сви очи. — Не всички атланти приемат добре промяната.

— Какво значи това? Първият наполовина човек, наполовина атлант? Какво означава това за традициите, за Атлантида?

Алексий винаги бе странял от политиката, но ако нещо застрашаваше живота на новороденото, той трябваше да е подгoten.

— Все още не знам. Посейдон одобри съюза им и ги благослови с дете, така че не мисля, че ще оспорват рожденото му право. Но обикновено фанатиците не се нуждаят от причини. Трябва да сме готови за тях.

— Така е — съгласи се Алексий и посегна за кинжалите си, които не бяха прибрани в ножниците си. — Ще бъдем готови.

Форт Кастильо де Сан Маркос, Сейнт Августин, Флорида

Дори по време на гръмотевичната буря и дъждъ, през последния час Грейс не спря да крачи напред-назад покрай дългите граници на високата крепост. Понякога ходеше, след това скачеше. Взираше се в океана, сякаш дълбоко под тъмните води можеше да види Атлантида, изгубената цивилизация, която бе скрита за останалия свят.

Крачеше, опитвайки се да надбяга мислите си и да избяга от отчаянието, което се удряше в нея, както вълните в скалите. Отчаяние, което дори не беше нейно.

Бе така странно. Никога досега не бе изграждала такива връзки, не и такива. Не и с някого, когото едва познаваше.

При това с мъж. Споменът за последната им среща и целувката изгаряше съзнанието й като гръмотевица, излизаща от буреносен облак.

Чувстваше се объркана. Нервите ѝ се завързаха на възел и заприличаха на бурното зимно море, което се блъска в скалите.

— Знаеш, че няма да помогне.

Дълбокият глас, който идваше от нищото, но се чуваше адски близо до нея, я стресна и почти я накара да скочи от ръба. Силна ръка я хвана, издърпа я навътре като така я спаси от падане от десет метра.

Грейс се опита да се освободи, обърна се с надеждата да ритне нападателя в лицето, но той я блокира и така лесно я вдигна на ръце, сякаш бе дете и ѝ се усмихна. Лунната светлина блестеше и правеше косата му ту бронзова, ту черна. Изключено бе да сбърка това лице, въпреки че по него се стичаше вода.

Малко бяха мъжете, които така лесно биха могли да я укроят. И все пак, той бе обучен и могъщ воин, един от последните представители от расата на шейпшифтьрите тигри. Над сто и десет килограма мускулна маса и два пъти повече, когато бе трансформиран.

— Зная, че мина доста време, Грейс, но това не е начинът да посрещнеш стар приятел — каза той и отново я дари с една усмивка. — Онази приказка, че трябва да не си наред с главата, за да излизаш в дъждъ, придобива смисъл.

— Джак! Съжалявам, мислех, че двамата с Куин сте на мисия някъде...

— Извинявай. Ами просто... — отвърна той, но нещо не му позволи да продължи.

Свали я долу и тя стъпи на земята, след което я прегърна силно.

— Без подробности, Грейс. Не и тук. Не и навън.

Грейс вървеше по ръба и се спъна, докато Джак се взираше в морето.

— Трябва да отида при Куин, но не мога да кажа повече, дори и на теб. Стигнахме до следа, която изглежда важна и можем да... си върнем... предмета, който изгубихме... в Сейнт Луис.

Грейс кимна. Вонос бе откраднал скъпоценния камък, който в Атлантида наричаха „Проклятието на вампирите“. Жълт диамант, който според слуховете притежаваше силата да унищожи всички вампири, без този, който го държи. Вонос се радваше на много власт като Приматор. След като притежаваше оръжие за масово унищожение, което може да сложи край на расата му, вампирът се радваше на много нови съюзници, като други вампири, които предпочитаха да са на негова страна, вместо да умрат.

— Мислиш, че е тук?

Вонос притежаваше вила близо до Дейтона Бийч. От списание „Пийпъл“, посветено само на немъртвите, написаха статия за него, която носеше името „Приматорът вкъщи“. Веднъж го бе видяла на касата на зеленчуковия магазин и бе загубила апетит.

Джак кимна и челюстта му се стегна.

— Изглежда, този иска да се изявява като мачо, след като си е купил къща в най-слънчевия щат. Показва, че е по-корав от останалите кръвопийци.

— Мислиш ли, че ще го задържи тук? Примосът не е ли по-безопасен? Чух, че там е като крепост.

Джак затвори очи и вдигна глава нагоре, към дъжда, а след това отново я погледна. Нямаше как да скрие напрежението, което струеше от очите и цялото му тяло.

— Така е. Чух, че са подсилили охраната, след като нахлухме.

Грейс премигна.

— Проникнали сте в дома на Приматора? Какво? С всичките тези вампири? Чух, че е като Форт Нокс на вампирите.

Мъжът повдигна рамене.

— Правилно си чула. Имахме преимущество. Някой ден можеш да помолиш Куин да ти разкаже — в същата секунда челюстта му се стегна и Джак поклати с глава. — Като се замисля, недей.

— Влез вътре, най-после — подкани го тя. — Да ти намерим сухи дрехи, да пийнем кафе и да поговорим. В момента сме малцина, докато новите попълнения не пристигнат сутринта.

— Не мога. Нямам време. Дойдох да те предупредя, така че ме слушай. Не вярвай на нищо, което ти казват феи.

Грейс наклони глава, изучавайки лицето му, но не успя да разбере нищо.

— Те не могат да лъжат. Знаеш го.

— Елфите са специалисти. Казват истината, която искаш да чуеш и ти чудесно го знаеш. Майстори са на заблудата и манипулацията.

Грейс бавно кимна.

— Разбира се, че знам. Просто съм изненадана. Казваш ми това в същата нощ, в която ме посети Висш принц от царския род на Благословените.

Интересът изостри погледа му.

— Вече. Рийс е бил тук?

— Не тук, а на плажа, където плувам.

Джак бързо я огледа от глава до пети и се ухили.

— Гола?

Смехът ѝ го изненада. Бе толкова овехтял, както чувството ѝ за хумор.

— Разбира се, че не, перверзник такъв!

— Хей! Бъди внимателна с тези елфи. Всичките са възбудени, недостойни за доверие копелета.

Грейс повдигна вежда.

— Нали знаеш, че току-що описа всички мъже?

Джак постави ръка на сърцето си.

— Ауч. Рани ме дълбоко — но игривата му усмивка изчезна и той сложи ръка на нейната. — Внимавай с феи. Разкажи на Алексий, сподели му всичко и бъди внимателна.

— Винаги внимавам, тигре — отвърна му тя и позволи на арогантността и мощта, дължащи се на произхода ѝ, да се появят на повърхността. — Аз съм наследница на Диана.

— Знам — отвърна той равно и очевидно не бе впечатлен. — Но лъкът ти е направен от техните дървета. Тежа почти половин тон и съм един от най-свирепите хищници в природата, но дори и аз съм

внимателен около тях. Просто го направи. Ако не заради теб, то заради мен и Куин.

Грейс го изучава още няколко минути и след това кимна.

— Добре. Но искам и ти да внимаваш. И се грижи за Куин.

— Винаги — отвърна ѝ Джак.

След това я прегърна и преди тя да успее да изкрещи, мъжът се качи на парапета и скочи през ограждението. Грейс се втурна и погледна през парапета, очаквайки да го види размазан и потрошен. Вместо това съзря една форма в бяло и оранжево, която потъваше в тъмнината.

— Чудесно, точно от това се нуждаят туристите. Тигър, който съвсем спокойно броди из града — измърмори тя под носа си, докато се качваше по стълбите, които щяха да я заведат при сухи дрехи и чаша горещ чай. — Съмнявам се, че отново ще можем да се оправдаем, че няколко животни са избягали от цирка.

След дългия и горещ душ във временното съоръжение, намиращо се в дъното на двора, тя си направи горещо кафе и се запъти към леглото, а когато вече беше там, се уви с одеялото. Намираше се в покоите на главнокомандващия, хубавото бе, че не трябваше да ги споделя с никого. В останалите стаи спяха по двама дори и трима, а новите попълнения щяха да спят в общежитията, където преди триста години са отмаряли испанките войници.

Вече стоплена и настанена удобно, Грейс продължи да се чуди какво ли значеха двата странни разговора, които бе провела същия ден.

Най-накрая реши да загаси лампата — нямаше да намери отговорите си тази нощ. Вместо това се отпусна и се наслади на звука от бушуващите вълни и дъжда.

— Десет години, Роби — прошепна в мрака. — Знам, че ми отне десет години, но мисля, че ще променя нещата. Обичам те, големи братко. Честит рожден ден!

ГЛАВА 6

Атлантида, военната стая, на следващият ден

Алексий стана от масата и избута стола си. Дори и дузината чаши пиво, които бе изпил, не го възпряха да мечтае за нея или пък да не се мята цяла нощ, докато на сутринта не се събуди възбуден до болка.

А сега трябваше да се оправя и с това?

— Не, няма начин. Намерете си някой друг, който да бърше носовете на онези сополанковци бунтовниците. Хората ми идват в повече — почти изръмжа той.

Вен се отпусна на стола си и скръсти ръце пред гърдите си.

— Искаш ли да повториш? Може би не съм изпил достатъчно кафе, но ако не греша, станах от топлото си легло, оставил горещата си жена и дойдох тук, за да ти дам задачите ти, а ти просто ми отказваш.

Вен потърка очи.

— Чакай, може би все още сънувам — добави. — Не, не и с твоето лице. По-скоро е кошмар.

Войнът бе единственият, на когото позволяваше да подхвърля хапливи коментари за обезобразеното му лице. Венджънс го правеше непрекъснато, затова Алексий се чувстваше някак... нормален.

— Съжалиявам, но вероятно не се изразих правилно, Ваше Височество — отвърна Алексий сухо. — Предпочитам да не бъда причисляван към тези, които ще обучават бунтовниците в Сейнт Августин. Както и Гре... онези човеци.

— Наречи ме още веднъж „Ваше височество“ и ще ти сритам задника — заплаши Вен, но без никакъв плам в очите, докато наблюдаваше Алексий по-близо от допустимото. — Каква е истинската причина? Чувал съм за тази командирка от Куин, но нищо съществено. Грейс... как беше, май Хенсън?

— Хавиланд — веднага го поправи Алексий.

Прекадено бързо, ако съдеше по пламъчетата в очите на Вен.

— Да не би да имаш проблем с тази жена?

Алексий спря да се разхожда напред-назад и вирна брадичка.

— Няма никакъв проблем. Предпочитам да изпратиш друг. Някой трябва да замине за Европа и да разузнае около вампирката, която твърди, че е изгубената принцеса Анастасия. Аз съм доброволец.

— Ще отидем ние с Ерин. Тя има идея и можем да открием друга певица на скъпоценните камъни в местност в Швейцария, която е под опеката на фае — каза Вен и поклати глава. — Все още не мога да разбера как така винаги се съгласявам с нея.

— Трудно е да спориш с жената, която спря бомба, преди да взриви мозъка ти — отвърна сухо Алексий.

Вен се засмя.

— Ето защо. Както и да е, мисията не е просто тренировъчна. Чухме, че Вонос крие „Проклятието на вампирите“ някъде около Сейнт Августин. Изглежда, че разполага с висока и недостъпна крепост в покрайнините.

Алексий подсвирна.

— На това му се казва награда. Истина ли е, че диамантът прави това, което е описано в мита?

— Куин и Аларик са видели как Вонос го използва, за да унищожи цяла тълпа вампири. Проклятието ги направило на нищо, което звучи страховто. Жалко, че Вонос е излязъл невредим.

Вен стана, протегна се и се прозя.

— Мисля, че двадесетият тост за здравето на бебето ми дойде в повече. Главата ми кънти, сякаш в нея се удрят чукове.

— На всички ни дойде в повече — призна Алексий.

Самият той се опитваше да не движи главата си прекалено бързо от момента, в който се бе събудил.

— Виж, ето какво предлагам. Нуждаем се от теб. След последното му изпълнение Денал прилича на каскадьор и не можем да му позволим да види Райли и бебето. Бренан вече е в Йелоустоун, за да провери какво става с вълците. Проблемът изглежда огромен. Тиърнан е във Флорида и знаеш, че двамата с Бренан не трябва да са близо един до друг — Вен спря, за да си поеме дъх и продължи. — Конлан очевидно няма да ходи никъде. Остава Кристоф, ти би ли му се доверил? По-скоро би намушкал новите попълнения, отколкото да ги обучава. Също така, не знам защо ти се обяснявам. Аз съм Отмъщението на краля, а не секретарка, за бога.

Победен от аргументите му, Алексий игнорира подигравателния му тон и кимна.

— Имаше време, когато да си част от Седемте значеше да се бием рамо до рамо. Ние сме воините на Посейдон, елитните защитници на Висшия принц Конлан. Заедно сме защитавали човечеството от потисничеството. Струва ми се, че сега все повече и повече се отдалечаваме.

— Може би. Или най-сетне порастваме, приятелю. Вече имам племенник и заради него искам да превърна света в по-безопасно място. Особено след като въздигнем Атлантида на повърхността, но това ще стане, когато успеем да намерим липсващите скъпоценни камъни.

— Ще изпълня задачата си. Ще намеря онзи диамант и ще направя всичко по силите си, да превърна онези хора в страховити бойци, достойни да се бият редом с нас.

— Зная, че ще го сториш. А сега нека се върнем към по-интересната тема. Грейс. Наясно ли си с потеклото ѝ? Твърди, че е наследница на Диана.

— Зървал съм лъка, който носи, но рядко съм я виждал да стреля. Много е добра. Никога не пропуска — бе принуден да признае Алексий. — Достатъчно дълго сме се сражавали за една и съща страна и знам какво говоря. Винаги бих ѝ се доверил и знам, че ще пази гърба ми. Не казвам, че не е добър воин, но е...

— Лично?

— Може да се каже.

— Преодолей го — посъветва го Вен. — Водим война, трябва да забравим личните си проблеми и да се съредоточим върху мисията.

— Това ли каза на Ерин? Преди или след като я заведе в леглото си? — отвърна Алексий, с умишлено сувор глас.

Може и да се съгласяваше с този скапан план, но това не значеше, че ще се преструва, че му харесва.

Вен не обърна внимание на коментара му.

— Забрави го — повтори той. — Ако нещата между вас с Грейс са както между мен и Ерин, то тогава бог да ти е на помощ. Защото животът ти коренно ще се промени, приятелю.

Преди Алексий да успее да му отвърне, принцът се изправи и напусна стаята; без съмнение се връщаше при топлото си легло и жена

си.

Може би наистина се нуждаеше от божията помощ, защото внезапно в съзнанието му изплува Грейс. Гореща, готова за него и в резултат членът му се втвърди до болка. Петте години лишени от женски ласки, които сам си бе наложил, и контролът му изчезнаха в момента, в които си представи великолепната ѝ коса, разпиляна по атлантската коприна на леглото му. Ръцете и краката ѝ го призоваваха. А тъмните ѝ очи, обещаваха непознати за него наслади.

Точно когато си помисли, че ще свърши в панталоните, като някой младок, една мисъл премина през съзнанието му и смехът, породен от нея успокои напрежението. Познаваше Грейс и бе сигурен, че щеше да го накара да се състезават кой да бъде отгоре.

Бог да му е на помощ, но, изглежда бе срещнал жена, чиято интелигентност го впечатляваше повече от тялото ѝ. Образът в съзнанието му се промени. Този път Грейс се смееше, като в моментите, когато говореше с приятелката си Мишел и в красивите ѝ златисти очи сияеше страхотното ѝ чувство за хумор.

След това сериозната Грейс, която дава съвети относно стратегията.

Строгата Грейс, с ръце твърди като камък, докато държи лъка си и тренира.

Решителната, безкористна, смела Грейс, която неведнъж се бе хвърляла в битка, за да спаси някой друг.

Милиони образи се въртяха в съзнанието му, като теченията в коварното море.

Грейс, Грейс, винаги Грейс. Жалко, че дори не беше гола.

Мисията несъмнено щеше да е интересна.

Форт Кастильо де Сан Маркос, Сейнт Августин, Флорида
— Грейс, там ли си?

Тя вдигна поглед от компютъра и видя Сам, който стоеше на вратата. Добрият стар Сам. Познаваше го от доста време. Идваше и си отиваше, когато си поискаше. Нещо като момчето за всичко в бунтовническите групи. Една вечер пристигна от Джорджия и каза, че Куин му е предала да ѝ предаде, че той е в състояние да ѝ помогне във всеки един момент. Заместник-командир, поне този термин бе

приемлив, не че бе свикнала с тези нарицателни. Тя — командир. Едва се сдържа да не се засмее.

Можеше да е от полза, ако имаше военна подготовка. Сам, от друга страна, бе военен. Според слуховете някои от новаците също са били, но по времето, когато всички военни действия са падали на плещите на министъра на отбраната.

Той бе назначаван на пост от президента, но одобряван от Примуса, и по закон бе вампир. Вампирите спореха и бяха достатъчно убедителни да се стигне до гласуване. Аргументът им беше, че след като толкова години са водели битки, точно тяхн представител трябва да отговаря за военни въпроси.

Плюс това проблемът относно чуждестранните заплахи бил премахнат, след като никой народ не би се изправил срещу вампири, или поне така казаха, което им осигури победата. Случило се много преди бунтовниците да предприемат някакви мерки. Преди неспокойствието да се превърне в страх, след това в притеснение и най-накрая в открито неподчинение.

— Грейс? — рунтавите бели вежди на Сам се повдигнаха, а в погледа му се четеше притеснение, което напоследък не слизаше от лицето му. — Какви ли мисли се въртят в главата ти?

Жената се усмихна и затвори капака на лаптопа си. По-късно щеше да разполага с достатъчно време, за да дешифрира криптираните съобщения.

— Моите мисли не струват нищо, дори и пени — отвърна му тя и се намръщи, докато протягаше дългите си крака под малкото бюро.

— Странно как така никой не се притеснява за пари по време на революция. По филмите добрите, изглежда, винаги са оборудвани с най-новите оръжия, а и не се нуждаят от храна.

Изправи се и се запъти към вратата на офиса си, който някога е бил обитаван от офицери. Когато поискаха да наемат форта за „театрални цели“, управниците на града с радост им го дадоха в замяна на годишна такса.

— Мястото се е ползвало като туристическа атракция, но след като вампирите явно са сметнали, че е политически некоректно да се използва помещение, на което някога са се състояли най-масовите изгаряния на вампири, го затворили. Обзалагам се, че това липсва в

книгите, събрали историята на Флорида. Та оттогава градът е на загуба. Също както и бунтовниците.

— Освен това не ходят до тоалетната! Не си ли забелязала? — попита Сам, докато бавно се присъедини към нея. — Никога не ползват и банята, ако не са никакви момичешки глупости.

Мъжът изръмжа, но Грейс така ѝ не разбра на какво се възмущаваше. Може би и на двете. Сам се държеше като глупав и необразован селяндин, когато му изнасяше. Допреди известно време бе полковник в специалните части, но когато новият им вампирски генерал встъпи в пост, го изгони за неподчинение.

— Защо не се присъедини към паранормалните специални части, Сам?

Погледът му се спря на нея.

— Това пък какво общо има с бани?

— Съжалявам, не исках да любопитствам. Просто смятам, че те ще са очаровани от някой с твоята подготовка и способности. Мислех, че с твоята квалификация би предпочел да си с тях, вместо с някоя пропаднала група. Между другото, какво ще кажеш да поемеш обучението на новите попълнения, а аз да съм човекът, на когото да разчиташ?

Колкото повече се доближаваха до предната част на платформата, напрегнатите гласове ставаха все по-оглушителни. Всички новобранци бяха там и Грейс не можеше да ги съди. Гледката беше уникална.

Фортът се намираше вляво от входа на пристанището, построен на стратегическо място, за да пази най-старите, но и най-често нападаните градове в Америка. На Грейс ѝ бе останало време да разучи историята на тези места и бе удивена. Изоставеният магазин за подаръци бе покрит с потънали в прах книги, които разказваха за голямото здание, града и военните действия в този район. Кендола, испанският губернатор на Флорида, дал нареждането тази крепост да бъде построена. През 1672 година заедно е военния инженер Игнасио Даза и усилията на войници, индианци, роби и сръчни занаятчии строежът започнал. Бедният губернатор починал малко след началото на строежа, но той не бил завършен до 1695 година.

Това, което Грейс намираше за впечатляващо, бе конструкцията на стените. Направени от камъни, по-точно кокина, която съдържа

малки мидички, превърнати в твърд камък от самото море. Сякаш богът на Алексий си е играл с такива камъни като дете. Испанците пренесли този камък с лодки от остров Анастасия. Важната задача била възпрепятствана от пирати и бури, но била успешна, и фактът, че тази конструкция и до днес е непокътната, е доказателство за уменията на майсторите.

Тези дни пристанището се е превърнало в дом на много моряци, които се радват на меката зима и се къпят в слънчевите лъчи, огряващи Флорида. От другата страна, на форта, сгущен в прекрасната панорама, се намираше градът. Имаше какво да се види, затова Грейс бе прекарала целия ден, разхождайки се по улиците на стария град. Бе посетила магазини, исторически забележителности, дори и няколко занаятчийници.

Едно момиче, чиито живот бе посветен на боевете и тренировките, се нуждаеше от няколко часа, в които да наблюдава как се духа стъкло.

— Къде се отнесе? — попита я Сам, което я накара да се замисли, да не би да я питаше за втори път.

След като излезе от страната на мечтите, му кимна и се усмихна.

— Специалните части няма да ми позволят да взема кучето на разузнаване — обясни той. — А и според Куин имаш специален талант, заради това те е избрала да водиш обучението — мъжът се спря на последното стъпало и подсвирна. — Хайде, Блу.

Най-сбръчканото куче, което Грейс някога бе виждала, вдигна глава, отвори едното, а след това и другото си око и се изправи по изключително нескопосан начин. Сам й беше казал, че Блу е порода кръвоследник.

— Най-добрата порода за проследяване на лошите и спане по верандите — бе обяснил той. — Или за проследяване на лошите, които спят на верандите. Нещо такова.

На лицето на Сам се настани онази уникална усмивка, която ясно ѝ казваше, че се шегува с нея.

Работата с мъж от Джорджия определено беше преживяване за момиче от Средния запад.

Тя потърка потните си ръце в дънките си и Сам присви очи.

— Няма за какво да се притесняваш, Грейс. Всички те изпитват страхопочитание към теб.

— Към мен ли? Защо?

Сам игнорира въпроса и отговори на следващия, който остана неизказан.

— Важният ти треньор все още не е пристигнал.

Пеперудите в стомаха и, които бяха с големината на фламинго, се успокоиха и тя въздъхна.

— Добре. Първо, нека да се запознаем с тях и да ги приветстваме. Убедена съм, че Алексий също ще желае да се запознае с тях, затова ще ги интервюираме, когато и той пристигне.

— Устройва ме — съгласи се Сам и отново тръгна по стълбите.

— Ще ми кажеш ли защо този мъж те вълнува?

Нямаше защо да отрича, Сам бе като ловджийско куче.

— Веднага щом разбера, ти ще бъдеш първият, на когото ще кажа.

* * *

Час по-късно Грейс се извини на новобранеца, който ѝ задаваше безброй въпроси, и се отправи към масата за напитки, за да си налее чаша горещ чай или кафе. Новите попълнения наброяваха едва дузина. Жалка цифра, но с всеки изминал ден желаещите намаляваха, откакто преди два месеца така нареченият „инцидент“ или огънят, който опожари комплекса на бунтовниците в северна Калифорния, не ги разколеба. А същата седмица изтичане на газ отне животите на двадесет и шест бунтовници в Колорадо, така че нежеланието да се присъединят към редиците им растеше.

Грейс не можеше да ги вини. Повечето от тях имаха семейства и приятели. Близки, които щяха да скърбят за тях, ако паднха в бой, дори и в името на свободата. За разлика от нея, тя си нямаше никого.

Сложи повече захар и сметана в ароматното си кафе. Бе едно от нещата, които бяха лукс за нея. Докато го разбъркваше, си дръпна конско. Това, в което на героинята се отказва да се поддаде на вълната от самосъжаление, която я връхлила. Не беше напълно сама. Имаше приятели: Мишел, Куин, Джак, сега и Сам, а също и...

— Здравей, Грейс.

Подскочи, когато чу гласът, който цяла сутрин очакваше със страх. Кафето се разля по ръба на чашата и опари пръстите й.

— Ох!

— Не очаквах такова посрещане, но ти винаги ме изненадваш.

Смехът обагри гласа му, докато не стана плътен и тъмен като кафето.

Грейс си каза, че тръпките, спускащи се по гърба ѝ, са реакция на студа. Не бе възможно да бъде толкова страховит наяве, както в спомените ѝ. Беше привличане, породено от адреналина, нямаше друго обяснение.

Смени изражението си на такова, което приличаше повече на приятелско, а не неутрално, остави кафето на масата и се обърна към него.

— Добре дошъл, Алексий. Радвам се, че си тук. Отново ли пристигна през магическия портал?

Не е било заради адреналина.

Алексий бе висок, с широки рамене, слаб, но надарен с точната мускулна маса и попадаше в типа, който тя смяташе за неустоим. Но не това бе нещото, което видя веднага. Никой не забелязваше първо това.

Ярката светлина превръщаše гъстата му копринена коса в разтопено злато, а обезобразеното му лице почти я стресна. Бе го виждала и преди, но само през нощта. Винаги в тъмното. Безмилостното зимно слънце хвърляше тъмни сенки по зле заздравелите му рани. Лявата част на лицето му бе обезобразена от целото до брадичката. Единствено лявото око и носът му не бяха „украсени“ с белези. Дясната страна обаче бе съвършена: беше както контраст, така и подигравка на лявата.

Половинчатата усмивка, която се бе настанила на устните му, изчезна, когато проследи взора ѝ, а Грейс се почувства много засрамена. Колко ли дълго е трябало да търпи погледите и спекулациите? Още по-лошо, що за мъчение и неописуема болка е преживял, за да се сдобие с такива белези?

Свитите му очи бързо смениха цвета си към наситеносиньо, напомнящо ѝ за морска буря, и отговориха на въпросите ѝ. Прекалено дълго и невъобразимо много.

— Не, взех трамвая — отговори на въпроса, който по-рано бе задала, но напълно забравила. — Екскурзията беше невероятна. Знаеше ли, че Сейнт Августин е най-старият европейски град в Щатите? И че за първи път е бил посетен от Понсе Де Леон през 1513 година?

Усмихна се, благодарна за безмълвно дадената ѝ прошка.

— Зная. Прекарах доста дълго време в изучаване на града, след като решихме да се установим тук.

— Всеки път, когато се замисля, се сещам колко е млада страната ви. Кафе?

Грейс примигна.

— Какво? Не, благодаря, имам си.

— Искам да кажа, би ли ми сипала? Кафе?

Усети как страните ѝ се зачервиха, убедена бе, че щяха да са в това състояние по време на цялата визита на Алексий в Сейнт Августин.

По дяволите, тя бе на двадесет и пет, трениран боец. Вече и командир. Не глупава тийнейджърка, която за пръв път си пада по мъж. Независимо че той се целуваше като изгладняло животно, което погълъща вечерята си, а тя бе тази вечеря, неговият пир.

Забрави проклетата целувка.

— Кафе? — повтори той, а в очите му блесна светлина.

Забавляващо се, сякаш можеше да чуе абсурдните ѝ мисли. Господи!

— Можеш ли да четеш мисли? — попита тя бързо.

Бавна иексапилна усмивка се разля по лицето му; такава, която накара нервните ѝ окончания да се побъркат. Дори и зъбите му бяха великолепни. Някак си изкуителните очи, греховната усмивка в съчетание с чистото мъжко присъствие караха белезите да изчезнат.

— Ако те убедя, че не мога, ще си получа ли кафето? Миналата вечер стоях до късно, все още се възстановявам.

Руменината по бузите ѝ отново се засили, така че тя трябваше да се обърне бързо и да потърси чиста чаша. Първата им среща не се развива по план. Наложително бе да бъде спокойна, способна и под контрол, но я затрудни, дори да даде кафе на горкия човек.

— Сметана или захар?

— Не, благодаря.

Подаде му чашата и пръстите им се докоснаха. Щом се допряха, през цялото ѝ тяло премина електричество и когато жената вдигна поглед, за да срещне неговия, очите му не издадоха и той да го е усетил. Може би бе статично електричество, нямащо нищо общо с глупостите, че някой ден принцът на белия кон ще дойде за нея.

А и тя не вярваше в принцове.

— Защо си стоял до късно?

Мъжът огледа пространството около тях и когато бе сигурен, че са само двамата, се наведе и отговори:

— Принцът се роди.

ГЛАВА 7

Грейс се замисли над двойното значение на думите му.

— Принцът? Разбира се, че се е родил — измърмори повече на себе си и за миг затвори изразителните си очи.

Тези няколко секунди воинът използва, за да попие красотата ѝ: от плътната коса, с цвет на орех, която блестеше огряна от слънчевите лъчи, до високите скули, които така му напомняха за местното население на югозападните щати и накрая красивата ѝ загоряла кожа. Тя и прекрасните ѝ извики, които балансираха слабото ѝ, но елегантно тяло, бяха като балсам за душата му.

И това го побъркваше.

Беше направил грешка да каже на Вен, че ще успее да се справи да работи с Грейс. В тази ситуация нямаше нищо, с което можеше да се справи.

Тя най-накрая отвори очи.

— Всички ли са наред? Усетих...

— Ще се оправя — отвърна набързо Алексий.

— Радвам се — каза тя, наклони глава и събра хубавите си тъмни вежди в недоумение. — Но имах предвид майката и бебето. Те добре ли са?

Воинът стисна зъби като първия глупак. Ако Вен бе свидетел на този разговор, щеше да се спука от смях. Стигаше му само един поглед към екзотичното ѝ лице, за да започне да се държи като задушена медуза. Което придобиваше смисъл след електричеството, което едва не изпържи вътрешностите му, когато пръстите им се докоснаха, докато му подаваше чашата с кафе. Същото това електричество, което го превърна в гръмоотвод, щом я целуна.

Вероятно бе постъпил правилно, като не издаде как са му въздействали както целувката, така и нежният ѝ допир. Може би.

— Добре са. Райли, която наскоро се омъжи за Висшия принц Конлан, имаше тежка бременност и двамата с детето са наред. Принц

Ейдън има изключително голяма глава, но ни казаха, че това е нормално при новородените.

Тя се засмя и смехът ѝ закънтя в съзнанието му като звука от хиляди морски камбани. Течен, melodичен, толкова богат на тонове, че му се искаше да бъде по-забавен, за да може да я разсмива постоянно. Бе в сериозна опасност.

— Да, наистина е така. Горката Райли — отбеляза тя, все още смеейки се. — Може би ти си казал това, така ли е?

— Не, не бях аз. Обаче Бренан може и да го е изтъкнал.

— Не мисля, че съм срещала Бренан. Какъв е той, освен очевидно невеж на тема бебета.

Остра, почти смъртоносна, изпълнена с отрицание, болка разряза гърдите на Алексий при мисълта за среща между нея и Бренан. Красивата Грейс и Бренан, чието лице не бе покрито с белези.

— Лишен от чувство за хумор. Изобщо няма да го харесаш — отвърна сурво.

— Не знам. Досега съм харесала всички атланти, с които съм се запознала. Хубаво е да ви имаме под ръка в краен случай. Куин каза...

— Грейс замълча и устните ѝ образуваха перфектно „О“.

Изражението ѝ изпрати картини в съзнанието на воина. Представи, след които свободните му панталони внезапно му отесняха.

Отмести погледа си от изкуителните устни и се насили да мисли за нещо, лишено от съблазън. Ряпа. Бетон. Парникови газове.

— Току-що направих връзката. Куин е роднина на Райли?

— Какво? А, да. Те са сестри. Убеден съм, че Куин е разстроена, задето е пропуснала раждането.

— Ужасно е, но Джак ми каза, че е заминала... — внезапно Грейс щракна с пръсти. — Джак. Точно така! Джак. Фае.

Алексий се опита да проследи обърканите ѝ мисли, но нямаше голям късмет.

— Моля? Какво общо имат Джак и фае?

— Рийс на Гаранuin. Фае. Срещата. Съжалявам — каза тя, докато клатеше глава. — Рийс на Гаранuin, Висш принц от царския род на Благословените ме изненада, докато плувах снощи. Иска да се срещне с теб след една седмица.

Дробовете на Алексий моментално започнаха да се борят за въздух.

— Защо? Защо е тръгнал след теб? Нарани ли те?

Той сграбчи ръцете ѝ и изрази мнението си за дебнечи елфски лордове на много цветущ и пищен роден език.

— Докосна ли те?

Тя поклати глава и свърси вежди.

— Не. Просто чрез магия взе лъка от колата ми, за да ми покаже, че и той може да го докосва, и ме наблюдаваше, докато се обличам, но нищо повече. Не ме е наранил.

Несъзнателно боецът сви ръцете си в юмруци, щом си представи как мръсникът точи лиги, плакнейки очи по красивото голо тяло на Грейс.

— Гола ли беше?

— Не, не бях гола — сопна му се и се освободи от хватката му.

— Какво ви става на вас мъжете, все за това ли си мислите? В името на Пийт, Джак ми зададе същия въпрос.

Алексий обви пръсти около дръжките на кинжалите си и си представи как много бавно дере определен тигър. Сетне си пое дълбоко дъх.

— Джак? Бил е тук? И е задавал въпроси за голотата ти? И кой е този Пийт?

Лицето ѝ се изкриви в странна физиономия, устните ѝ се стегнаха, а след това потрепнаха и тя започна да се смее.

— Няма никакъв Пийт. А и Джак е мой стар приятел, не че това ти влиза в работата. Нямаше голота. Седни и се успокой, а аз ще ти разкажа за онзи елф. И за Пийт.

Алексий се намръщи, но ѝ се подчини и се подпра на стената, докато тя му разказваше историята за натрапника.

— Рийс на Гарануин е много настойтелен. Част е от странни кръгове и асоциации — замисли се Алексий, но накрая заключи. — Първо Лукас, сега и ти. И двамата по някакъв начин сте свързани с мен.

Грейс вдигна брадичка.

— Не, не си прав. Не сме свързани с теб, поне не и двамата. Нас не ни свързва нищо, освен тази тренировъчна мисия.

Алексий прегълътна отрицанието, което се заклеши в гърлото му и изучи лицето ѝ. Топлината се бе разляла по бузите ѝ и тихото задоволство преобърна нещо дълбоко в него.

Унищожи го, без милост.

Тя не беше за него. Не трябваше да е за него. Без значение колко много я желаеше. Имаше безброй много причини да стои колкото се може по-далеч от нея.

Винаги е мразел тези причини.

Воинът се усмихна и вдигна ръка, за да я докосне по бузата, а открытието, че тя видимо се бореше да не се приближи, бе най-ценната награда.

— Трябва да поговорим за нея — каза той. — За целувката. И за причините ми да избягам, причини, които тогава смятах за правдоподобни, но...

— Каква целувка? — прекъсна го тя и погледът ѝ се премрежи.

— Не си спомням...

— Грейс! — Викът прекъсна каквото и да бе на път да каже. Тя се обърна към стълбите и към мъжа, който я бе повикал.

— Грейс, това той ли е? Ще го запознаем ли с новаците, за да можем да ги настаним и да им дадем нещо за хапване?

Тя се обърна, за да остави чашата си с кафе на масата и Алексий попадна в плен на красивите извики на шията ѝ. Набързо успя да се отърси от бляна и се дръпна така, че да не се намира до нея. Може би следващите дни щеше да носи превръзка на едното си око. А може би и на двете.

— Идваме веднага — отвърна тя и погледна към него. — Съгласен ли си? Бих искала да ги поздравиш, да направиш първо впечатление, след това, докато Сам се занимава с тях, ще хапнем и ще обсъдим плана.

— Не! — отвърна той, прекадено високо. Очевидно това бе отговор на предложението ѝ да останат насаме. — Искам да кажа „да“. Нека първо се срещнем с тях и след това ще обядваме заедно. Често научаваме повече за мъжете, когато са спокойни, отколкото когато знаят, че са подложени на тест.

За секунда тя осмисли казаното и кимна.

— Имаш право. Само че в нашия случай, са мъже и жени.

— Извинявай, какво каза?

Тя се усмихна.

— Трябва да престанеш. Да ми се извиняваш. Или седмиците тук ще ни се сторят много дълги. Казах „жени“, защото сред новобранците

има пет жени.

След това тя се изкачи по стълбите, за да се срещне със Сам, който Алексий веднага не хареса. Изглеждаше му съмнителен. И много стар за Грейс. Така че защо, да му се не види, тя го прегръща, макар и за кратко? И каква беше онази неестествено раздърпана купчина с козина, която слизаше по стълбите.

Животното прекоси тревата и се насочи към Алексий, който присви очи.

— Не се извинявах. Аз съм един от елитните воини на Посейдон, един от най-добрите при това. Служа на бога на моретата и не се извинявам — обясни той на нещото.

Поправка. Беше мъжко.

Кучето изляя, седна и погледна към Алексий, с отворена уста, а езикът мувисеше от кучешката му усмивка. Забрави за Вен. Дори и животното му се присмиваше.

Грейс го извика.

— Алексий, идваш ли?

Мъжът се изправи и преди да тръгне, почеса кучето зад ушите, след това се насочи към стъпалата като непрестанно си повтаряше да се съсредоточи в мисията. *Успокой се и спри да реагираш по такъв начин спрямо тази жена.* Трябваше да се срещне с елфа, да намери диаманта и да прекара няколко седмици, помагайки на Грейс с тренировките. Не можеше да е чак толкова зле?

Фортът, след два дни — късно следобед

Алексий се разхождаше неспокойно из стаите и областта около форта, като кимваше всеки път, когато срещнеше група човеци, които се упражняваха с различни оръжия. След като години бе използвана като туристическа атракция за нарамените с камери туристи и децата със сладоледи, фортът отново изпълняваше целта, за която бе построен. Да ги пази от враговете им. Разбира се, испанците, които някога са го построили, не са си и помисляли, че триста и четиридесет години по-късно неприятелите ще се окажат побеснели шейпшифтири и вампири. Ала съдейки по масовите убийства на вампири във форта, убийства, заради които вампирите го затворили за посещения на туристи, испанците може и да са били наясно.

Но определено не им е идвало наум, че точно атланти ще тренират хората тук.

Или че ще се провалят в това си начинание. И то грандиозно.

Гореше от желание да изрита стените направени от кокина, но крехката конструкция от миди, пясък и варовик нямаше да понесе удара. За разлика от Грейс, която не беше нито крехка, нито път деликатна, но за сметка на това беше голям трън в задника. Три дни с нея се равняваха на три дни, изпълнени с безмилостна агония. Накъдето и да се обърнеше, я виждаше, напомняща му за това, което не можеше да има и не можеше да докосне.

Не можеше да притежава.

Дори потна и мръсна заради тренировките бе толкова изкусителна, че постоянно трябваше да се възпира да не я вземе в прегръдките си и да я погълне с устни. Най-лошото бе, че беше умна, забавна и велиcodушна. Всичко, което някога е търсал в една жена, ако някога е търсал изобщо. По онзи начин. За цял живот.

Което беше налудничаво. Както и да е, тя имаше безброй навици, които го влудяваха. Когато планираше стратегия или се опитваше да реши прост проблем с бюджета, имаше навика да хапе долната си устна или да си играе с крайчеца на плитката си. Все неща, които го побъркваха.

Често при това. Да, побъркваше се, но от неконтролируемата си страсть.

Искаше да си играе с косата ѝ. Копнееше да захапе устната ѝ. Да я вкуси. Да я хапе. Зъбите му да потънат в плътта ѝ.

Пенисът му да потъне в нея.

— Алексий!

Сякаш призована от страстните му мисли, Грейс го повика. Гласът ѝ разцепи заглушените разговори на бунтовниците, също като електрическа змиорка — водорасли. Внезапно, докато за пореден път наместваше панталоните си в рамките на три дни, се обърна и я намери само на няколко крачки от него. Следобедната слънчева светлина огряваше червеникавите оттенъци в пищната ѝ кестенява коса и Алексий за секунда попадна под магията ѝ.

Но тя, както винаги, трябваше да развали всичко.

— Алексий, трябва да поговорим.

Мъжът се намръщи, всеки мускул в тялото му се стегна под въздействието на музикалния ѝ глас. Не искаше да говори с Грейс. Желаеше да приеме предложението, което очите ѝ с цвят на уиски, предлагаха. Искаше да махне остритеата от бедрата ѝ, оръжията от ханша ѝ, както и лъка и смъртоносните стрели със сребърни върхове от гърба ѝ, да я съблече и да обходи златистата ѝ кожа с устни.

И всичко това, без да пророни и дума.

Жалко. По-скоро адът щеше да замръзне, преди да изкаже мислите си на глас.

— Алексий! — изкусителката му подпра юмруци на красивите си хълбоци и устата му пресъхна.

Фантазиите за това, което прави, докато е гола, превземаха реалността. Реалността, в която тя стоеше тук, без значение дали развеселена, ядосана, или и двете, стиснала сочните си устни, а тъмните ѝ вежди бяха склучени заедно в изражение, което без съмнение гласеше: „Как да превърнем живота на Алексий в ад?“

Ако не беше верен на принц Конлан, вече щеше да е отворил портала към Атлантида. Но мисията му беше проста: да помогне в обучението на новите попълнения на бунтовниците и да разбере каквото може за Вонос, и какво точно Приматорът е направил с „Проклятието на вампирите“.

За нещастие, не беше научил нищо за камъка и Вонос, след като Грейс бе планирала всяка секунда от престоя му тук, а и намираше за невъзможно да ѝ откаже.

Грейс се прокрадна до него. Тя бе единственият човек вън от форта, който не се страхуваше от него. Беше висока и стройна, но с извики, точно там, където една жена би трябвало да има. Дори само докато я гледаше, устата му за пореден път пресъхна.

— Трети път за късмет, приятелче. Земята вика атланта?

Боецът скръсти ръце пред гърдите си и се втренчи в нея. Древни вампири, както и водачи на шейпшифтьрите са треперели от страх, щом го зърнеха.

Грейс също се втренчи в него и се усмихна съвсем неочеквано.

— Да, страшен си. Разтрепериха ми се ботушите. Сега може ли да поговорим?

— Много бих желал да видя как трепериш — изръмжа и затвори очи, когато осъзна двойния смисъл в думите си.

Секс. Мислеше за секс и се превръщаше в плямпащ идиот. И, разбира се, тя схвани двусмислието.

Както очакваше, Грейс започна да се смее и дрезгавият ѝ смях усуква нещо дълбоко в стомаха му. Само някоя велика сила би могла да спре члена му, който веднага застана в готовност. В името на всички богове, ако на мига не се махнеше от тази жена, щеше да престъпи всички обети, които бе дал по време на ритуала по пречистването. И то с радост.

— Когато пожелаеш, скъпи. Само кажи кога. Сексът е едно физическо разтоварване между двама възрастни — каза тя. По гласът ѝ личеше колко много се забавлява. — Може да тренираме, да играем тенис, който действа по-добре що се отнася до намаляване на напрежението.

Алексий се ококори.

— Намаляване на напрежението? Шегуваш ли се?

Тя повдигна рамене.

— Опитът ми е оскъден и няма как да кажа кое е по-добро. Въпреки че тренировката поне е от полза. И така, след като приключихме с празните приказки, може да обсъдим стратегията ни. Също така някои от мъжете искат да знаят дали ще тренираш с тях. Нито един не притежава твоя опит и талант за ръкопашен бой, а в тези среди е нужен.

Умът му все още обмисляше предишните ѝ думи. Тенис и секс. Не можела да каже кое е по-добро? Ако успееха да останат сами поне за час, щеше да ѝ покаже... Челюстта му се стегна, когато през съзнанието му минаха сладострастни картини с тях двамата.

— Добре. Тренировка. Веднага — каза той, докато сваляше якето и тениската си, а след това се насочи към двора. — Един по един. Дори всички заедно. Кажи им да дадат най-доброто от себе си. Разполагам с много напрежение, от което да се отърва.

* * *

Грейс знаеше много за хищниците. Откакто се отказа от мечтата за олимпийското злато, тренираше, учеше се и се биеше в продължение на десет дълги години. Беше се изправяла пред какви ли

не вампири и шейпшифтьри; от вълк до пантера или мечка. Дори се бе била заедно с Джак, чиято свирепост като тигър бе изумителна.

Но никога не бе виждала някой като Алексий.

Ако една поема може да излезе от страниците на книгата и да размята кинжали и мечове, гледката съвсем малко можеше да се доближи до истината за Алексий. Всяка негова стъпка бе обмисляна с грация и елегантност. Никога не бъркаше, нито пък правеше грешно движение. Прекара първия час в битки с всеки един новак и ги оставяше задъхани, покрити със синини и погълнати от възхищение.

След това се насочи към вече обучените мъже и жени и с единствен поглед ги предизвика на ринга. През последния един час се биеше с двама-трима едновременно. Така и не използва специалните си сили като представител на атлантите или някакви номера, въпреки че тя бе наясно, че съществуваха в арсенала му.

Биеше се с крака, ръце, дървени колове и повали всеки, изправил се пред него. Мъже, жени, обучени и новобранци. Всички освен Сам, който седеше до кучето си и наблюдаваше. Когато Алексий се обърна към него, мъжът се усмихна и отказа поканата му.

Възхитена от всяко едно негово движение, Грейс стоеше там и наблюдаваше, неспособна да отмести погледа си и да се захване с нещо друго. Беше гол до кръста и червеникавооранжевата светлина на залеза се отразяваше по кожата му, мускулестите гърди и коремните мускули. Дори и гърбът му бе като произведение на изкуството, с ясно изразени мускули, и Грейс не преставаше да мисли дали може да проследи интригущите и ясно очертани извивки с език. Но никога досега не бе виждала някой с толкова белези. Не бяха само по лицето му: цялата му лява страна бе ужасно обезобразена. Но неравно заздравелите му дълбоки рани по раменете, гърдите, корема и части от гърба му, ѝ показваха какво е преживял. И странната татуировка на левия му бицепс, наподобяваща кръг, който пресича триъгълник, а нещо подобно на стрела пронизваше и двете. Грейс погледна към татуировката си, сложена ѝ насилиствено от онзи елф. Не, това на Алексий не беше стрела! Тризъбец може би? Поне така изглеждаше.

Аларик, техният висш жрец, бе лекител.

Без съмнение през годините е лекувал Алексий. Знаеше какво се случва, когато жрецът се заинати да излекува някого. Беше видяла какво стори с Мишел, когато вампирите разкъсаха гърлото ѝ. Не

остави дори и белег, който да ѝ напомня за случилото се. Мишел го приемаше като нещо средно между Дейвид Бекъм и Ганди.

Но истината бе, че Грейс се страхуваше от него. В него имаше нещо мрачно и дълбоко, така дълбоко, че светлината едва ли някога ще достигне душата му.

Но не там беше проблемът. Важното бе, че Алексий изглеждаше така дори и след кой знае колколечения. Какви ли неописуеми битки е водил, за да му останат такива белези? Не можеше да си представи кой би имал кураж да се върне на бойното поле, след като години, десетилетия, дори и векове е страдал.

Не можеше и не искаше да си го представя. Там беше проблемът, нали така? Бе прекарала голямата част от последните три дни, тренирайки с него като влюбена до уши мацка, вместо да се държи като коравия и находчив лидер на бунтовниците какъвто се предполагаше, че е.

Отвратена от себе си, жената поклати глава, за да се отърве от всички фантазии, включващи Алексий и карамел. Завъртя се на пети и се насочи към офиса си, но внезапно се бълсна в гърдите на мъжа, по който допреди секунда примираше.

— Мамка му! Ще спреш да се прокрадваш така — сопна се и макар че осъзна, че се държи нечестно, не ѝ пукаше.

Смехът вибрираше в гърдите му и Грейс осъзна, че се навежда към него, за да докосне гладката му кожа с устни. Спъна се, докато отстъпваше назад, и ако той не я бе хванал за ръката, щеше да падне на земята.

— Дойдох да докладвам, командире — отвърна ѝ с насмешка.

След толкова тренировки дори не дишаше тежко. Колко дразнещо.

Грейс присви очи.

— Подиграваш ми се. Не ми харесва. Не трябва да ми докладваш, та ние сме съюзници. Също така — отбеляза тя с разочарование, — защо, когато ти си наоколо, не ме оставя чувството, че имам лепка на задника? Само с теб се чувствам така.

Гледаше го с възхищение, докато красивите му сини очи не потъмняха и станаха почти черни. Тогава внезапно осъзна какво всъщност бе издала чрез коментара си.

— Както и да е. Забрави. Нямах предвид... не е важно. Чака ме много работа. Лека нощ.

Опита се да се отдръпне от него, но хватката му се стегна.

— Не, не си познала — каза ѝ с дрезгав глас. — Искаше да тренирам с бунтовниците. Направих го. Разполагате с добри бойци както мъже, така и жени. Някои от тях стават за битка, но други трябва да се насочат към различно поприще. Утре ще се съберем със Сам и ще обясня с подробности. Но сега, ти и аз.

— Няма нужда да ми казваш — но възмущението ѝ изчезна, когато осъзна, че тялото и мислите ѝ реагират на дрезгавия му глас. Спомни си за фантазиите, които не спираха да я преследват. Истината бе, че той много по-бързо можеше да определи дали някой става или не. — Добре, прав си. Сега можеш да ме пуснеш и... чакай! Какво? — Мозъкът ѝ най-накрая осмисли чутото. — Какво искаш да кажеш с това ти и аз?

Мъжът бавно прокара длани по ръцете и лактите ѝ и я пусна. Но вместо да отстъпи назад, той пристъпи напред, като без съмнение нарушаваше личното ѝ пространство.

Тя нямаше намерение да се поддаде, затова вдигна брадичка.

— Попитах те нещо.

Той се приведе към нея, бе толкова близо, че краищата на русата му коса галеха гърдите ѝ. Никога досега не се бе радвала, че носи кожено яке. Но не и сега, защото то я предпазваше от директен контакт на косата с гърдите ѝ. Поне това си повтаряше.

Алексий се изправи и ѝ подаде дървен прът за тренировки.

— Можеш ли да се справиш с това, или предпочиташ кинжали?

Грейс не си направи труда да отговори на въпроса му. Няколко пъти се беше била редом с него и знаеше, че той не преценяваше бойците по основа на пола им. Не казваше нищо, просто наблюдаваше, докато правеше пълна оценка на качествата на обучаващия се. Големите дървени прътове, които използваха, бяха прекадено тежки за жените, които нямаха силата дори да вдигнат меч.

Грейс не беше една от тях.

— Ще се справя. Но ти си се бил в продължение на часове. Не мисля, че ще е честно от моя страна да се възползвам от теб в това ти състояние — отвърна тя сладко.

Лицето на Алексий се промени, стана тъмно, почти примитивно. Пристъпи напред и я притисна в стената на двора, като ги разделяше само дъх разстояние. Когато проговори, гласът му наподобяваше ръмжене.

— Мисля, че не разбираш, Грейс, а и се уморих да се боря. Искам да се възползваш от мен. Аз желая да се възползвам от теб. Искам да използвам върха на кинжалите си и да се отърва от дрехите ти. Искам те гола под себе си. Копнея да те докосвам с ръце, с устни и да те задоволявам, докато не ме умоляваш да те направя своя.

Грейс ахна, а горещите му думи изгориха тялото ѝ, сякаш бе направил нещата, които току-що бе изрекъл, и щом се наведе към нея, тя се надигна, готова за целувката му. Желаеше го. Нуждаеше се от него. Защо да се бори с това, както той самият бе казал?

Но Алексий спря на милиметър от устните ѝ, толкова близо, че можеше да усети топлия му дъх.

— Но не мога да го направя. Дал съм клетви. Така че без значение колко ме изкушаваш, дразниш или ми казваш, чеексът не е по-добър от играта на тенис, не мога да те имам — заяви той яростно.

— Но мога да тренирам с теб. Така че закарай красивия си малък задник на ринга.

С тези думи, той се обърна и закрачи към ринга, докато при всяка крачка размахваше дървения меч във въздуха, а той издаваше зловещ и свистящ звук, в контраст с необузданите удари на сърцето ѝ. Само ароматът му напомняше за присъствието му — остатъчни нотки на море и сандалово дърво. Налудничавата и внезапна нужда да намери захвърлената му тениска и да спи с нея, премина през съзнанието ѝ. Дори и при самата мисъл тялото ѝ потрепна.

Три дни. Разполагаше с три дни, три дълги дни, през които го наблюдаваше и изучаваше, опитвайки се да открие истинското му аз. Три дни на непрекъснат контраст и не бе разбрала нищо. Нищо повече от това, което вече знаеше и бе научила при запознанството им.

Той беше воин.

Истински воин. Мъж, посветил живота си на безопасността на другите, мъж, който с лека ръка би се жертввал за останалите. Лоялен до болка, страшно интелигентен, спокоен и сигурен в собствената си сила и значимостта си. Познаваше го от известно време, но никога не го бе виждала да губи контрол.

До този момент. Заради нея.

Позволи й да види влиянието, което имаше над него и знанието за това, премина през тялото ѝ като вълна от спиращо дъха желание. Може би щяха да забравят за тренировките. Може би, ако отидеше там и целунеше греховните му устни, той щеше да промени мнението си. И какво значеше това „дал съм клетви“?

Бе направила една стъпка, когато промени решението си, и си пое дълбок дъх, за да прочисти съзнанието си. Все още не. Но Алексий вече бе хвърлил хипотетичната ръкавица. Можеше да я вземе и да се изправи пред него на ринга или да избяга далеч от него. Да избяга, докато все още можеше.

Замисли се за момент. Не. Изглежда, че не.

— Приготви се, атланте. На път си да разбереш от какво е направена една наследница на Диана.

ГЛАВА 8

Алексий знаеше, че не бива да застрашава приятелството им. Особено след като следваше заповедите на Конлан и Вен, според които трябваше да подсигури съюза им с бунтовниците. Пълна лудост.

Може би побъркано бе по-подходящата дума. Още преди време, когато бе срещнал Грейс, която се биеше редом с Куин в битката при Сейнт Августин, тази жена му влезе под кожата. И разруши самоконтрола му.

Онази целувка.

Не беше само заради очевидната ѝ красота. Дори и сега имаше чувството, че прекрасните ѝ очи го гледаха, а всяко едно нейно движение показваше неподчинение.

Най-вече в този момент.

Тя стоеше там и леко хапеше долната си устна. Огряна от следобедното слънце, приличаше на богинята, чиято наследница твърдеше, че е. Студеният морски бриз духаше в косите ѝ, които се изпречваха пред лицето ѝ, а тя бързо ги отместваше, за да не ѝ пречат.

Косата, както всичко по нея, винаги бе под контрол. Дългата ѝ копринена коса бе сплетена на плитка и увита около онези неща, които жените често използваха. Искаше косата ѝ да е пусната, дива и освободена. Но не само тя, а и самата Грейс.

Тя съблече грубоватото си кожено яке и го пусна на тревата в двора. Под него носеше червена блуза с дълги ръкави и избелели джинси. Ако преди сто-двеста години, някой му бе казал, че дрехите, които преди години са носели фермерите, когато са орали полята, ще се превърне в най-сексапилното облекло, което една жена може да носи, щеше да му се изсмее в лицето. Но начинът, по който дънките подчертаваха извивките и задника ѝ, го водеше към грешни мисли.

Вен бе прав. Той наистина се нуждаеше от божията помощ. Изглежда, че не беше с всичкия си, след като я накара да тренират заедно. Имаше ужасното предчувствие, че ръкопашен бой нямаше да му помогне с начинанието му да не мисли за Грейс. Гола.

Грейс, близо до парапетите, огряна от лунната светлина. Гола. Божествена в своята голота, яздейки го, докато пуснатата й коса се поклащаше, поета от нощния бриз.

Гола.

Алексий поклати глава, опитвайки се да изхвърли тези мисли от главата си, но тя забеляза жеста му и вероятно го разбра погрешно.

— Какво има? Да не би да се отказа? — подразни го. — Май все пак си твърде уморен, здравеняко?

— Никога няма да съм прекалено уморен, за да те поваля — отвърна той, а силата на двойния смисъл, който съзнателно вложи, нажежи въздуха между тях.

Грейс ахна, но толкова тихо, че Алексий едва я чу, а след това стисна меча за тренировки. Руменината по бузите й го изненада. Жената воин, бе срамежлива. Това беше изненадващо! Противоречието го очарова и воинът се зачуди дали щеше да се изчерви, когато бе заедно с него в леглото.

Но красавицата дойде на ринга, така че той трябваше да се концентрира. Грейс бе достоен воин и щеше да бъде безмилостна. Въпреки че не го показваше, Алексий наистина бе изморен след три часа тренировки. С умения и късмет, тя щеше да нанесе силен удар по главата и егото му.

Но, честно казано, атлантът имаше други планове за нея и те не трябваше да включват желанието му да вкуси съблазнителното й тяло. Не сега, не и днес, въпреки че планираше да го стори в близкото бъдеще. Двамата с Аларик трябваше да проведат разговор преди воинът да напусне Атлантида. Да обсьдят пречистване, клетвите и дали пет години са достатъчни да излекуват воин, толкова осквернен и копнял за смъртта.

Беше настъпил мигът. Бе минало достатъчно време. О, велики Посейдон, нека да е дошъл този момент. Защото може би за пръв път в живота си бе намерил жена, без която не можеше да живее.

— Смяташ да танцуваш цяла нощ или най-накрая ще започваме? — попита го Грейс, докато бавно обикаляше около него, с меч ръка. — Да не би големият и силен атлант да се страхува, че ще му сритам задника?

Алексий не се сдържа и се засмя.

— Изправял съм се пред по-големи и опасни противници от теб, но те не бяха толкова сладкодумни.

— Не изоставай, старче. Знам, че не си от този век, но нека да те светна, че това се нарича сплашване на противника — усмихна му се тя, а очите ѝ заблестяха.

Без значение какво имаше между тях, Грейс обожаваше предизвикателството на битката.

Мъжът премигна няколко пъти, докато осъзнае какво му казваше.

— Старче ли ме нарече? — не беше нужно да преиграва с яростта си. — Старче? Ще ти дам аз едно старче.

След тези думи, той спря да обикаля около нея и се приближи, вдигна меча си и замахна наляво. Тя го блокира и парира отясно.

— Прекадено си лесен, старче. Винаги замахващ наляво, никой ли не ти го е казвал през последните няколко века? Може би се нуждаеш от още тренировки, преди да успееш да ме повалиш — след това без проблем изпълни пирует, достоен за балерина, завъртя се и опита да го ритне директно в лявата половина на главата.

Той се наведе и я хвана за кръста, докато беше във въздуха. Преди да успее да реагира, той я целуна по врата и вдиша дълбоко, за да може да поеме уникалния ѝ аромат. Ухаеше на диви цветя и морска трева. Не беше нежна като роза. Целуна я още веднъж и се усмихна, когато усети ускорения ѝ пулс да препуска по устните му, а след това отскочи назад.

— Този старец разполага с трикове, за които дори не си мечтала, жено. Внимавай, защото смятам да си вземам по нещо всеки път, когато се озовеш в обятията ми.

Тя се завъртя, зае бойна позиция и насочи меча си към него. Страните ѝ бяха поруменели, но Алексий не можеше да каже дали беше заради напрегнатата битка, или заради целувката. Вероятно и двете. Все пак това беше Грейс.

— А какво ще кажеш за всеки път, когато аз те спипам? — предизвика го тя.

Той се усмихна и позволи на всяка една гореща фантазия, която е имал за нея, да се разкрие в погледа му. Заради въздишката, която избяга между устните ѝ, атлантът сметна, че е разбрала съобщението му.

— Мислех да поиграем тенис — отвърна й, надсмивайки се на думите ѝ за въпросния спорт.

След това вдигна меча си и тръгна към нея. Нямаше да прояви милост както и не смяташе да прави коментари, свързани съсекса или човечността ѝ. Точно сега, в този момент, тя беше негова и щеше да я вземе по единствения начин, който не му беше забранен.

— Отбранявай се, прекрасна моя — каза ѝ и след това нападана.

* * *

Грейс едва успя да си поеме дъх преди той да я атакува. Дървените мечове се удряха един в друг, докато двамата с Алексий си проправяха път на ринга. Заради невероятното си мускулесто тяло, дълбоките сини очи и дълга руса коса, която стигаше до раменете му, той приличаше на викинг, дошъл да отвлече селската девица.

Селска девица, но с късмет.

Чакай. Не. Концентрирай се. Трябва да устоиш на викинга, тоест атланта. Покажи малко достойнство, момиче.

От време на време Грейс го принуждаваше да заеме отбранителна позиция, но всеки път, щом той го правеше, я гледаше втренчено и едва спираше смеха си. Воинът си играеше с нея и това я побъркваше.

Лошото беше, че каквото и да искаше да постигне с побъркания си план и постоянните докосвания, се получаваше. Беше толкова разсеяна и не можеше трезво да обмисли стратегията или следващия си ход, а без съмнение отстрани приличаше на някой начинаещ.

Тя нападаше, а той парираше, а след това отвръщаше на удара ѝ. Замахваше с меча, а мъжът го блокираше и отново я докосваше. Целуваше врата ѝ. Докосваше косата ѝ.

След подобно сражение никога не бе дишала така тежко, дори и в истинска битка с истински мечове. Той дори не беше задъхан. Алексий контролираше цялата битка.

Възползва се от отвлеченото ѝ внимание и отново замахна наляво. Грейс го блокира без никакво усилие, но осъзна, че воинът бе направил заблуждаваща маневра. Боецът се движеше светковично бързо и за секунда я притисна към себе си. Гърдите ѝ се опряха в

неговите. Пусна меча си на земята, докато със свободната си ръка се протегна да развърже косата ѝ. Тежката ѝ плитка се спусна надолу, а след това воинът махна и връвчицата, с която я бе вързала.

— Защо криеш тази коса? — попита я с нисък и дрезгав глас.

Глас, който би трябвало да използва в спалнята. Опита се да му отвърне, но думите не искаха да излязат от пресъхналата ѝ уста.

Алексий спусна другата си ръка надолу и я хвана за задника, а след това я придърпа по-близо до себе си. Бяха толкова близо, че Грейс усещаше непогрешимото чувство на възбудата му, която се отъркваше в нея. Усети, че прави нещо с плитката ѝ, но не знаеше какво, докато вече разплетената ѝ коса не се появи между тях, увита около китката му.

— Знаеш ли, че фантазирам за твоята коса? Никога не съм имал по-ярки и страстни блянове. Сънища, в които косата ти е разпиляна по възглавницата ми; как тези тъмни къдрици красят ми фината в спалнята ми в Атлантида. Мечти за дългите ти къдрици, които падат по гърдите ми, докато те любя. Или как заравям пръсти в тях, докато те взимам из отзад. Имаш ли представа какво ми причиняваш?

Сведе глава до извивката между шията и рамото ѝ и вдъхна аромата ѝ. Усещането за топлия му дъх по кожата ѝ бе толкова възбуджащ, че коленете ѝ се подкосиха и Грейс изпусна дървения си меч.

— Аз... ти... — опита се да отвърне, но дори не можеше да мисли.

Не успя да формулира смислено изречение, за да го изрече. Оставаше ѝ само да изстене, когато Алексий съвсем нежно я захапа.

Почти без нейно разрешение, ръцете ѝ се обвиха около врата му. Тя се притисна в него, докато нищо, освен памучния ѝ сutiен и блузата ѝ не разделяха голите му гърди и нейните болезнено твърди зърна.

Дори и това не ѝ беше достатъчно. Искаше го гол. Искаше и тя да е гола.

Грейс най-накрая се отдаде на най-съкровеното си желание, откакто го бе видяла да влиза през онази врата в Сейнт Луис. Вплете пръсти във великолепната му коса и чувството от допира я накара да изстене. Косата му бе толкова многоцветна. Нямаше да е достатъчно, ако просто я наречеше златиста. Беше с цвета на шампанското и на

залеза, както злато, бронз и мед. Беше като една чувствена фантазия. Блян за дива котка, която само тя може да укроти.

Подивял атлант, когото само тя можеше да опитоми.

Само ако беше истина.

— Толкова си красив — прошепна.

Алексий вдигна глава и се вгледа в очите ѝ, но в неговите блестеше мрачен и страшен пламък. За първи път не се опита да скрие свирепо обезобразената лява част на лицето си.

— Казвали са ми го милион пъти, преди да бъда обезобразен. Тогава външният вид не значеше нищо за мен. Просто средство, което ми помагаше да свалям полите на жените.

Затегна хватката си около кръста ѝ, докато тя не изпита болка. Грейс не каза нищо, усещайки, че той бе на път да признае нещо, което тя се страхуваше да чуе, но трябваше да узнае.

— След това други ми говореха за красота, но всъщност имаха предвид болка. Моята болка. Бях пленен, Грейс — призна той, а думите бяха така груби, сякаш ги бе откъснал от душата си. — Пленен, докато се опитвах да спася своя принц, но той също бе пленен. Нападателите, които почитат болката бяха от Алголагния, култ към богинята на вампирите — Анубиса. Откриват красотата и сексуалното освобождение в болката и страданието на другите. Дълго, неописуемо дълго, те ме измъчваха, оскверняваха и покваряваха, докато едва не повярвах, че красотата може да се намери единствено в кръвта, болката и отчаянието.

Усещане за съчувствие, ярост и ужас премина през тялото ѝ. Тя понечи да отвърне, но той поклати глава.

Знак за предупреждение или отрицание.

— Не търся съчувствието ти и няма да приема съжаление. Никога не съм споделял и един детайл за времето, което прекарах там, и никога няма да го направя. Но трябва да знаеш, че ако продължаваш да ме предизвикваш, ще освободиш звяр, какъвто никога не си срещала. Вярвам, че тогава нещо в мен се пречупи и все още е някъде там в мен. Вътре, в границите на това, което някого определях като желание.

Грейс не знаеше какво да отвърне. Какво да направи. Но осъзнаваше, че трябва да каже или да стори нещо, което да прогони болезнената самота в очите му.

— По-силна съм, отколкото изглеждам — призна тя и му се усмихна. — Въпреки че на ринга изобщо не те затрудних. Бива ме да поправям счупени неща. Макар че досега не съм пробвала с хора.

Без да го очаква, Алексий я пусна и отстъпи назад.

— Не ти се налагам, моя красива Грейс. Ще се опитам да те избягвам, докато приключи мисията. Имаш думата ми. Моля те, приеми най-искрените ми извинения относно неуместното ми държание.

Преди да успее да измисли подходящ отговор, той ѝ обърна гръб и тръгна напред. Грейс искаше да го последва, но трябваше да бъде внимателна. Все още не знаеше какво наистина му се е случило. Какво не му беше наред. Колко много ярост и омраза крие зад великолепното си лице. Но за нея белезите му бяха подобрение, което превръщаше класическата красота в по-грубовата. Затова бе наложително да бъде много внимателна.

Грейс го наблюдаваше, докато Алексий се отдалечаваше от нея, а тялото му се извисяваше гордо и могъщо, осъзнавайки, че той ѝ бе отхвърлил преди тя да направи същото. Но всъщност искаше да я защити. Защитаваше и себе си.

Зашитите ѝ се срутиха. Предпазлива, как ли пък не. Тръгваше след него.

— Алексий! — тръгна към него, а след това се затича, докато не го настигна. След това вдигна ръце към лицето му, с желание да го докосне. — Недей. Не ми се извинявай. Не се дръж с мен като с крехко същество. Не бягай от мен. Смятам... мисля, че между нас има нещо и искам да ми дадеш време да разбера какво е то. Жivotът е кратък...

Сетне се спря и се засмя гръмко.

— Тоест, животът може и да не е кратък за теб, но за мен, за хората е такъв. Преди десет години научих един много горчив урок. Дай ми шанс да бъда повече от твой съюзник.

— Повече? — попита.

Грейс свали ръцете си и отстъпи, засрамена от предложението си. За каква се смяташе? За психолог? Как изобщо можеше да си помисли, че би могла да предложи нещо на този мъж, който, изглежда, бе преживял нещо ужасно?

— Аз съм идиотка — прошепна и затвори очи. — Пълна идиотка.

— Силно се съмнявам, но все пак защо смяташ така? Грейс? — той я хвана за ръката и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

Очите му бяха станали черни, но в центъра на зениците му блестеше странна синьо-зелена светлина. Знаеше, че очите на атлантите менят цвета си в зависимост от настроението им. Но този син пламък бе нещо ново за нея.

— Грейс?

Тя премигна. Имаше чувството, че погледът му я бе хипнотизирал.

— Вероятно ще успеем да го караме по-бавно. Да разберем, да открием дали това нещо между нас си заслужава. Не мисля, че ставам за сериозна приятелка.

Този път той премигна, а след това на лицето му се настани широка усмивка.

— За приятелка? — повтори бавно. — Богочетве да са ми на помощ. Не мога да повярвам, че се налага да говоря с Аларик за това.

— Какво? Какво общо има Аларик?

Алексий се наведе и я целуна по челото, а след това се поклони.

— Както сама каза, нека да го караме по-бавно. До утре, *ми амара*.

След това се завъртя и се затича към двора, а след миг скочи във въздуха и прие формата на мъгла. Грейс наблюдаваше с интерес как блестящият облак, който допреди малко бе воин на Атлантида, се носеше във въздуха.

Това сложи край на разговора им.

Фукльо.

ГЛАВА 9

Вашингтон, Примусът, по-късно същата вечер

Вонос, лидерът в Примуса, изглади една гънка на ръкава на сакото си Армани, а след това огледа стаята, в която се намираше. В погледа му не се четеше нищо друго, освен триумф. Усмихна се, когато се подписа на документа пред себе си.

„Вонос, действащият Приматор.“

Онзи глупак Барабас се бе задоволил с нищожната титла на сенатор, докато бе глава на Примуса. Но нито едно прозвище, дадено му от човеците не би могло да опише Вонос. Най- силният играч, с когото вампирите някога са разполагали. Първата му работа, като новоназначен водач на Примуса, бе да навести човешките лидери на Сената и Камарата на представителите. Всички те настръхнаха, когато мина покрай тях.

Вонос копнееше за политическа власт. Всички удоволствия повяхваха с времето. Той, като същество, живяло векове, повече от всеки друг умираше за тази игра. Животинската страст и нуждата от насилиствено хранене както от кръвта, така и от чувства, които погълъщаха вампирите след определена възраст, изглежда, го бяха пропуснали. Явно скромният живот, който водеше като човек, го бе последвал дори и след смъртта. Но никога нямаше да научи дали наистина бе така. Във всеки случай това бе само едно упражнение за мозъка. Нямаше нужда да анализира причините, които го правеха повисш от останалите вампири, без значение от възрастта им. Стигаше му само да ги приеме.

Нямаше как да не се притеснява за визитата на някой, когото бе невъзможно да анализира. Богинята на хаоса и нощта му бе наредила да я изчака, за да обсъдят стратегията им. За съжаление, Вонос можеше да се сети за хиляди неща, които предпочиташе да прави, вместо да обсъжда планове и стратегии с Анубиса.

Като например, да извади кучешките си зъби с клещи.

Не я искаше около себе си, не защото бе прекалено чувствителна, както повечето жени, или защото само с една мисъл можеше да превърне цялото му съществуване в неспираща болка и агония. Не, най-големият му проблем с Анубиса, беше, че тя бе напълно ирационална. Заради прищевките си бе в състояние с лека ръка да разрушава планове и стратегии, градени повече от десетилетие. Манията й, свързана с кралското семейство на Атлантида, граничеше с лудост. Въпреки че лудостта бе качество, което господарката на хаоса притежаваше. Така че всяко едно нейно действие близо до реалността, ос противоречиво.

Опасно бе да се чуди. Дори и да мисли за такива неща. Най-вече сега.

Единственият знак за пристигането на Анубиса беше рязката смяна на температурата в центъра на кабинета на Прумиса. Сковаващ мраз обхвана бюрото му от тиково дърво. Изглежда, че този път щеше да влезе със стил, което също даваше информация, която му подсказваше за настроението й. Знак, дали щеше да преживее срещата с нея или не. Риск, който приемаше всеки път, щом се срещаше с богинята.

Но наградата не идваше без поемане на рискове, а през всичките му векове бе залагал какво ли не, но винаги постигаше своето. Царете и диктаторите винаги падаха. За него Анубиса бе най-голямото предизвикателство.

Сведе глава и зачака. Във всеки случай трябваше да внимава с начина, по който показваше раболепието си пред нейното божествено величие. Ако се поклонеше прекалено ниско или коленичеше на земята, тя щеше да го смачка и да го приеме за някой, който не заслужаваше времето й. Ако ли пък изобщо не ѝ покажеше почитта си...

Преди време бе чул за такъв куражлия. Одран и креташ в пещера.

Напрежението във въздуха се промени и той разбра, че тя е пристанала.

— Добре ти стои, мили мой, Вонос. Доказателство за издигането ти като моя дясна ръка — каза му тя.

Гласът й не беше никак обикновен, но кой ли би очаквал нещо обикновено у богиня. В този глас, който бе тъй melodичен, можеше да

се чуе камбанения звън на дебнещата смърт, която танцуваше като труп, окачен на скеле.

Дори и той, немъртъв от хилядолетия, усети как собствената му плът потрепна, опитвайки се да избяга от стаята, подплашен от гласа ѝ.

— Благодаря ви, господарке — най-накрая се осмели да вдигне глава.

Неземната ѝ красотата бе нещо, което една смъртна не притежаваше. Косата ѝ, стигаща до ханша, бе тъй черна, че на светлина къдиците ѝ придобиваха син нюанс. Лицето ѝ беше перфектно — като скулптура на паднал ангел, изпратен в ада, задето богохулствал срещу останалите ангели и дарбите им.

Но красотата ѝ, както винаги, не го впечатли. Никога не си бе падал по жени, така че тази му наклонност остана с него дори и след трансформацията му. Тя, разбира се, го знаеше, но не пропускаше възможността да го предизвика. Отказваше да разбере защо някой мъж, а дори и жена не биха били привлечени от нея. Това едновременно я побъркваше и забавляваше. Вонос смяташе, че точно това е загадката, заради която все още не го е убила.

— Имам новини — обърна се към него тя. — Узнах достатъчно за плановете на Атлантида, преди съзнанието на онзи глупак да се пречупи и да го хвърля в Пустошта. Разбрах, че ни трябва по-голяма армия, за да ги победим. Ти, разбира се, си един от най-добрите в кървавото ми потомство и затова точно ти ще поробиш хората. Членовете на *Отстъпниците* отказаха, след онази нещастна случка с шейпшифтърите пантери.

При тези думи осезаемата ѝ ярост премина през стаята. Мебелите започнаха да се тресат, документите полетяха от бюрото, осветителните тела избухнаха и започнаха да падат на земята под формата на блестящ дъжд.

— Това е недопустимо — извика яростно богинята. — Реших, че лигавите принцове на Атлантида ще ми служат като лични роби в покоите ми, веднага щом Атлантида се въздигне. И няма да се откажа от заканата си.

Вонос стисна зъби като така се въздържа да направи коментар, свързан с безсмислената ѝ и глупава мания по атлантиите.

— Провачек е много добър в поробването на хора. Той е дясната ми ръка и в момента е във Флорида. Ако пожелаете, господарке, ще се

свържа с него, за да обсъдим заедно плановете си и те да са по-ефективни.

Богинята кимна, сякаш беше знатна особа, която отеляше от ценното си време за един селянин. Някой ден може би не той ще отдава почит, а тя. Тя на него. Такива мисли също се считаха за ерес. Вонос бе експерт в това да потиска мислите с изключение на тези, засвидетелстващи неговата лоялност и почит. Ако богинята научеше за диаманта...

Внезапно очите на Анубиса станаха кървавочервени и Вонос замръзна на място. Нямаше как да еоловила тази съвсем кратка мисъл. Но все пак бе богиня...

Тя изкрешя и силата на писъка й разтърси стените.

— Не, не, не. Хиляди пъти не.

Огнени пламъци започнаха да излизат от очите, устните и ноздрите й. Спуснаха се от върховете на пръстите и обувките й. Внезапно бе обградена от огромен пожар. Адските пламъци бяха тъй силни, че Вонос се запита как така не я бяха погълнали.

Не му остана друга възможност, освен да се хвърли в нозете й. Силната горещина, която бе нажежила въздуха, щеше да го превърне в жертвен агнец. Последните му мисли щяха да бъдат философски, а не изпълнени с ярост. Вместо това реши да опита да я вразуми и да поеме риска.

Щеше да понесе наказанието на губещия.

Тогава, съвсем внезапно, пламъците изчезнаха. Само овъгления под и миризмата на сяра свидетелстваха за избухването на Анубиса.

Слаба и нежна ръка го хвана за косата и го запрати в стената, която се намираше на около шест метра. Свлече се по нея, но изпълнен от страх не посмя да се изправи.

— Разочаровах ли ви, господарке? Ако ми кажете, аз ще...

— Тишина, плужек такъв! — изрева богинята. — Наследникът се е родил! Курвата на Конлан го е дарила със син. Силен и здрав син.

Вонос посмя да я погледне и забеляза, че тя се тресе от ярост. Гняв, който бе прекалено голям за малкото й тяло.

— Те никога не са могли да избягат от мен. Аз ги пускам или ги унищожавам. Не бягат от мен, за да продължават проклетия си род.

Вампирът се опита да проговори, но сметна, че е по-добре да си държи устата затворена. Познаваше Анубиса от повече от шестстотин

години и досега не я бе виждал да реагира по този начин. Увереността й беше непоклатима, а арогантността — възвищена.

Богиня, която показваше слабостта си, би направила всичко, за да унищожи този който е станал неин свидетел. Вонос сведе глава и затвори очи.

Внезапно тя се засмя, а смехът ѝ разрязваше съзнанието му, както бръснач — рана, поръсена със сол.

— Дори и след всичките тези години, ти все още се страхуваш от мен, Вонос! Така и трябва. Всички трябва да се страхуват.

Богинята не продума дълго време, но точно когато Вонос бе на път да вдигне глава, тя каза с по-спокоен тон.

— Пуснах Алексий, което може би ще се окаже... прибързано. Но Джъстис избяга. И въпреки това, за да се измъкне от Пустошта, трябваше да плати с кръв. Ако е убил, за да избяга, тогава е мой. Петното от пролятата кръв е достатъчно, за да го направи подвластен на хаоса и нощта. Ако е убил, е мой — повтори тя. — А в Пустошта няма същество, което би се жертввало за такъв като него.

В ума на Вонос не спираха да се въртят догадки, въпроси и хипотези. И преди бе виждал портала за Пустошта. Това, което винаги се бе чудил, беше дали една доброволна саможертва бе достатъчна да отвори портала и да освободи хванатия в капан. Познаваше атлантите и знаеше, че приемаха саможертвата като нещо доблестно. Особено ако имаше общо с наследника.

Обаче ако Анубиса не се сети сама, той не би рискувал да я просветли за тази възможност. Потрепна при спомена за пламъците и миризмата на сяра, която все още полепваше по тялото и дрехите му. В никакъв случай нямаше да посочва недостатъците на магията ѝ.

Тогава един въпрос изплува на повърхността. Ако логиката ѝ бе погрешна, тогава дали и божествеността ѝ не беше такава? Без да проявява и капка милост, Вонос се отърва от тази мисъл и я остави за по-късно. Някой друг път щеше да размишлява върху нея. Най-важното бе да преживее тази им среща.

Накрая събра смелост да проговори.

— Вероятно вече ви принадлежи, господарке. Може би сте много близо до целта си да поробите тримата братя. Да се свържа ли с Провачек, за да изпълним останалата част от плана?

— Да, направи го незабавно. Трябва да планираме безброй неща, а не разполагаме с достатъчно време. Ако информацията ми е точна, атлантите смятат да въздигнат Атлантида, и то много скоро. Може да си навлечем неприятности с техниките, които новопревърнатите вампири използват, за да поробят хората и шейпшифтьрите. Трябват ни, за да изпълняват заповедите ни, а не да ги побъркаме или вкараме в кома.

Вонос вдигна глава и я видя да се носи във въздуха. В очите й светеха огньове, но не онези адските, които бе призовала по-рано.

— Върви, Вонос! Смятам, че няма нужда да ги припомням последиците от провал?

— Не, господарке, разбира се, че не трябва. Ще се свържа с вас, веднага след като науча нещо.

Вонос потръпна, докато я гледаше как приема формата на червено-черно торнадо, което излезе през покрива, сякаш за него нямаше бариери. Чудеше се дали проклетите човеци, които бяха измисли израза „провалът е въпрос на избор“, си имаха и най-малка представа колко прави са.

Както и да е. Бе му дала заповед. Най-напред да осигури зелена светлина на Провечек, и след това да се погрижи за един личен въпрос във Флорида. Може би „Проклятието на вампирите“ ставаше още по-опасно.

ГЛАВА 10

Сейнт Августин, реката до форта, на следващата сутрин

Алексий прекара по-голямата част от нощта, като обикаляше из форта. Първо като мъгла, която се носеше под облачното небе, и накрая в човешка форма, докато плуваше с делфините, които си играеха и танцуваха в бурните води. Когато осъзна, че опитите му да заспи са безсмислени, се отказа напълно. В началото си помисли дали да не се върне в Атлантида. Може би щеше да заспи в собственото си легло, което се намираше в крилото за воините в палата. Но нещо в него се свиваше при самата мисъл. Знаеше, че така се предаваше, сякаш не бе достатъчно силен, за да спи в близост до Грейс, без да отиде при нея.

Ако някога с радост би приел да се предаде, то тази нощ би го направил.

Но тази дума не съществуваше в речника му. За съжаление, други пък си бяха там — като отчаян, копнеещ, желаещ.

Трябваше да поговори с някого, когото би могъл да му помогне да развърже въжето, в което сам се бе омотал. Точно затова, като пълен глупак, реши да повика единствения, които едва ли би разбрали дълбоко душевната и свиваща корема нужда за специална жена. Ако Аларик изобщо благоволеше да се появи.

Миналата нощ имаше право. Несъмнено се побъркваше.

В един момент бе сам, далеч от любопитните чайки, които прелихаха, за да видят дали носи храна, а в следващия Аларик седеше на стената на няколко крачки от него.

Алексий се чувстваше горд със себе си, задето не позволи изненадата от появата на жреца да се изпише на лицето му.

— Ще ми се да ме научиш как го правиш — обърна се към него.
— Няма да откажа и ако ме обучиш на някой от другите ти номера. Да речем, хвърлянето на енергийна сфера.

Аларик вдигна вежда, с присъщата за него арогантност. В мрачното му и студено изражение нямаше и следа от чувства. Разбира

се, ако наистина бе най-могъщият жрец, раждал се някога, както твърдяха старейшините им, му бе разрешено да се държи самонадеяно.

— Затова ли ме призова? Да обсъждаме трикове? Ако е така, трябва да поговорим относно задълженията на върховния жрец на Посейдон.

Аларик така и не го погледна. Просто се взираше в морето, а синьо-зелените му очи не даваха никаква информация за настроението на жреца.

— Добре съм запознат със задълженията на висшия жрец — отвърна Алексий. — Всъщност точно за това исках да поговорим. Много мило от твоя страна, че най-накрая реши да се появиш.

— Заради жената е? Грейс?

Алексий трябваше да се сети. Вен не можеше да си държи устата затворена, освен ако не се отнасяше за мисия. Откакто срещна Ерин, бе станал дори по-зле. Воинът изказа няколко цветущи израза по негов адрес.

— Съмнявам се, че Отмъщението на краля ще пее „Чувства“ на следващата ни официална вечеря, както така ясно се изрази, но схванах идеята ти — отвърна сухо Аларик. — Вен наистина дойде при мен, но не за да раздухва клюки. Всъщност бе притеснен за теб. Въпреки че по-важна е мисията, а не чувствата ти — Аларик изрече последните думи толкова рязко, сякаш имаха вкуса на слуз от морски охлюв. — Запознат си колко ценен е „Проклятието на вампирите“. Ако чувствата ти към тази жена по някакъв начин...

— Нямам никаква чувства към нея — отвърна Алексий, но след това преосмисли думите си. — Може би изпитвам определени чувства. Проклятие, дори и аз не знам какво изпитвам — накрая на изречението Алексий вече крещеше. Пое си дълбоко дъх и продължи с по-равен и спокoen тон. — Така или иначе е без значение. Свързах се с портала преди няколко дни. Член на царския род на Благословените е потърсил Грейс и иска да се срещне с нас. Първо с Лукас, а сега и с Грейс. Искат да поднесат дар на принц Ейдън и желаят да обсъдим потенциален съюз с тях.

Аларик не отвърна, но един мускул на челюстта му потръпна.

— Чуваш ли ме? Казах...

Жрецът вдигна ръка и Алексий се отказа и средата на изречението. Следващите минути бяха прекарани в пълна тишина, а

той се мръщеше на една досадна и настойчива чайка. Тя, също като Грейс, не се плашеше лесно. Явно губеше форма.

— Чух те — Аларик продума точно когато Алексий обмисляше плюсовете на печената чайка. — Получихме тази информация и се съвещавахме. Дар от фае се счита за голяма чест и трябва да се даде лично на получателя. Тази традиция се е изпълнявала хилядолетия наред. Да откажем искането на Рийс на Гаранuin, ще се равнява на обявяване на война. Дори и аз, който контролирам силата на Посейдон, не бих желал да се изправя срещу член на царския род на Благословените.

— Не можем да му позволим да стъпи в Атлантида — възпротиви се Алексий.

Аларик наклони глава.

— Затова, сме на едно мнение.

— И Конлан няма да заведе сина си при него — продължи Алексий.

— Може би ще спреш да ми казваш какво не можем да направим и ще чуеш предложението ми.

Една от чайките изкряка, сякаш съгласявайки се с Аларик. Алексий й хвърли един подозрителен поглед, но не посмя да си помисли, че жрецът може да контролира и водните създания, за да стигне до целта си.

— Както вече споменах, на Конлан не му пuka. Особено за ултиматума — Аларик погледна Алексий с притеснение. — Нито че фае са те избрали да бъдеш наш пратеник, поне не и в сегашното ти състояние.

— В сегашното ми състояние, ли? Какво, по дяволите, значи това?

— Знаеш какво исках да кажа. Свързано е с жената. Грейс. За по-малко от година първо Конлан, после Венджънс, а накрая и Джъстис се задомиха. И тримата принцове станаха жертви на свързването на душите, и то с човеци. След това Бастиян и сестра му, и двамата се обвързаха с шейпшифтьри, колкото и невероятно да ми звучи.

— Разбирам те, но се съмнявам, че ще одобрят избора ти на думи. Жертвии, едва ли! А и никой не говори за свързване на души — каза бързо Алексий. — Според мен е повече... повече като...

— Какво точно? Отричаш ли, че си на път да се забъркаш с тази жена? Че я желаеш от сърце и душа?

— Сърцето ли? — Алексий долови горчивината, която бе заседнала в гърлото му. — Кой знае, може би изобщо нямам сърце? Доколкото съм наясно, е един безполезен орган, които преди години се сви и умря. Мамка му, знам, само че откакто срещнах Грейс, нещо в мен се промени. Но съм убеден, че привличането е само физическо.

После осъзна, че не може да лъже жреца и реши да бъде честен с него.

— Може би това не е напълно вярно. Ако се водех по желанията на пениса си, вече да съм си намерил друга и да съм забравил Грейс.

— Тогава трябва да преспиш с нея и да приключиш с това. Освен всичко друго — Аларик продължи, като гласът му бе по-мрачен от всякога, — не мога да повярвам, че участвам в този разговор.

Алексий погледна към Аларик, но след секунда отново обърна глава към вълните.

— Аз също не съм въодушевен. И причината да водим тази дискусия е заради друг, който водехме преди повече от пет години.

— Ахах! — отговорът на жреца показа, че вече разбира за какво бе повикан. — Клетвите, които даде по време на ритуала на пречистването.

— Да. Те... постоянни ли са?

Алексий едва успя да преглътне възела от срам и унижение, който се бе загнездил в гърлото му. Трудно му беше да обсъжда тези неща с Аларик, но жрецът го бе спасил от лудостта и болката, които изпитваше, след като *Отстъпниците* на Анубиса го бяха освободили. Жрецът беше наясно какво се върти в ума на воина. Знаеше повече, отколкото друго същество, без значение дали идваше от земята на хората или под вълните на океана.

Аларик сви рамене.

— В никакъв случай не искам да омаловажавам проблема ти, но в сравнение е враговете, които ни дебнат на всяка крачка, твоето затруднение изглежда някак си незначително.

Алексий скочи като ужилен.

— Не омаловажавай клетвите, които дадох онзи ден! Знаеш колко изстрадах. Ти сам видя какво ми причиниха, когато претърси съзнанието ми, за да се увериш, че не са ме покварили.

— И все пак дойдох, нали? — чертите на лицето на Аларик станаха груби и той също се изправи. — Ако имахме време и душата ми не беше... Не! Няма време, а и е безсмислено да се обиждаме.

Жрецът се обърна към воина и Алексийолови съпричастност дълбоко в сребристозелените му очи.

— Клетвите, които даде — обещанията, в които се закле — са само за теб. Аз бях просто техен свидетел, като твой жрец. Въпреки че се намирахме в храма на Посейдон, тези клетви не бяха дадени пред него. Той не би искал да ги положиши. Само от жреците се изисква да дадат клетва за безбрачие — продължи, но гласът му загрубя. — Независимо какво Кийли е видяла във видението си, не успях да намеря доказателство, което да потвърди думите й, че някога на жреците им е било позволено да се женят и да имат семейства.

Алексий бе наясно, че Аларик мисли за Куин, но не знаеше как да го утеши. Но за сметка на това знаеше, как да помогне на един мъж. Неговият дългогодишен приятел и побратим.

— Твоето приятелство и напътствията ти ме спряха да се самоубия след двете години, прекарани в плена. Ако има нещо, с което мога да ти помогна, каквото и да е...

— Не е проблем, който мечът и кинжалите ти биха могли да решат — отвърна Аларик. — Трябва да се справя сам. Обаче не трябва да те поставям в дилема. Клетвите, които даде по време на ритуала, не бяха без причина. Те предпазват всеки, които би бил в опасност заради мрака, който си поел в душата си. Би трябало да си зададеш въпроса дали си победил този мрак? Или дали би рискувал жената, която желаеш, за да задоволиш ниските си страсти?

— Не зная какво да ти отговоря — отвърна Алексий и вдигна ръка във въздуха. — Просто не знам.

— Добре тогава. Но докато решиш, ще е по-разумно да стоиш далеч от Грейс — посъветва го Аларик. — Също така мога да ти предложа да те освободя от клетвите ти, след като са дадени само и единствено през мен — жрецът вдигна ръце и силна, и блестяща сребриста светлина се появи пред него. За секунда обгради Алексий и изчезна.

Воинът трябваше да признае, че Аларик го впечатли. Дори за миг се почувства някак си... различен.

— Какво беше това? Някаква магия за освобождаване от клетви?

— Не. Просто трик със светлината. Вярвам, че би искал нещо по-официално, а не в стил Вен. Като например „Добре, давай“ — отвърна Аларик, а на устните му се настани почти незабележима усмивка. — Изглеждаше доста внушително, нали така? Какво да ти кажа, типични трикове за висши жреци.

Алексий се вторачи в Аларик, чувствайки се като пълен идиот. След това няколко пъти премести погледа си между вълните, които се забиваха в кея, а сепак отново към жреца.

— Мога да те хвана и да те хвърля във водата, преди да си успял да направиш някои от твоите магически трикове, висш... плъх такъв.

Аларик ококори очи за момент, а след това наклони глава настрами и се засмя.

— Ако някой можеше, то определено щеше да си ти.

— В общи линии отговорът на въпроса ми е нещо от рода на „отговорът се крие в теб, щурче“, нали? — попита Алексий и хвърли камък във водата.

— Точно така.

— Ако питаш мен, това е една голяма глупост.

Аларик отново се засмя.

— Добре дошъл в моя живот. Трябва да се отбиеш, когато старейшините желаят да предскажа какво ще се случи всеки един ден през следващите стотина години.

Точно тогава, звукът от падащи камъни ги предупреди за нечие чуждо присъствие и двамата атланти се обърнаха едновременно към опасност, но се успокоиха, когато видяха усмивката грейнала по лицето на тъмнокосата жена. За секунда, Алексий я помисли за Куин. Но истината бе, че никога не бе виждал лидерът на бунтовниците да се усмихва.

Беше Мишел, най-добрата приятелка на Грейс.

Аларик се поклони ниско.

— За мен е чест да ви срещна отново, лейди Мишел.

Тя се засмя и протегна ръце към него, а изпълнените й с живот сини очи светеха, огрени от леката светлина на изгрева.

— Каква ти лейди Мишел? Та ти спаси живота ми, красавецо — смъмри го тя.

В гласа й се долавяше лондонски акцент, но също така и нещо от Северна Англия. Може би Уелс. Мина доста време, откакто за

последно беше в Обединеното Кралство. Може би трябваше да отиде пак.

Като например сега.

Сам.

Гласът на Мишел успя да го измъкне от фантазиите му.

— Наведи се и ме прегърни, Аларик. Сега се връщам от Лондон и мога да ти кажа, че няма директни полети до този скъпоценен град.

Алексий гледаше с отворена уста, докато тази малка пакостница прегръщаше Аларик.

По-страниното бе, че той ѝ отвърна.

Здравей, паралелна реалност.

По всичко си личеше, че ненаситната страст, която изпитваше, бе смазана от мисълта, че Аларик прегръща човек.

След това той се обърна към Мишел, чието лице все още грееше.

— Здравей, Мишел от Сейнт Луис. Добре дошла. Виждала ли си Грейс?

Жената се засмя шумно.

— По-точно Мишел от Лондон, която от време на време е в Сейнт Луис. Не че много ми се искаше да ходя в онзи скапан град — след това вдигна рамене. — На едно момиче му трябва повече от разкъсано от вампирите гърло, за да се откаже да стъпи в Сейнт Луис.

— Но виж — продължи тя и вдигна брадичка, за да могат да видят шията ѝ, по която нямаше и една драскотина, — Аларик напълно ме излекува. Сега нямаше да съм тук, ако не беше ти, скъпи — обърна се този път към Аларик. — Най-малкото, което можеш да направиш, е да ми позволиш да те почерпя със закуска. Искам да кажа, да почерпя и двама ви. Грейс ще се присъедини към нас, веднага след като приключи с важните си лидерски задачи.

Тя протегна едната си ръка към Аларик, а другата към Алексий и тръгна напред. И двамата я следваха, покорени от личността ѝ и приказките за полети, престои, ужасни обърквания с билети, влакове и какво ли още не. Докато изкачваха хълма към голямата порта, жрецът срещна погледа на Алексий.

Аларик. Великият, ужасяващ, всемогъщ Аларик. Онзи Аларик, които можеше да те убие с поглед, се хилеше като някой новак.

Дори и Посейдон не би повярвал на това.

ГЛАВА 11

Грейс ритна един от столовете в офиса си. Той се понесе във въздуха и падна настрани, с което, честно казано, не постигна нищо. Ужасният звук не й помогна с главоболието и определено не намали раздразнението ѝ.

Нямаше новини от Куин и Джак. Магическите пари, с които щеше да нахрани новите попълнения, не се бяха появили в банковата ѝ сметка. И като се замислеше, че само половината новаци ставаха...

Миналата нощ се беше случило още едно нападение, само че този път в Маями. Вината била на подивели шейпшифтьри пантери, които са убили поне дузина човеци. Но както мазния водещ бе отбелязал, смятало се, че хората са били част от огромен наркокартел.

В превод: На никой не му пукаше. „Ура“ за шейпшифтьрите. Специалните части биха могли да ги намерят в израз на добра воля, но никой не би се ровил прекадено надълбоко, за да разбере, че това бе поредното парче от пъзела. Вампирите бяха твърде умни и никога не биха изпратили шейпшифтьрите, чийто мозъци са промили след някой случаен. Очистваха утайките на обществото.

Хора, които не биха липсвали на никой в средите на закона.

Обикновените жители на Маями вероятно гледаха на това с безразличие. Може би дори се радваха, че съдбата се е намесила и е изправила убийци на пътя на побъркани наркопласъри. Все пак жертвите не бяха „добростни мъже и жени“, така че на кой му пука?

— С тази скорост, ние ще станем жертва на следващото клане, преди някой да осъзнае, че искаме да направим нещо по въпроса — изкрештя Грейс и отново ритна стола.

Задавени звуци привлякоха вниманието ѝ и когато тя се обърна, видя Сам, който се бе облегнал на касата на вратата и се хилеше. Мъжът, както винаги, носеше обикновена блуза и избелели дънки, а бялата му коса изглеждаше толкова спъстена, сякаш не бе ресана поне седмица. Добрият, стар Сам.

— Крещим срещу телевизора, а? Действа ли? И ако столът се нуждае от малко бой, брой ме. Навит съм — каза й провлачен.

Жената погледна към него, но не прекалено бясно, за да се чувства засрамена.

— Още една, Сам. Същата атаката като миналата седмица, когато подивели шейпшифтъри мечки нападнаха бар „Харли Байкър“ на запад от нас. Още едно така наречено нападение, за което на никой не му пука, защото е скрито зад мотото „изтребление на престъпниците“.

Той се втрещи и развеселеното му изражение посърна. За секунда се преобрази от веселяка във водача, който безброй пъти е водил битки със смъртта, като лидер на Специалните части.

— Кога? Къде? Казвай! — нареди й той.

Погледна към компютъра, на който Грейс досега гледаше новините, и се пресегна към мишката, за да увеличи звука. Двамата наблюдаваха как един дружелюбно изглеждащ репортер, който стоеше до небрежно облечен мъж, излизаше от някаква сграда. Надписът в ъгъла гласеше, че това е националният резерват „Биг Сайпръс“.

— Може ли да ни отделите няколко минути?

Мъжът вдигна глава и след като очевидно бе огледал человека с камерата, вдигна рамене.

— Както изглежда, да, може.

Нетърпеливиият репортер, вероятно бе около двадесет и една годишен, нався микрофона си в лицето му.

— Г-н Итън, като алфа на най-големия прайд от пантери в „Биг Сайпръс“, какво бихте казали на онези, които обвиняват членове му за атаката в Маями миналата нощ?

Нешо в погледа на този Итън се промени и Грейс ахна. Репортерът бе пълен глупак. Този мъж бе хищник и изглежда бе на ръба. Може би много близко до това да разкъса югуларната му вена.

Сам кимна и издаде звук, който Грейс свърза с неговото одобрение.

— Този мъж е професионалист. Погледни го. Ще бъде добре да го привлечем на наша страна. Итън, така го нарече репортерът.

Сам беше прав. Докато гледаше, очите на алфа водача отново се успокоиха и за нея остана като затворена книга. Всеки, който ги наблюдаваше в момента, би сметнал, че са преувеличили и репортерът не трябва да се страхува.

Всеки, които не е тренирал последните десет години.

— Намираме този инцидент за ужасен — отвърна Итън, а в гласа му ясно се усещаше съжаление, притеснение и сериозност, които накараха Грейс да се замисли за политика и съд.

Ако този мъж участваше в политиката, без съмнение щеше да спечели.

— Въпреки това, нито един от членовете на прайда ми не е замесен. Всъщност снощи бяхме в щаба ни и празнувахме. Както виждате, планираме сватба — мъжът се ухили, а усмивката му можеше да спечели всяка жена.

Невероятен красавец.

В крайна сметка спечели благоразположението на репортера и младокът се ухили.

— Сватба? Коя е щастливката? Ние от телевизия МД искаме да отразим събитието на сезона.

Тогава висока жена с тъмна коса, облечена в униформа на рейнджеър, излетя от сградата и се насочи към Итън. Погледът ѝ бе яростен, когато каза:

— Ако си мислиш, че ще нося коприна, то тогава... — но мълкна, когато видя репортера и камерата. — Какво става тук?

Сам подсвирна и кимна към жената на екрана.

— Моят тип жена. Великолепна е. Огнена и с характер. Обзалагам се, че е доста дива в леглото.

Грейс вдигна рамене.

— Искам да чуя това. Може би трябва да се срещнем с Итън и опърничавата му годеница, и да видим какво знаят.

Но интервюто бе прекъснато от извънредни новини. Един от убитите в касапницата в Маями е бил идентифициран. Карсън Фулър, един от големите магнати в Маями.

Сам изпухтя.

— Магнат, да бе, да. По-скоро тайфун, ако питаш мен. Фулър обича да върши мръсната работа и винаги се измъква. В Джорджия се говори, че бил направил нов съюз с вампирите. Може би дори със самия Вонос.

Грейс изключи лаптопа и затвори капака, но съзнанието ѝ все още препускаше.

— Колко интересно! Ако Вонос е замесен в поробването на шейпшифтъри, и този Фулър му се е изпречил на пътя, то тогава е възможно Вонос да го е очистил. Бил ли е замесен с наркотици?

— Не, винаги се е занимавал с недвижими имоти. Винаги е бил честен с продажбите. Но методите му никак не бяха почтени.

Грейсолови присъствието на Алексий, преди да го види. Странно усещане премина през гръбнака ѝ и тя потрепна. Ако не се успокоеше, щеше да се изложи повече, отколкото миналата нощ.

— Чии методи?

Алексий застана пред вратата, а изражението, изписано на лицето му бе страшно и заплашително. Скръсти ръце пред гърдите си и хвърли остьр поглед към Сам.

— Нямаш ли някаква работа за вършене?

Сам му се ухили и съвсем неволно сложи ръка на рамото на Грейс.

— О, аз и тази девойка ще обсъждаме вампири и котенца — отвърна Сам с типичния за него акцент. — Няма за какво да измъчваш хубавата си главица.

През последните три дни възрастният мъж постоянно се заяждаше с Алексий. Смяташе го за забавно, но Грейс не разбираше защо. Знаеше само, че беше на път да ѝ писне.

Алексий не каза нищо, но в един момент, изглежда, присъствието му нажежаваше въздуха в стаята. Явно гледаше към ръката на Сам, сякаш искаше да я отреже с един от кинжалите си.

— Като твой съюзник, мисля, че трябва да обсъдим стратегиите заедно.

Грейс най-накрая осъзна какво всъщност се случваше, но не знаеше дали да се смее, или да заплаче. Изглежда, Сам се опитваше да накара Алексий да ревнува и поради някаква незнайна за нея причина, успяваше.

Тя бутна ръката на Сам от рамото си и каза:

— Престанете и двамата. Веднага. Не знам каква е тази глупава игра, която играете, но нямам желание да съм маймунката по средата.

Заобиколи Сам и се обърна към него.

— За Бога, Сам, ти би могъл да ми бъдеш баща! Какво се опитваш да докажеш?

Той се ухили и разпери ръце, сякаш казваше „Кой, аз?“ а след това се обърна към Алексий.

— А той може да ти бъде прародител, ако това, което твърди за Атлантида, е вярно.

— Ти... аз... — Грейс не можеше да измисли подходящ отговор, но след секунди Алексий се завъртя и напусна стаята, мърморейки под носа си.

— Приятелката ти Мишел, те търсеше. Сметнах, че е добре да ти предам съобщението, докато напредната ми възраст не стана причина да го забравя — след това се отправи към двора, докато говореше нещо под носа си, свързано с маймуните.

Сам започна да се смее; почти се превиваше от смях.

— Забавно е да се заяждам с това момче.

Грейс сложи ръце на кръста си и го погледна обвиняващо.

— Защо? Защо искаш да дразниш най-добрния тренор и наш съюзник? След като знаеш за Атлантида, си наясно защо ни е нужен на наша страна.

Сам потърка очи, докато все още се смееше.

— Да, миличка, знам какво значи той за нас. Но осъзнах, че той е много важен за теб. През последните дни се въртите един около друг като мишеви.

— Мишеви? Леле! — отвърна тя и постави ръка на гърдите си.

— Но поспри сърце, когато Сам ти прави комплименти.

— Добре, де. Разгонени мишеви. Гледах ви, докато се биехте на ринга миналата вечер, Грейс. Малко преди да отида да вечерям. Чудно ми е как този форт не изгоря до основи, заради искрите, които прехвърчаха между вас. Страхувах се, че тази сутрин ще се натъкна на вас двамата в спалнята ти.

Бузите й поруменяха и тя го избута, за да може да излезе от стаята, която внезапно стана твърде пренаселена.

— Това не се случи. Не че ти влиза в работата. И ще съм ти много благодарна, ако оставиш бедния Алексий на мира.

Без да спира да се смее, Сам я последва, докато жената прекосяваща двора.

— Той изобщо не е „беден“. Той е един от най-добрите бойци, които някога съм срещнал, дори мога да кажа, че е сред най-добрите мъже. Ако някой заслужава да бъде с теб, Грейс, то това е Алексий.

Тя ускори крачка и реши да не го удостоява с отговор. Нямаше какво да каже. Въпросът не беше какво заслужава Алексий, а че той не се интересуваше от това, което тя можеше да му предложи. Миналата нощ на ринга, за него не значеше нищо, беше просто игра. След като я побърка и изпълни с желание и копнеж, просто изчезна.

По дяволите, та той я целуна по чело. Засмя се при мисълта. Както и да е, просто цяла нощ се опитваше да се убеди, че не е искала да я целуне.

Грейс се опита да избяга от тъмните мисли и посрещна сутрешната светлина.

— Грейс, миличка. Хайде да закусим с тези двамата — каза Мишел, която беше хванала Аларик под ръката, сякаш досега двамата се бяха разхождали в градините в Бъкингамския дворец.

Грейс нямаше как да не се усмихне. Имаше нещо в Мишел, което винаги я развеселяваше. Всички я обичаха. Дори и страшният висш жрец на Атлантида, ако съдеше по половинчата му усмивка.

— Нямаме време — отвърна грубо Алексий.

Грейс трябва да тренира, ако е приключила с опознаването.

Тя стисна юмруци, готова да му се нахвърли, но кръвта ѝ кипна при разкритието, което я връхлятя. Той ревнуваше. Наистина ревнуваше.

Дари го с най-ослепителната си усмивка. От месеци не се бе чувствала така щастлива. Мъжете не ревнуваха заради незначителни неща или жени, с които само се заиграваха.

— Алексий е прав — съгласи се тя, но усмивката не слизаше от лицето ѝ. — Мишел, вие с Аларик вървете. Двамата с Алексий трябва да се захващаме за работа. Ще ви настигнем, когато приключим.

— Разочарована съм, но те разбирам — отвърна ѝ Мишел и се приближи при нея, за да я прегърне. — Няма да се бавя.

Грейс наблюдаваше Мишел и забеляза развеселения поглед, който хвърли на жреца, а после се обърна към Алексий.

Мъжът присви очи.

— Какво си намислила?

— Кой, аз? Да съм намислила нещо? — отвърна му и запърха с мигли. — Не ставай глупав, Алексий. А сега защо не закараш... какъв беше изразът? А, да! Красивият си, малък задник на ринга и да вкараем новаците във форма.

След това тръгна, не, затича се към новите попълнения, които вече чакаха около ринга.

* * *

Алексий наблюдаваше втренчено Грейс, неспособен да помръдне. Можеше само да стои там като пълен идиот. Тя му се присмиваше.

Присмиваше се на него.

Миналата нощ се бе държал като проклет евнух и не я направи своя, а тя смяташе, че това ѝ дава право да му се подиграва. Но деянието ѝ нямаше да остане безнаказано. Или наистина му се присмиваше, или между тях двамата със Сам наистина се бе случило нещо.

Мисълта за Грейс с друг мъж разкъса тялото му като отровно острие. Не, не биваше да мисли така. Тя бе достатъчно почтена, за да не си играе с него, след като има вземане-даване с друг мъж.

Или пък можеше?

Тогава осъзна, че стиска дръжките на кинжалите си с такава сила, че ръцете го заболяха. След това ги пусна и опита да се успокои, като не спираше да си припява на глас, че трябва да се съсретоточи. За пръв път от стотици години не си бе припявал, но нямаше избор, защото колкото и да го правеше, това нямаше да му помогне да се успокои.

По дяволите! Никога не бе спокоен, щом Грейс бе наоколо.

И все пак, Аларик го бе освободил. Бе му казал, че клетвите са дадени само пред самия него. Че сам щял да усети дали е готов да се откаже от тях.

Алексий не сваляше очи от Грейс, която вече се намираше на ринга и се ръкостискаше с новаците, вдъхвайки им кураж. Усмихваше се. Смееше се на глас. Беше пусната косите си, а на воина му се искаше да го бе направила за него. Косата ѝ се люлееше всеки път, когато тя направеше стъпка или подухнеше лек бриз.

О, да. Той беше готов. Би могъл да я държи далече от собствените си мрачни пориви. Щеше да я държи в безопасност.

— Веднъж видях някой да се усмихва по подобен начин — каза Сам, който внезапно се озова до Алексий. За негова изненада, воинът не го бе чул да приближава. — Беше на лицето на тигър, който се готвеше да нападне газела.

Алексий нарочно се усмихна по-широко, но така и не отмести погледа си от Грейс.

— Познавам един тигър и съм поласкан, че ме сравни с такъв.

Сам кимна.

— Така ли? Само че, знаеш ли какво стана? Бракониерите застреляха тигъра в полет, преди да е успял да нарани бедното животно. Луда работа.

Алексий обърна глава към него и го погледна в очите.

— Да разбирам ли, че ме предупреждаваш? Внимавай как ще отговориш, мисля, че Грейс няма да се зарадва, ако разбере, че я сравняваш с безполезно животно.

— Убеден съм, че ще ме спука от бой — отвърна невъзмутимо Сам. — Това е между теб и мен, а и не смятам, че си такъв тип човек, който веднага ще разкаже за разговора ни.

— Но?

— Но ме е грижа за това момиче и след като няма семейство, което да застане зад нея, сметнах, че аз трябва да го направя. Ако тя не бе толкова силна, щях да говоря с теб, но въоръжен с пушка.

Алексий наклони глава.

— Уважавам това. Но трябва да знаеш, че нямам намерение по никакъв начин да нараня Грейс. Нито сега, нито когато и да е.

— Може и да е така. Но тя е жена, която не дава с лека ръка сърцето и тялото си. Ако просто търсиш случаен флирт с някоя, те съветвам да пробваш на друго място.

Алексий най-накрая се обърна целия към Сам и го погледна право в очите.

— Ако търсех случаен флирт, щях вече да съм го получил — след това се поклони на стария мърморко и тръгна към Грейс.

Неговата Грейс. Без значение дали тя го знаеше или не.

ГЛАВА 12

Ресторант „Дъ Бънери“

Аларик не откъсваше поглед от парата, която излизаше от черния му чай, както и от бялата салфетка, сложена на дървената маса в ресторанта, чудейки се как тази човешка жена бе успяла да го убеди да закусят заедно. Ресторант на име „Дъ Бънери“. Абсурдните хора и манията им да кръщават всичко.

Алексий и останалите воини от Седемте щяха да го скъсат от подигравки, ако някой ден научеха. Не че на висшия жрец му бе забранено, но... Тогава надменните му размишления бяха прекъснати от нещо съвсем нетипично за него — висшият жрец на Атлантида се засмя. Но той нямаше време да се церемони и да се радва на новото си постижение, след като бе на път да изяде нещо, наречено канелена кифла.

— Отново се усмихваш — каза с възхита Мишел. — За втори път днес. Имаш напредък.

— Какво толкова намираш в промяната на изражението ми? — той никога не би се зачудил защо някой се усмихва или не.

Освен що се отнася до Куин, прошепна тъмен глас в съзнанието му. Усмивката ѝ щеше да бъде един от най-хубавите подаръци, които никога беше получавал.

— След като спаси живота ми, съм отговорна за теб. Това е нещо нормално — отвърна му Мишел, докато не отделяше поглед от чашата.

— Вярвам, че си останала неинформирана относно естеството на това понятие. Не трябва ли аз да съм отговорен за теб? Не спомена ли палачинки?

— Когато извикат номера ни.

Мишел се усмихна и махна един кичур от добре оформлените си къдрици, така различни от тези на Куин, от челото си. Бе толкова различна от Куин с изключение, че и двете бяха ниски и тъмнокоси.

Но стилът на обличане на Мишел, бе доста по-добър. Куин носеше дрехи, които може би бяха откраднати от бездомница. Мишел

бе отворена и приятелски настроена, а Куин — мрачна и недоверчива. Цинична и самотна.

Но нищо на света не беше способно да изтрие образа ѝ, аромата ѝ и вкуса ѝ от душата му. Аларик стисна чашата си и чаят му започна да ври и да образува кръгове, които се въртяха обратно на часовниковата стрелка.

Внезапно нежна ръка докосна неговата.

— Отново ли мислиш за нея?

Стреснат от неочеквания въпрос, Аларик пусна чашата и погледна към Мишел.

— За кого?

Мишел отново се усмихна, но този път усмивката ѝ бе пълна с тъга.

— Куин. Чух... забрави, няма значение. Глупави клюки. Не можеш ли да отидеш при нея и да обсъдите това между вас?

Аларик постави изражението си на главен жрец като щит, също както правеше и с одеждите си.

— Не знаеш нищо за отношенията ни! — отвърна той и съжали за думите си, когато тя трепна, изненадана от арогантния му тон. Незнайно защо, харесваше тази жена и не искаше да я нарани, обаче...

— Позволяващ си твърде много.

— Знам. Този ми навик е ужасен. Не всички британци обичат да си врат носовете където не им е мястото, нали така? Просто винаги ме е бивало да оправям проблемите на приятелите си, макар че не мога да направя същото за себе си.

В този момент, жена, която се намираше зад малко прозорче, каза никакви числа и Мишел се изправи.

— Ние сме.

Преди Аларик да успее да я последва, тя се върна с поднос с храна. След като Мишел седна, Аларик осъзна какво всъщност му беше казала.

— Твоите приятели? Смяташ ме за свой приятел?

Мишел кимна, докато държеше вилица с палачинки.

— Разбира се, че сме приятели. Не са много хората, спасили живота ми. Ти си член на една елитна група от трима. Ти, Грейс и Алексий.

— За мен е чест, че ме наричаш свой приятел, макар че не ми дължиш нищо заради едно просто изцеление. Но не се нуждая от помощ относно проблема, който спомена.

Мишел отпи от чая с аромат на жасмин. Макар и слабо, уханието му бе достатъчно, за да докосне сетивата на Аларик. Не можеше да отрече, че й подхождаше.

— Може би го правя, за да успокоя душата си — призна тя. — Преди броени дни, когато бях в Лондон преживях ужасна раздяла. На Франки не й хареса идеята да захвърля живота си там, за да се боря срещу потисниците и ми постави ултиматум.

Аларик реши да не се намесва и насочи вниманието си към палачинките си.

— И ти си избрала да си тръгнеш?

— Тук съм, нали така? — отвърна тя, повтаряйки думите на Алексий. — Никога не съм била сериозна относно любовния си живот, но мисля, че Франки разби сърцето ми.

Аларик се наведе през масата и я хвана за ръка.

— Кажи ми къде живее този Франки и веднага ще сложа край на живота му.

Тя ахна и се вгледа в очите му, но когато сметна, че той се шегува, започна да се смее.

— Толкова си лош. Не, благодаря, но не бих искала да слагаш край на живота й заради мен. Тя е страхотна жена и си прекарвахме чудесно, докато бяхме заедно последните няколко години. Обаче осъзнах, че е време да продължа напред и да й дам възможност да открие някой, който би й предложил по-добър и не чак толкова опасен живот.

Аларик реши, че този разговор бе към края си, защото му напомняше за нещо.

— Безопасността е една илюзия — каза той и бутна стола си назад, за да стане. — Трябва да тръгвам.

Мишел започна да се смее и се пресегна към чантата си.

— Добре, нека само да оставя бакшиш.

А, да. Плащане. Постоянно забравяше навиците на простосмъртните.

— Подгответен съм за това. Ако ми позволиш? — тогава Аларик пусна няколко монети на масата, радостен, че се е сетил да ги вземе

със себе си.

Погледът на Мишел се местеше ту към него, ту към монетите.

— Аларик... по принцип бакшишите, които оставяме, не съдържат безценно злато — обясни тя, след което ги взе. — Аз ще се погрижа.

Жената постави няколко зелени банкноти на масата, след това тръгна и му върна монетите.

— Ще ми е трудно да го обменя. Леле! Защо не ги задържиш, а през това време ще се опитаме да ти намерим подходяща валута.

— Моля те, приеми тези монети като отплата за закуската — каза той с чувство за превъзходство. — Мисля, че ще успееш да ги... обмениш.

Мишел помаха на сервитьорка, която вероятно отиваше към масата им, за да я изчисти и да преброи зелените хартийки. Каква странна система.

Аларик последва Мишел, когато тя тръгна по пътечката, намираща се зад форта. Атлантът забави широките си стъпки, за да поддържа нейното темпо. Нямаше да се превърне в мъгла и да изчезне, докато се намираше на оживена улица. Не и без да предизвика какофония и да постави Мишел в неловка ситуация.

— Тези монети струват цяло състояние — каза тя и се втренчи в тях. — Моля те, вземи ги обратно и ги използвай за нещо важно.

— Вашата бунтовническа мисия е изключително важна — отвърна той и хвърли остьр поглед към приближаваща компания от няколко мъже, които пееха шумно.

Когато го видяха, мъжете спряха да пеят и се свиха настани, за да могат Аларик и Мишел да минат.

Мишел завъртя глава като първо погледна към мъжете, а после отново към Аларик и се засмя самодоволно.

— Това е дарба, нали така? Да накараш хората да се разделят подобно на Червено море. И да, мисията ни е жизненоважна. Толкова сме ти благодарни...

Той прекоси улицата, за да стигне до другия тротоар, докато се чудеше каква ли вреда би причинила една енергийна сфера на кретена, който наби спирачки и натисна клаксона, за да ги нахока.

— Няма защо да ми благодариш. Просто предложих. Дай парите на Грейс, за да купи припаси.

Мишел го хвана за ръката и се притисна в него, когато онзи кретен профучка до нея. Аларик отново се запита за това как би реагирал ненормалникът, този път на малка, съвсем нищожна приливна вълна, но реши, че няма смисъл.

— О, Аларик, изглежда, не си запознат с пешеходните пътеки и светофарите.

Жрецът повдигна рамене.

— Ние се нуждаехме да пресечем, а този слабоумник унищожава ресурсите на планетата с този огромен камион.

Мишел въздъхна.

— Червени и зелени светлини? Нищо ли не значат за теб? Ще си запиша, че закуската с теб може да се окаже много опасно начинание. Благодаря ти за монетите. Грейс няма да ги приеме. Прекадено е горда, за да го направи. Но знам, че е много притеснена за парите и ще успея да я убедя. Така че ще ги приема от нейно име. Приятел на един мой познат се занимава с такива монети и съм убедена, че той ще ми помогне.

Когато стигнаха предните порти на форта, тя го хвана за ръката.

— Чакай! Нали това не са някакви древни монети от Атлантида, които нумизматите^[1], които не вярват в съществуването й, ще сметнат за фалшификат.

Аларик поклати глава.

— Гръцки, римски, може би и испански. Всъщност не използваме монети в Атлантида. Тези са сечени по случай една церемония, но никога не сме ги използвали като валута.

— Разбира се — отвърна тя и отново му се усмихна. — Надявам се, че някой ден ще посетя Атлантида.

— Аз също. Трябва да тръгвам. Моля те, предай на Алексий, че отивам да търся Куин, но ще се върна навреме за срещата.

— Непременно. Късмет.

Мишел разпери ръце и отново го прегърна, а след това тръгна към форта. Мъжът прие формата на мъгла и се концентрира, за да се свърже с Куин. Тя бе някъде на запад и... бе в беда.

Що се отнасяше до Куин, безопасността не бе илюзия. Бе невъзможна.

* * *

Алексий наблюдаваше Грейс, докато тя даваше напътствия на един новобранец как да държи лъка и да стреля. Стискаше зъби, докато я гледаше как го докосва. Трябваше да се успокои, и то незабавно. Само защото най-накрая бе взел решение, че е време да излезе от мрака и да започне да живее, не значеше, че светът щеше да му помогне в начинанието му.

Пък и новобранецът бе оплещивял твърде рано и имаше отпуснат корем. Грейс никога нямаше да се почувства привлечена от него.

Но веднага след като тази самодоволна мисъл нахлу в съзнанието му, Алексий се засрами. Смели думи за човек, чието лице приличаше на това на чудовище.

Дори и Алексий, на който никога не са му били разказвани приказки за „лека нощ“, знаеше, че оригиналната версия на „Красавицата и звярът“ приключва с ужасяващата смърт на звяра. Само в модерните сладникави екранизации, тя се озоваваше в неговите прегръдки.

Когато новобранецът се засмя и сложи ръка на рамото на Грейс, измъкна Алексий от мрачните му мисли. Воинът извади един от кинжалите си и прекоси тревата. Зверовете умираха, но това не им пречеше, докато това не се случи да режат топки, за да накажат нахалството на някои индивиди.

Грейс се изправи, щом чу стъпките му, а лъчезарната ѝ усмивка изчезна при вида на лицето му. Помръдна едваоловимо, за да препреци мътя му.

— Чудесно се справи. Опитай още веднъж — каза тя на подчинения до себе си, без да изпуска Алексий от погледа си.

Докато мъжът изтича, за да сподели постиженията си с побратимите си, Алексий прибра кинжала си и се намръщи на Грейс.

— Може да не си позволява да те докосва толкова.

— Мога да кажа същото и за теб.

— Тези дни са минало.

Грейс повдигна вежди и страните ѝ поруменяха, но не каза нищо. След това наклони глава и му се усмихна съблазнително.

Опасно.

За каквото и да си мислеше, Алексий бе убеден, че не беше никак добро.

— Какво ще кажеш да се упражняваме на мишена — измърка тя.
— Победителят ще купи вечеря за всички.

Алексий скръсти ръце пред гърдите си и се възпря веднага да се впусне в предизвикателството. Опита се да бъде внимателен. Разумен.

— Ти си наследница на Диана, богинята на лова.

Тя издърпа кичур от косата си и започна да си играе с него.

Алексий нямаше как да не схване символиката на действията ѝ.

— А ти си обучен воин, който има безброй битки зад себе си — тя погледна към колана му или там, където трябваше да бъде коланът.

Ако носеше такъв, може би там щеше да слага трофеите от битките. След това се усмихна като котка, която току-що бе попаднала на мяко.

И тук не пропусна да схване символиката.

Алексий затвори очи и тихо изрече:

— Посейдон да ми е на помощ.

— Не съм убедена, че твойт бог на морето ще се намеси в тренировка с мишена, но ако молитвите помагат, тогава действай — засмя се тя, а Алексийолови предизвикателството в гласа ѝ.

— Ти си на ход — каза ѝ и отвори очи. — Но аз избирам да използвам кинжалите си.

Грейс вдигна рамене.

— Каквото ти е...

— Удобно — довърши изречението ѝ той.

Устните ѝ потрепнаха, но тя не успя да потисне смеха си. Когато очите ѝ блестяха от радостта, която я изпълваше, те сменяха цвета си от разтопено злато и се превръщаха в слънчева светлина. Точно тогава едно прозрение се вряза в него със силата, с която нейните стрели се забиват в мишлената.

Искаше да чуе смеха ѝ. Желаеше да го чува отново и отново. Всеки ден, до края на живота си.

Определено бе в голяма опасност.

[1] Нумизматика — (от лат. numisma, гр. nomisma — монета) е наука, изучаваща историята на монетите и платежните средства като

цяло — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

На Грейс ѝ писна да го наблюдава. Да го желае. Да се чуди какво ли ще се случи, ако той успее да премине през нейната предпазливост и барикадите, които бе изградил около себе си.

Този мъж имаше проблеми.

Алексий е бил в плен и е измъчван толкова много, че му бе останал белег. Белег, който бе нищо в сравнение с този в душата му. Трябваше му време. Време да се излекува.

Но понякога лечението изискваше помощ. Искаше тя да бъде тази, която щеше да му помогне. Без да се интересува от предупрежденията и отрицанията. Той сам по себе си бе една мистерия, енигма, обгръщаща високото му и мускулесто тяло. Добротата и силата, които показваше, я предизвикваха и нещо пречупено и жадуващо в душата ѝ бе привлечено от него и страстта му. Може би бе време да му покаже, че той ѝ принадлежи. Да провери далиексът бе повече от това, което смяташе: едно пълно разочарование.

Да разбере дали в опустялото ѝ сърце имаше място за чувства, или трябваше да избяга.

Веднага.

Грейс се поколеба, стисната здраво лъка си, докато наблюдаваше как Мишел прекоси двора и се насочи към нея. Аларик не беше с нея, вероятно бе отишъл да завземе Франция, да убива зайчета или каквото и да вършеше за забавление.

Отстъплението бе добра идея. Отстъпление. Безопасността винаги бе най-добрата стратегия, що се отнасяше до битката и сърдечните проблеми; дискретност, доблест, да останеш жив, за да се биеш утре и така нататък и така нататък. Без значение какви величествени и безразсъдни фантазии един новобранец можеше да притежава, безопасността бе по-мъдрият избор.

— Безопасност — изрече тихо, сякаш тази дума би ѝ дала сила.

— Безопасността е илюзия — отвърна Мишел, когато се приближи към нея. — Това го каза Аларик и предполагам, че има причина да говори по този начин. Вярвам, че този мъж е видял неща, които биха вкарали всеки нормален човек в лудница. Празноглави идиоти, на които им текат лигите по нас.

Тя се засмя силно.

— Може и да сме учудили няколко любопитни туриста, след като Аларик се превърна в мъгла и отлетя от тук.

Грейс премигна няколко пъти, но все още бе изгубена в пропастта на решението, което бе прекалено трудно за вземане.

— Какво? Точат лиги ли? Какво?

Мишел гледаше ту към нея, ту към Алексий, а погледът ѝ бе подозрителен от очакваното.

— Най-накрая успя да попаднеш в ръцете му. Ти не просто искаш да спиш с него, нали? Влюбила си се.

Грейс поклати глава, докато наблюдаваше Алексий, който се mestеше от новобранец на новобранец и демонстрираше правилна Стойка, като им показваше как да държат мечовете си. Слънчевата светлина превръщаше русата му коса в течно злато, а щом се наведеше, за да покаже позицията... Грейс изгуби ума и дума, наслаждавайки се на мускулестото му тяло. Мъжът се наведе към една от жените, Смит или Джоунс, или какъвто и да беше псевдонимът, с който се беше представила, за да ѝ покаже правилния начин да държи меча за тренировки. Смит обърна невъзможно нахалното си лице към Алексий и му се усмихна.

— А, не. В никакъв случай — измърмори Грейс и стисна силно лъка си. — Ако някой има правото да му се усмихва, сякаш казва „ела и ме вземи, здравеняко“, то това ще съм аз.

Мишел се засмя силно.

— Доживях! Започвах да вярвам, че наследниците на Диана са положили обет за безбрачие.

Грейс погледна гневно към приятелката си.

— Как можеш да го казваш, след като знаеш всичко за Седрик?

— Седрик — Мишел се опита да произнесе името му с погнуса и презрение, — той беше ревльо и ти го знаеш. Винаги се хваща с идиоти, за да имаш добро извинение да ги зарежеш, когато нещата станат сериозни. Някога пукало ли ти е за някого?

— Грижа ме е за теб — отвърна разгорещено Грейс, но знаеше, че Мишел нямаше предвид точно това.

— Благодаря ти, това е чудесно, но ти не си мой тип — отвърна приятелката ѝ, а след това се ухили. — Но мисля, че твоят тип те търси. Ще отидеш ли при него, или ще избягаш като най-голямата страхливка?

— Не е честно. Бях много заета последните няколко години. И ти го знаеш.

Мишел сложи ръце на ушите и започна да се кикоти.

— О, страховно. Просто чудесно. Поведението ти е много зряло, нямащо.

Грейс извъртя очи и се опита да я сръчка с лакът, но Мишел го избегна и продължи да се киска.

Алексий, който се намираше от другата страна на двора, отмести погледа си от Смит и го насочи към Грейс. Делеше ги голямо разстояние, но тя можеше да види изгарящата страст в очите му. Пламъкът на желанието в тялото ѝ отговори на този в очите му. Топлината я обгръщаща цялата. Започваше от най-женствената ѝ част и стигаше до крайниците, до върховете на пръстите, докато най-накрая достигна до главата ѝ. И тогава младата жена бе връхлетяна от чувството, че косата ѝ се е вдигнала във въздуха заради напрежението, което витаеше около и в нея.

— Той те желае, Грейс — промълви Мишел. — Достатъчно смела ли си, за да му се отدادеш?

— Той е на четиристотин години! — отвърна Грейс, в опит да се защити от влиянието, което Алексий имаше над нея.

— Значи е имал време да научи няколко трика в леглото — отбеляза приятелката ѝ с онази нейна порочна усмивка. — Аз с радост бих му отклонила вниманието. Ако ти не го искаше...

— Искам го.

Грейс направи признанието пред себе си и пред Мишел. И след като хвана здраво лъка си, въоръжена с търпение, пое към воина.

* * *

Алексий я наблюдаваше, докато го приближаваше. Тя бе въплъщение на красотата и грацията и щом я погледнеше, устата му пресъхваше. Мечтата за нея бе тъй недостижима, както блянът за вода в съзнанието на изгубилия се в пустинята. Докато ходеше, хвана косата си и я избута от лицето си. На това му се казва предизвикателство. Тя не би оставила косата да й пречи, докато се прицелваше в мишена. Ни кога не я бе виждал да пропуска, а и той можеше да се похвали с точните си попадения. Това предизвикателство бе нещо повече, а не дребно надиграване с кинжали и стрели. Ръкавицата бе хвърлена между душите на двама воини. Грейс бе невъзможно млада, но знанието, отразяващо се в очите й — вековно.

Възрастта не бе от значение за някой, който доброволно е влязъл в адските пламъци.

Тя не спря, докато не се озова точно пред него. Бе достатъчно близо и Алексий ясно можеше да види тъмните точки в очите й с цвят на кехлибар. Грейс наклони глава, но бе така сериозна.

— Защо ли тази идея внезапно ми се стори много лоша? — лицето й бе неразгадаемо, но езикът й се показва, за да оближе устните й и това му бе достатъчно.

Бе знак, който казваше малко, но достатъчно ясно.

Тя също го усети. Така че той не трябваше да й позволи да отстъпи.

— Идеята беше твоя — изтъкна очевидното. — Но ще те освободя от предизвикателството, ако се страхуваш.

Грейс вдигна глава и го погледна остро.

— Тези приказки не ми действат. Не съм малко дете, чиито конци да дърпаш по този начин.

— Човешките деца се раждат с конци?! Доколкото знам, това не се случва с бебетата в Атлантида.

Гладът и желанието, което изпитваше към нея, застрашаваха самоконтрола му. Идеята за конци го наведе към мисли за коприна, която обвързва китките й я приковава към леглото му, докато той се наслаждаваше на гледката и я докосваше, вкусваше... правеше я своя.

Никога нямаше да й позволи да избяга. Щеше да я държи в плен.

Фантазиите изчезнаха, щом осъзна тежестта на мислите си. Да я държи в плен, също както той някога бе държан от Анубиса и нейните *Отстъпници*. Наистина ли искаше това? От това ли се нуждаеше? Да я

обрече да се търкаля и гърчи в разрушителните удоволствия на принудата и робството?

Внезапно изпита неистовото желание да я докосне. Нуждаеше се от силата и невинността ѝ, за да прочисти тъмните и изкривени частици от душата си, овъглена от мерзостите, които му бяха причинили.

Взе лицето ѝ в ръце, така му се искаше в този момент да са сами. Желаеше да запечата изненаданата ѝ въздишка с целувка.

— Грейс — изрече дрезгаво. — Не мога да го направя. Не мога да се занасям с теб, сякаш няма нищо между нас. Все едно дремещото чудовище, звярът, подвластен на страст и копнеж, не заплашва да опустоши бариерите и самоконтрола ми. Ще изпълня ролята, която му възложиши, но те умолявам да не си играеш с мен. Маската, която постоянно носех, пада, щом ти си наблизо. Не съм някое опитомено и омаломощено животно, което можеш да потупаш, а след това да дразниши. Аз съм мъж, воин, който през стотиците си години живот е вземал каквото иска.

Грейс стоеше неподвижна, но тялото ѝ трепереше от емоцията, която се страхуваше да назове. Звуците от новобранците, които си бърбореха, тренираха и се разхождаха, се снишиха до глухо жужене. Докато двамата стояха, без да изрекат и дума, в центъра на тази странна за тях картина, а секундите се превръщаха в минути, мълчанието на младата жена сломи воина и надеждата, която се таеше в душата му, се превърна в пепел.

Нямаше как да очаква нещо повече. Бе пъпен глупак, за да се надява на каквото и да било.

Грейс бе наследница на Диана. Заслужаваше повече от един сломен воин.

Заслужаваше някой по-добър от него.

Мъжът я пусна и тръгна нанякъде, но тя бе достатъчно бърза и го хвана за ръката, за да го спре.

— Не искаше ли точно това? — дишаше тежко, сякаш досега бе тичала.

Но дали към или далеч от него.

— Искам да те видя как изстреляш тези стрели — отвърна той и силната хватка, която стискаше дробовете му, се отпусна. — Искам световен мир, свобода от тиранията и голямо парче пай с ядки пекан.

— Наведе се, докато лицето му не бе на милиметри от нейното. —
Искам теб!

А след това Алексий се дръпна от нея, отдалечи се и извади един от кинжалите си, защото, ако я целунеше, нямаше да може да се спре и щеше да я вземе пред погледите на всички.

— Спомена предизвикателство?

Грейс вдигна брадичка и си пое дълбоко дъх. След това бавно извади една стрела от колчана, който се намираше на гърба й.

— Ти си на ред, приятелю. Вечерята ще е от теб, но паят е мой.

Провикна се и нареди на Сам да освободи пространството пред мишените, а след това през рамо хвърли една изкуителна усмивка към воина.

— Ако желаеш, може да започнеш пръв. Нали знаеш — възрастта преди красотата — каза му тя и започна да се смее. — Въпреки че смятам, че и относно красотата ме биеш. Определено ме хвана натясно.

— Хванал съм те натясно — отвърна той бавно. — Харесва ми как звучи.

Мишел, Сам и още десетина новобранци се подредиха около двете им страни и започнаха да викат името на фаворита си и да правят залози.

Грейс се усмихна и поклати глава.

— Покажете малко уважение, губещият ще плати вечерята.

Тя изправи лъка, сложи стрелата, точно там, където искаше да бъде. Лъкът бе като нейна втора природа, продължение на ръката й. Гърдите й също се надигнаха при движението и изпънаха материята на блузата й, а устата на Алексий отново пресъхна, но този път причината бе друга.

Поклони се на новобранците, след това на Грейс и каза:

— След вас, милейди.

Тя се наведе към него и в момента, в който разтвори съблазнителните си устни, първобитният мъж в него инстинктивно се приближи, за да чуе какво щеше да му каже.

— Има нещо, което трябва да знаеш за мен, Алексий. Подбирам целите си много внимателно и абсолютно никога не пропускам — каза тя, а гласът й бе така тих и опияняващ. — И в този момент се прицелвам към теб.

След тези думи се обърна, опъна тетивата и стрелата полетя. За да оправдае думите ѝ, стрелата се заби точно в средата на мишената, която се намираше на около осемнадесет метра от нея.

Всички започнаха да викат, а мъжът, който имаше щастиято да я докосне малко по-рано, извика:

— Точно така, Грейс. Покажи му.

Алексий се озъби, опитвайки се да се усмихне и вдигна един от кинжалите над рамото си, прецени разстоянието до мишената до тази на Грейс и го хвърли с несъмнена прецизност. Кинжалът се заби точно в центъра на червения кръг.

Зазвучаха още викове и чу Мишел, чиито британски акцент бе така изразен, да казва:

— Залагам петдесет паунда за Грейс.

— Нека направим предизвикателството ни по-интересно. Какво ще кажеш? — предложи Грейс, готова да изстреля и следващата си стрела. — Ще дръпнем мишените няколко метра назад и ще стреляме едновременно. Този, който е уцелил най-много пъти, ще бъде обявен за победител.

Думите не стигаха, затова воинът изви глава и извика пламенно, а радостта препускаше през вените и крайниците му, изчиствайки паяжините в мрачната му душа. Тя не само притежаваше грацията, спомената в името ѝ, но и кураж, които я правеха подходящата спътница на всеки един воин.

— Както желаеш, милейди. Но трябва да знаеш, че възnamерявам да се насладя на обилна вечеря и се надявам джобовете ти да са пълни с пари.

След това един след друг кинжалите му полетяха и се забиха в центъра на мишената. На него предизвикателството не бе да улучи целта, а да отвлече вниманието си така, че да се възпре да не ѝ се нахвърли.

Беше прекарал векове, устоявайки на без брой разсейвания, колкото и силни и непреодолими да бяха те. Хвърляше кинжал след кинжал, а мерникът му винаги бе точен. Слез като запрати и последния, при вида на ножовете му, всички забити в центъра, на устните му се настани триумфална усмивка. Дори и върхът ни кутрето му не можеше да се вмъкне между тях.

Щеше да спечели, тя да плати вечерята, а той... да я има за десерт.

Алексий се обърна към нея и удовлетворението от победата повали всички съмнения, че ще я разочарова. Но на лицето ѝ нямаше и следа от разочарование. Вместо това в погледа и усмивката ѝ ярко се четеше триумф.

Той поклати глава и погледна към стрелите ѝ, забити в кръг в центъра на нейната мишена. Върховете им още трепереха от силата на удара.

— Пет? — рече и се намръщи. — Но?

— Имам още една — каза тя и взе последната си, шеста стрела. Гледаше право в него и не го изпускаше от поглед, докато вдигна стрелата, сложи я където трябва, опъна тетивата и тя полетя. Звукът от стрелата, която се забива в мишната, бе последван от няколко шъткания, а след това всички около тях си поеха дъх с облекчение и възхита.

Все още гледайки към Алексий, Грейс се усмихна луково и метна лъка си през рамо. Разпетите викове му попречиха да чуе какво му казваше, но знаеше, че е изрекла нещо, след като устните ѝ се движеха.

Трябваше да знае. Обърна се, за да види мишната ѝ, но нищо в нея не се бе променило. И петте стрели бяха подредени с прецизността на стрелец. Объркан от ситуацията, мъжът погледна към собствената си мишена и всичко му се изясни. Неговата бе променената. Точно в центъра, между шестте му кинжала, победоносно се извисяващо последната ѝ стрела.

Алексий се поклони и каза:

— Признавам се за победен и ще изпълня облога ни.

— Истина е, че ни дължиш една вечеря — отвърна му тя.

Очите ѝ блестяха, а лицето ѝ бе леко зачервено. Усилията, които полагаше, за да се възпре да не я вземе като плячка от поредната му битка, бяха повече от героични. Въпреки че не той, а тя бе победителката. Мисълта, че в този момент лично той бе плячката, го накара да се засмее на глас.

— Ще платя вечерята. А след нея... — остави изречението недовършено, но бе ясно, че изрече обещание.

Като мечта. След вечеря двамата с Грейс ще разберат кой ще излезе победител в тяхното лично предизвикателство.

Тя позволи на горещината по бузите ѝ да покаже страстта ѝ по него и едва доловимо потрепна.

По-късно щеше да я дразни, докосва и да я вкусва, докато не се разтрепери в ръцете му като морска птица, хваната във вихрушка.

— Вечеря и още нещо — обеща ѝ той.

Докато останалите започнаха да поздравяват Грейс за скорошната ѝ победа, Алексий отиде до мишената, за да взема кинжалите си. И точно в този момент си позволи да помисли за дълбоко заровените си страсти и желание. Неговата Грейс бе завоевател.

Но тази нощ, той щеше да я покори.

ГЛАВА 14

Късно същата вечер

Кожата на Грейс бе твърде чувствителна, сякаш всичките ѝ нервни окончания бяха оголени, за да усеща по-силно случващото се около и с нея. Бе неспокойна, напрегната, дъхът ѝ секваше в очакване на нещо толкова важно и несравнено. Бе една празнота, която копнееше да бъде запълнена. Болка, която плачеше да бъде излекувана.

Желание, толкова дълбоко и силно, че Грейс не знаеше дали щеше да го понесе.

Тя стоеше там, на ръба на парапета, наблюдавайки морето, докато се опитваше да успокои мислите си и да се съсредоточи над заповедите си. Над притеснението, че от доста време не бе чула нищо за Куин и Джак.

И върху срещата с елфа, която бе след два дни. Но в съзнанието ѝ нямаше място за нито едно от тези неща, а само за Алексий. Мисли за благозвучния му смях, който дори и като такова рядко явление, едва доловимо, я накара да се усмихне няколко пъти по време на вечерята; добротата в очите му, когато тайнничко събра остатъците за кучето на Сам, преди да станат и да си тръгнат; за широките му рамене, изпълващи елегантната му риза, която беше така бяла и в контраст с бронзовия тен на тялото му; за линиите на врата му, които се извиваха за да се получи перфектната му изваяна челюст; за дълбоките му сини очи.

Тогава чу тътените от невъзможно високите токчета на Мишел.

— Трябва ли да водим разговора за птичките и пчеличките? — Мишел се облегна на стената и съвсем невинно се усмихна на Грейс. — Отбих се до магазина и ти взех няколко презерватива — продължи тя, но снижи гласа си. — Не съм сигурна, дали неговото поколение знае за тези предпазни средства. Не искаш да получиш неочекано вързопче на щастието право от Атлантида, нали така?

Мисълта, да носи детето на Алексий, се разля по тялото ѝ, като неочекан копнеж, но тази непозната емоция, бе потушена от

съпътстващия шок.

— Какви ги говориш?

— Видях как се гледахте — спокойно ѝ отвърна Мишел. — Поточно всички ви видяха. Най-добре е да си подгответа, преди да те завлече в Атлантида или в най-близката спалня. Което стане първо.

Грейс скръсти ръце пред гърдите си и отвърна:

— Знам — най-накрая си призна тя. — Мислиш ли, че не съм наясно. Но моментът е не подходящ. Той има толкова проблеми и е минал през какво ли не... не мисля, че съм му достатъчна. Не смятам, че ще съм достатъчно добра или подходяща, за да му помогна да преодолее преживяното.

Тя погледна надолу през парапета и забеляза Сам и Алексий, които обсъждаха разпалено нещо. Познавайки мъжете, вероятно говореха за края на света или за хокей.

— Има ли хокей в Атлантида?

Мишел премигна с изненада и погледна към Грейс, сякаш е луда. Чудесно.

— Хокей? В Атлантида? Наистина ли мислиш, че ще ме убедиш, че мислиш за хокей?

Осъзнала, че четиридесета са сами, Грейс смени темата.

— Къде са останалите? Легнали ли са вече?

— Излязоха, за да опознаят нощния живот в града. Така и не си ги чула, когато са излизали, права ли съм? — Мишел поклати глава. — Без съмнение изгубена в щастливи и сладострастни фантазии.

— Всъщност... — започна Грейс, но замълча.

Беше глупаво и детинско от нейна страна да води разговори за чувствата си. Ако продължаваше така, утре щеше да закача плакати на котенца и дъги по стените на офиса си.

— Знаеш, че всичко е наред — каза нежно Мишел. — Хубаво е да чувствуваш. Да желаеш да установиш емоционална връзка с друго, освен с лъка си.

— Няма време, нито място за такива неща. Ако сваля гарда, ако започне да ми пука и той не... О, Мишел, не мога да го направя. Искам, но не знам как. — Грейс си пое дълбоко дъх и повдигна рамене.

— Както и да е, не мога да подведа брат си, като се разсейвам и забравям за мисията си. Той умря. И всеки ден, в който аз живея, без да се боря, за да спечеля битката, е провал. Провал пред него.

— Миличка — отвърна Мишел нежно и я хвана за ръката, — наистина ли мислиш, че Роби би искал това? Този нещастен, самотен живот? Познавах брат ти, забрави ли? Той бе радостен и жизнен и ти значеше всичко за него. Ако искаш да посветиш живота си на отмъщението, трябва да се запиташи дали той би желал това. Дали би искал убийства и кръвопролития? Може би желае да намериш любовта.

Любов? Беше ли възможно? Как една човешка жена можеше да се влюби в мъж, който щеше да я надживее със стотици години? Безсъртни ли са атлантите? Не знаеше. Мисълта, че може да остане до Алексий, а той все още да изглежда така мъжествен и жизнен както в деня, в който се бяха срещнали, я съсираваше.

Не беше суетна, въпреки че трябваше да отреже проклетата си коса. Дори не можеше да си спомни кога за последно си бе слагала червило.

Но да остане и грохне, докато той продължаваше да бъде млад и изпълнен със сили — не. Не понасяше дори и самата мисъл.

— Невъзможно е. Прекалено е възрастен — бе единственото, което успя да изтръгне между замръзналите си устни.

— Може би. Но тези атланти са истинска магия, Грейс — продължи Мишел. — Може би има решение на проблема ти. В момента мислиш прекалено далеч в бъдещето. Дори не знаеш дали искаш да останеш с него. Не трябва ли да си дадеш възможност да разбереш?

Развеселените викове, които идваха от Сам и Алексий, я стреснаха. Когато погледна надолу, видя как атлантът съвсем приятелски удря Сам по рамото. Мъже. Дай им хубава вечеря, няколко бири и приказки за битки и вече бяха първи дружки.

Зашо не беше така лесно с връзките между мъжете и жените?

— Може и да е. По-лесно — обърна се Грейс към Мишел. — Може би трябва да спра да се притеснявам какво ще се случи след осем години и да се фокусирам върху този момент. Тази нощ. И далиексът е толкова добър, колкото го изкарват.

Усмивката на Мишел бе съвсем леко тъжна.

— Може да бъде. Ако и сърцето ти е замесено. Но нека бъда честна:ексът е страхотен дори и когато то не участва — засмя се гръмко тя. — Но имам предчувствието, че скоро ще узнаеш. Обещай

ми, че ще си спокойна и ще се отدادеш на момента. Виждам, че държиш на този мъж и...

Оглушителен, подобен на стържене звук, разцепи ледения и натежал въздух, както и онова, което Мишел щеше да каже. И всички го приеха като сигнал за тревога. Грейс инстинктивно потърси Алексий с поглед, но той не беше нищо, освен размазана картина, приближаваща се към нея, която след секунда се озова от едната ѝ страна, готов за битка, и я дръпна от ръба.

— Дръпни се от ръката ми — нареди му тя. Нуждаеш се от повече свободно пространство, за да извади меча си. — Знаех си, че не трябва да оставям пистолета и лъка в стаята си.

— Бяхме на вечеря, Грейс — отбеляза Сам, който престъпи пред Мишел, здраво стиснал глока си, готов да размаже главата на някой. Кой взима оръжието си на вечеря в туристически град?

— Мисля, че искаш да попиташи: Кой, освен мен взима оръжието си на вечеря в туристически град? Страшно си забавен. — Тя бръкна в десния си джоб и през дупка в края му извади сребърния кинжал, вързан на бедрото ѝ, а от левия — взе дървения кол. — Алексий, можеш ли да видиш каква е заплахата?

— Лоша. Сега тръгвай. Прекалено много са. Сам, не искам жените...

— Как ли пък не! — прекъсна го Грейс. — Мишел, ти трябва...

— Вече съм се заела — отвърна тя и събу обувките си. — Мисля, че ще е добре да знаеш, че Луи Вюитон прави и обувки с високи токчета.

След като ги събу, натисна невидим бутона на едно и също място върху тях и извади два десетсантиметрови ножа, в чиито сребърни остриета се отразяваше лунната светлина.

— Хубаво е, че новобранците ги няма — отбеляза Сам с леден глас. — Просто щяха да ни се пречкат. Шейпшифтьри или вампири?

— И двете. Може би и двете, но без съмнение шейпшифтьри. Само десетина от онази страна — отвърна Алексий, но не отмести поглед от Грейс. — Знам, че си чудесен воин, но лъкът ти не е у теб, а аз не искам да се доближаваш до смъртоносни шейпшифтьри, тежащи няколко тона. Махни се от тук, вземи Мишел и всичките и играчки със себе си.

— По-скоро адът ще замръзне, преди да избягам като подплашено момиченце и да те оставя да се оправяш сам — отвърна му Грейс и го погледна яростно.

* * *

Алексий се опита да ги предупреди, но думите му излязоха като смесица между английски и атлантски, и вече бе прекалено късно. Късно, защото първата вълна от нападатели дойде откъм стените. Наострили зъби и нокти, пантери, но не всички от тях се бяха трансформирани. По-скоро приличаха на противни хибриди между животни и хора. И точно когато Алексий щеше да се запита как толкова големи пантери са могли да се качат по стените, единият от тях ги удари.

Алексий падна, но за щастие не изпусна кинжалите си. С всяка сила воинът заби ножовете си в стомаха на врага и го разпори, разбира се, след което от цялото му тяло капеше кръв и вонеше на мърша. Секунди по-късно чу звук от изстрели на пистолет — вероятно глокът на Сам. Слава на Посейдон, че човекът беше тук.

Алексий избути трупа на пантерата от себе си и веднага се насочи към следващия, като междувременно се оглеждаше за Грейс. Видя я притисната в ъгъла от една огромна пантера, която дращеше и ръмжеше, но не бе достатъчно смела да изпробва дългият сребърен нож на Грейс.

Непреодолимото желание да се превърне в мъгла, да я изведе някъде на сигурно място, може би на покрива и да се върне да се бие, не му даваше мира. Но ако го направеше, щеше да остави Сам и Мишел сами и те неминуемо щяха да умрат. Ако това се случеше, чувствата, които Грейс може би изпитваше към него, щяха да загинат с тях.

Затова остана и продължи да се бие.

Сам не спираше да стреля със смъртоносна прецизност, докато Мишел, която също имаше пистолет, правеше същото. Явно, Сам разполагаше с подкрепление. Още две пантери, този път огромни и е червеникавокафява козина, скочиха едновременно с намерението да

откъснат главата на Алексий, докато трета се бе снижила и се целеше в краката му.

— Не съм съгласен топките ми да бъдат отхапани от пантера — извика силно Алексий.

След това скочи във въздуха и прие формата на мъгла, така че, когато двете пантери минаха през него, се удариха една в друга. Сам и Мишел продължаваха да стрелят, докато в един момент и трите пантери не лежаха безжизнени в краката им.

Все още в безплътна форма, Алексий прелетя над стените, за да провери какво ги очаква. Трябваше да знаят, и то още сега.

Беше чисто, поне от тази страна на форта.

Но нямаше време да се притесни за останалите части на сградата. Обърна се рязко, когато от другата стана се чуха силни викове и ръмжене на пантери. За него това бе най-ужасният звук, който бе чувал някога. Новобранците, весели и леко подпийнали, се прибраха.

Последва още един писък, но този път зад него. Алексий се обърна, за да види какво се случва и съзря Грейс, която съвсем спокойно изваждаше ножа си от врата на огромната черна пантера. Или може би не толкова спокойно, защото след секунди осъзна, че ръката ѝ трепери.

— Отправят се към новобранците — изкрещя Сам, а Алексий се обърна и с натежало сърце разбра, че само пет от пантерите лежаха мъртви на земята, останалите вече тичаха към двора с една-единствена водеща ги мисъл — смъртта на новите попълнения.

Виковете започнаха преди Алексий да успее да изкачи няколко от стъпалата. Атлантът не изчака, за да види дали Сам го следва, а веднага се трансформира в мъгла, за да застане между нападателите и пагубно неопитната им и необучена плячка.

Воинът слезе по стълбите и застана между шейпшифтьрите и човеците. С последни сили се опита да се концентрира, да се абстрагира от виковете и крясъците и да се фокусира достатъчно, за да приеме тленна форма.

— Обзалагам се, че не сте го очаквали — каза на една силно изненадана пантера, когато заби кинжала си във врата ѝ, като умишлено сряза югуларната ѝ вена и отстъпи от пътя на струята кръв, с пъргавина, усвоена от години опит.

Твърде много години, изпълнени с битки и кръвопролития.

— Алексий! Насам! — викът на Сам го измъкна от вгълбените му размишления и когато воинът се обърна, съзря как един от шейпшифтьрите заби зъбите си във врата на едно от новите попълнения. Боецът се затича натам, но вече бе прекалено късно. С един-единствен натиск, котката проникна в тъканта и костите и започна да размята безжизненото тяло на плячката си, сякаш се опитваше да ги предупреди да стоят далеч.

Още един новак изкрещя, но Алексий не му обърна внимание. Интересуваше го само пантерата, която скоро щеше да умре. Мъртвият човек бе жена, която приличаше на... Смит. Беше Смит. Веселячката, на която бе помогнал по-рано.

Яростта в него бе неудържима, подобна на безмилостен тайфун. Алексий издаде звук, наподобяващ повече писъка и ръмженето на пантерата, отколкото звук, които един човек, в неговият случай — атлант — би издал. Затича се към пантерата, докато й нареджаше да пусне тялото на жената. След това скочи и се озова на гърба на шейпшифтьра. Когато се изправи, заби кинжала си в основата на черепа му и със съкрушителен удар прониза мозъка му.

Отпусна се върху котката, все още стискайки силно дръжките на кинжалите си, след това ги извади, докато разрязваше около кокала. Главата на животното падна на земята. Беше мъртво. Бе го убил. Но това не значеше нищо.

С това си деяние, нямаше как да върне Смит.

А Грейс... помисли си той и незабавно се изправи, за да потърси къде в цялата тази бъркотия се намираше тя. Сам стоеше пред стъпалата, с глок в ръка, а в краката му лежаха две пантери. Един от новобранците беше клекнал до трупа на друга котка, а в ръцете си държеше меча, с който бе пронизал гърдите ѝ.

Петима от новобранците бяха на земята. Трима от тях се движеха и се опитваха да се изправят. Двама обаче оставаха зловещо неподвижни.

Но не и Грейс. Не и Мишел.

Не, не. В името на Посейдон, не.

— Къде е Грейс? — извика на Сам. — Къде е тя? Къде е Мишел?

Мъжът поклати глава.

— Мислех, че те е послушала и е останала горе.

Алексий претича през двора. Тичаше така бързо, че краката му едва докосваха горната част на тревата.

— Грейс? Да ме послуша?

Лицето на Сам внезапно се вледени.

— О, не, не. О, не, Грейс.

Но Алексий вече го нямаше. Носеше се безспир, като взимаше четири стъпала наведнъж. Бягаше към истината, която може би нямаше да може да понесе.

— Моля те, моля те, моля те — повтаряше си, докато тичаше към горния етаж.

Но когато вече бе там, гледката на три фигури, притиснати до стената, го спря.

Тя го погледна и в този момент той благодари на боговете. Грейс го погледна и животът му не свърши преди дори да е имал шанса да започне. Алексий се затича към нея така бързо, че едва успя да забележи, че Мишел бе добре и пантерата, която все още мърдаше, се гърчеше на пода. Веднага щом стигна до нея, я взе в прегръдките си, а Грейс издаде леко кискащ звук, в момента в който я притисна към себе си. Но това не беше от значение, важното беше, че е жива. Започна да я целува, да погълъща устните ѝ, давайки ѝ обещание, че никога повече нямаше да ѝ позволи да бъде далеч от него.

Грейс за момент отвърна на целувката му, но след това издаде звук, който приличаше на съпротива. Алексий се дръпна от нея и едва тогава видя болката в очите ѝ и начинът, по който държеше ръцете и тялото си.

Атлантът я оставил на земята, но не освободи ръцете ѝ, не беше в състояние да я пусне и трескаво започна да я оглежда за наранявания. В началото не видя нищо, но след това тъмното петно на блузата ѝ, точно под ръката, бе огряно от светлината.

— Не, в никакъв случай. Не може да си ранена — отрече той, но сам осъзнаваше, че думите му са абсурдни. Държеше се нелепо. Не можеше да накара една рана да изчезне. — Къде е Аларик? Къде са вашите човешки лекители? Колко е зле? Защо си изправена? Позволи ми да те заведа до болницата — каза го като молба, но тонът му изобщо не беше умоляващ.

Отдалеч личеше колко объркан и притеснен е.

— Успокой се — нареди му тя, гласът ѝ потрепна, но се долавяше решителността в него. — Не е толкова зле. Закачи ме с нокти, но гърдите ми му попречиха да ме нарани смъртоносно.

Сам, който след секунди се появи зад Алексий, оцени бързо ситуацията и каза:

— Чудесно. Радвам се, че си добре. Връщам се долу да оправя някои неща. Мишел, можеш ли да ми помогнеш?

Жената кимна и след като взе обувките си, го последва. Алексий забеляза, че държи обувките си в лявата ръка, докато с дясната стискаше пистолета си.

— Би се с голяма смелост — каза ѝ той, признавайки смелостта ѝ по време на битката.

Мишел поклати глава веднъж, а лицето ѝ бе ужасно мрачно и бледо.

— Не, не е вярно — отвърна тя, а след това се качи по стълбите.

— Слизам веднага — извика Грейс, но когато престъпи напред, ѝ се зави свят и издаде сподавен стон. — Боли повече, отколкото очаквах — продължи тя и се опита да се усмихне. — Обзалагам се, че ме смяташ за едно голямо бебе, защото се оплаквам от една драскотина, след като знаеш какво си преживял.

Мъжът нежно я вдигна на ръце. Нуждаеще се от допира ѝ, но бе достатъчно внимателен да не докосва раната ѝ.

— Бих изтърпял още хиляди смъртоносни рани, ако така ще успея да спестя твоята болка, ми омара. Къде е болницата? Ще те заведа там.

Тя поклати глава и благоуханната ѝ коса докосна врата и брадичката му, а ароматът ѝ едва успя да потисне ръждивата миризма на кръвта.

— Няма да ме водиш там. Трябва да ми кажеш какво се случи долу. Трябва да се погрижим за новобранците и да решим какво ще правим с телата. И да не забравяме, че ще разпитаме този, след като отново се трансформира в човек.

Сякаш по команда пантерата в краката им измърка и се опита да стане от земята, но вместо това се строполи с гръм и трясък.

— Този ли те нарани? — Алексий изстреля въпроса, без да отмества поглед от голямата котка.

— Да, но не го наранявай. Трябва да го разпитаме, за да разберем какво знае.

За секунда Грейс отпусна глава на рамото му и каза.

— Моля те, Алексий, свали ме долу. Трябва да се превържа. Може би се нуждая от малко кислородна вода и Неоспорин^[1]. Но преди това ще заключим този шейпшифтър в една от килиите долу, докато решим какво ще правим с останалите.

Но воинът имаше усещането, че всички богове на войната бълскаха барабаните си в главата му. Не можеше да чуе собствените си мисли заради гръмките звуци на яростта, които го подканваха да разкъса животното, посмяло да докосне Грейс.

Много внимателно я свали на земята и нежно я целуна по устните. Тя каза нещо, но думите ѝ отново останаха скрити под звуките на барабани в съзнанието му.

Не можеше да чуе нищо заради барабаните.

Чудовището я бе наранило. То трябваше да умре.

Алексий го огледа внимателно и забеляза, че ранената пантера ги заблуждава за сериозността на раната си. Защото в този момент краката ѝ бяха изпънати назад, сякаш бе готова да нападне.

— Грейс, залегни — извика силно, за да може тя да го чуе.

Сърцето му биеше така силно, че едва чу гласа си. Скочи напред, но не изгуби време да вади кинжалите си. Щеше да убие гадината с голи ръце.

Полетя към ръмжащия звяр. Яростта на животното бе също толкова силна, колкото тази на воина на Посейдон. Измъкна се на косъм от голямата му паст, но го хвана здраво за косматия врат. Завъртя се, докато летеше и накрая изглеждаше, сякаш е яхнал пантерата, и е скръстил краката си около нея.

Паднаха заедно на цимента. Силата, с която се строполиха, бе така мощна, че почти го остави без дъх. Въпреки това, Алексий успя бързо да се окопити и след секунди, гадината бе притисната под него. Видя, че устата му се движеше, и някъде в далечината разбираще, че то крещеше, но нищо не можеше да проникне през непробиваемия щит от ярост, който бутеше в главата, гръбначният му стълб и всеки нерв в тялото му.

Първият му удар бе в унисон с тътените в ума му, а след всеки следващ влизаше все повече в ритъма на барабаните в главата си. С

всеки следващ удар тежестта на юмруците му бе по-голяма.

— *Tи рани моята жена* — изричаше след всеки удар, докато продължаваше да го налага.

А тонът му наподобяваше този на пещерен човек. Примитивен. *Аз Алексий. Моя Грейс. Рани я и ще умреши за това.*

Забиващ юмруците си отново и отново и поддържащ ритъма на барабаните в главата си, докато не чу писъци и някой да вика името му, но не можеше да разбере кой бе той и какво му казваше, но знаеше, че в това имаше нещо различно. Сребърен, музикален и красив глас.

Беше тя. Неговата Грейс. И искаше нещо...

Искаше той да спре.

Алексий премигна в момента, в който чу гласа ѝ. Глас, който едновременно бе изискващ и умоляващ. Той проникна през звука от барабаните и когато мъжът се осъзна и погледна надолу, видя ръцете си, целите покрити с кръв, които налагаха безжизненото тяло под него. Ако не го бе убил, поне бе доста близо до това.

Грейс го хвана заръката и изкрешя в ухoto му.

— По дяволите, Алексий, спри веднага.

Той падна на земята и се дръпна назад. Искаше да бъде колкото се може по-далеч от нея и окървавеното тяло на котката, но докато се отдалечаваше, животното засия; светлина, предупреждаваща ги за предстоящата трансформация. След секунди на мястото на котката лежеше мъж, облян в кръв, но все още дишаш.

Все още жив.

Алексий не знаеше дали да съжалява, или да се чувства облекчен.

[1] Антибиотичен крем за рани — Б.р. ↑

ГЛАВА 15

Грейс гледаше втренчено мъжа, който смяташе, че познаваше. Мъжът, в който може би се влюбаше, същият този, който малко по-рано, преди вечеря, бе убедила да ѝ покаже истинското си лице. Лицето, което криеше зад маската, която носеше. Истинският Алексий, който бе скрит там някъде зад свирепият му външен вид на воин.

Но може би това бе истинското му лице. Вероятно стотиците години, изпълнени с битки и кръвопролития, макар и на страната на доброто, бяха достатъчни да убият човечността в душата му. Но дали човечност бе правилната дума?

Може би процесът на обучение на атлантите, не включващ раздел озаглавен „как да се справим с нежни чувства“. Вероятно в сърцата им нямаше място за нежност, любов и надежда, а само за похот, ярост, студенина и уменията да изпилват всеки детайл в бойните си стратегии.

Струваше ѝ се, че ако бъде с него, щеше да смени едно бойно поле с друго. Бе станала воин, преди да се превърне в жена и не беше сигурна дали е способна да бъде нещо различно. Може би нещо в нея липсваше. Вероятно привличаше такъв тип мъже, защото бе лишена от емоции.

Вероятно чувството ѝ за самосъхранение най-накрая се събуди, защото отстъпи назад. Тя никога не бе бягала от чудовища, но изглежда, трябваше да бяга от него, защото той бе единственият в състояние да разбие сърцето ѝ.

Направи още една крачка и се удари в нещо, доста силно и твърдо. Внезапно някой я хвана и я стисна здраво. След това Сам прошепна в ухото ѝ.

— Видях как приключи. Той го направи заради теб, Грейс. Стори го, защото тази проклета пантера те нарани. Алексий видя кръвта ти и нещо в него прищрака, разбивайки всички разумни мисли.

Тя се отдръпна от него и поклати глава. Може би искаше да изрази несъгласието си или отказваше да приеме.

Но Сам ѝ опонира, този път още по-силно.

— Той е мъж, Грейс. И независимо дали го признаваш, или не, между вас има нещо. Нуждата му да те защитава вероятно го е изгаряла и той не е могъл да мисли трезво. Но така е по-добре. Поне дойде при теб, преди да е прекалено късно. Не всички сме такива късметлии.

По гръбнака на Грейс се спуснаха тръпки, щомолови болката в дрезгавия глас на Сам. Нещо заровено дълбоко в миналото му искаше да се покаже на белия свят. Щеше ѝ се да го попита, но се разубеди заради сериозното му изражение. Дължеше му повече от това да си вреноса в личния му живот.

Алексий издаде слаб задавен звук и внимателно се изправи, като след това се подпрая на стената. Потрепна, щом ожулената му от ударите ръка докосна студената повърхност, но след това се отпусна на нея.

— Съжалявам — каза той с дрезгав глас. — Той те нарани... барабаните, само ако... но той те нарани. Толкова съжалявам.

Накъсаната му реч докосна нещо дълбоко в душата ѝ. Арогантността и триумфът, че бе наказал чудовището, ги нямаше. Тя очакваше да са там, но... пробудената му от адреналина ярост изчезна и за първи път, окъпан от лунната светлина, тя наистина го виждаше. Виждаше го ясно и всичките ѝ сетива го желаеха.

Той бе мъж и я бе нарекъл неговата жена. Това че я бе защитил от пантерата, насьскана да я нападне, не го превръщаše в чудовище. Нито пък в недосегаем герой, качен на пиедестал.

А в мъж, който иска да защити любимата жена. Въпреки че не беше жена, която се нуждаеше от каквато и да е защита, го разбираше. Въсъщност тя бе тази, която закриляше хората. Приемаше го. Нещо ледено и отдавна забравено в мрака на нейната душа се стремеше към топлината, която той ѝ даваше.

С едната ръка придвижаше раната си, а с другата се пресегна към него. Погледът му се промени, а очите му съвсем леко се разшириха, сякаш се страхуваше да се надява. Но след това дойде при нея и внимателно я взе в прегръдките си, държеше я все едно бе прекадено крехка и се страхуваше да не я счупи с грубите си ръце. Допря чело до нейното и остана така няколко минути, подпирайки се на нея, а Грейс

усети топлината на прераждането. Може би най-накрая онази метаморфоза, на която се надяваше, се случваше.

Сякаш най-накрая бе у дома си.

Сам прочисти гърлото си.

— Хайде да заведем този грозник до килиите долу и да го заключим. Грейс, имаме две жертви.

— Не! — думите му се забиха в нея като кинжал. — О, не, господи. Кой?

— Младокът от Тексас, онзи който наричаха Броненосеца.

— Рейнолдс! — изрече несъзнателно Грейс, въпреки че не бе разполагала с достатъчно време, за да го опознае добре.

Това, което знаеше обаче разкъса тялото ѝ и по него премина силна болка, която ѝ подсказа, че никога повече нямаше да чуе шегите му за Тексас. Никога повече нямаше да си размени усмивка с веселия и мил мъж, който бе така посветен на каузата им.

Но Сам бе споменал за две жертви.

— А другият?

— Смит — отвърна ѝ той, а лицето му стана още по-сериозно и мрачно. — Алексий се погрижи за нападателя ѝ, но беше твърде късно. Тя... умря бързо, ако това може да те успокои.

Грейс не можеше да си поеме въздух. Не и Смит. Въпреки че бе абсурдно и глупаво, и смъртта ѝ не бе по нейна вина, тя не можеше да не си спомни последните си мисли за нея, мисли, които бяха така жестоки. И само защото се бе държала приятелски с Алексий.

— Беше толкова млада — извика силно и горещите сълзи запариха в очите ѝ. — Не може да е била на повече от двадесет и пет години.

Сам наклони глава и я погледна с изучващо любопитството.

— Миличка — каза ѝ той с нежен глас. — Ти също си млада.

Грейс не бе способна да отговори, да му обясни. Просто стоеше там и клатеше глава, отказваща да приеме чутото.

Сам направи една крачка към нея, за да я успокои, но внезапно размисли. След което бръкна с ръце в джобовете си.

— Двамата с Мишел ще заведем ранените на лекар. Познавам един пенсионирал се военен доктор, който живее недалеч оттук. Каза да му се обадя, когато ми потрябва и ще се възползвам от предложението му. Двамата с жена му ни очакват. Изглежда, тя е

голяма клечка сред политиците на Флорида, а и знам, че са били в дома на проклетия Вонос. Може би ще измъкна малко информация, докато добрият доктор закърпи приятелите ни.

Грейс кимна, отчаяно опитвайки се да мисли трезво. И да се концентрира върху това, което трябва да свърши.

— Все още ли е в безсъзнание? — попита тя и се приближи към пантерата. — Трябва да го носим.

— Аз ще се погрижа — отвърна Алексий. — Това е най-малкото, което мога да направя — след това се наведе и вдигна от земята мъжа, който все още не бе напълно в човешка форма.

Сам го спря, като постави ръка в неговата и се втренчи в него.

— Не трябва само ти да се грижиш за това, синко. Може и да не сме от Атлантида, но правим всичко по силите си и сме на твоя страна.

Алексий спря и на устните му се появи едваоловима усмивка. Може би фактът, че бе наречен „синко“ от мъж няколко века по-млад от него, го развеселяваше.

— Появрай ми, приятелю. Ако можех да давам почетно гражданство в Атлантида, ти щеше да бъдеш първи в списъка ми. Може да се каже, че си магьосник с този глок. Но тежестта на този главорез, е нищо за мен. Ще съм ти благодарен, ако ми покажеш къде са килиите. А след това ще заведем теб и останалите в дома на твоя приятел лекар.

Грейс тръгна напред горда, че можеше да стои изправена, въпреки че от раните ѝ не спираше да тече кръв.

— Хайде, да го направим.

Тя тръгна по стълбите и сърцето ѝ се разкъса, когато видя колко много бяха ранените и колко сериозно бяха пострадали. Мишел беше клекнала до трупа на Смит и ридаеше. Една буца се загнезди в гърлото на Грейс. Колкото и да я беше срам да си признае, тя така и не бе научила малкото име на Смит.

Бавно тръгна към Мишел, но се спря, когато съзря окървавеното тяло на Рейнолдс. Вратът му бе извит по неестествен начин, а крайниците му сочеха в различни посоки, както играчките на децата. Тя се наведе до него и бавно нагласи ръцете и крака, а след това намести и главата му. Въпреки че и преди бе виждала подобно нещо, я изненада колко тежко безжизненото тяло. Но може би тежестта

оставаше след смъртта, защото леката и ефирна човешка душа напускаше тленната ни форма и се отправяше към рая.

Място, на което тя никога нямаше да отиде. Никога нямаше да се отърве от черните петна в душата си. Сълзите ѝ продължаваха да се стичат и да падат по блузата на мъртвеца, когато Мишел дойде, за да я прегърне.

— Знам — каза ѝ тя с треперещ гласа. — Не бяха достатъчно подгответни за това.

И тогава бе връхлетяна от прозрението. Грейс се измъкна от предложената ѝ утеха и с усилие се изправи, опитвайки се да не се мръщи, да не показва, че я боли или да крещи от агония.

— Това. Точно това не ми даваше мира. Как са знаели?

Мишел погледна нагоре към нея и наклони глава.

— Как така да са знаели? Те...

— Не. Нямам предвид новобранците. От къде шейпшифтърите са знаели да нападнат точно нас? Направихме всичко по силите си да убедим останалите, че сме група актьори и каскадьори. Дори прекарахме един цял ден в раздаване на флаери за предстоящо представление след два месеца. Защо са нападнали точно нас?

В този момент Алексий и Сам се появиха без затворника си. Кучето на Сам, Блу, бе вързано на кaiшкa. Грейс почти бе забравила за него.

— Къде е бил?

— Затворих го в стаята си и след това не съм го пускал — отвърна ѝ Сам. — Почти бе направил стаята ми на пух и прах, вероятно се е опитал да излезе, когато е чул онези котки.

Блу започна да скимти, а след това да лае, докато дърпаше кaiшката си, за да се освободи от Сам и да отиде на разузнаване.

— Блу, седни! — остро нареди Сам и кучето седна, а след това легна в краката му.

— Радвам се, че е добре — каза Грейс и радостта за благополучието на този красавец съвсем за миг прогони мъката ѝ. — Знам, че не намирате смисъл в радостта ми, че кучето е добре, след като двама от нашите са мъртви, но е така. Тази нощ нищо няма смисъл. Току-що се питах как така са разбрали, че сме тук.

— Адски добър въпрос — отбеляза Сам. — Някой знае нещо, което не трябва или пък някой от нашите се е разприказвал.

Алексий повдигна рамена и ги остави да се отпуснат с очевидно безразличие, но въпреки това погледът му обещаваше бавна и болезнена смърт на онзи, който ги бе предал.

— По време на война винаги има предатели. Ще ги намерим и ще ги накараме да си платят за стореното.

Мишел изтри сълзите си.

— Може би е било съвпадение.

— Не вярвам в такива неща — отвърнаха едновременно Алексий и Грейс и си размениха поглед, пълен с разбиране и нещо повече.

Неумолима решителност, може би.

— Назначих охрана — добави Сам. — Доналдсън пази затворника, но сме го заключили много добре. Нито пантера, камо ли човек би успял да се измъкне от тези каменни килии. Изглежда, че испанците ги бива само да строят укрепления.

Грейс кимна.

— Добре тогава. Да вървим.

Тя тръгна напред, за да изпрати Сам и Мишел, които щяха да заведат ранените при лекаря. Желязната врата се отвори и двата джипа потеглиха. Алексий вървеше зад тях, стиснал здраво кинжалите си, не спирайки да се оглежда за нова заплаха.

След като всички ранени се качиха в превозните средства, Сам дръпна Грейс.

— Трябва да се направи нещо със Смит и Рейнолдс. Мисля, че няма да искаш това да стигне до полицията.

— Може да ти се стори ужасно, Сам, но нямах никакво намерение да замесвам полицията в това. Но си прав, че трябва да направим нещо, като например да съобщим на семействата им. Не можем да покрием станалото и да ги оставим да се питат какво се е случило с тях.

Грейс осъзна, че говори като лидер, въпреки че не искаше, защото знаеше, че това я води към ямата на моралната неяснота и опити да се самооправдае. Вероятно дори и смъртта бе близо.

Може би и нейната душа бе излетяла, въпреки че тялото ѝ все още не го знаеше.

— Аз ще се погрижа — отвърна ѝ Сам. — Имам приятели, които имат приятели. Мъж на име Тайни ще заеме мястото ми.

— Как изглежда той?

— О, повярвай ми, ще го познаеш, щом го видиш.

Сам я прегърна неочеквано, но когато осъзна, че притискаше раната ѝ, прошепна тихо извинението си. След като нареди на Блу да скочи в джипа, самият той се качи на шофьорското място и запали двигателя. Зад него Мишел запали другия джип. Сам кимна на Грейс, включи фаровете и пое по тъмния път.

Докато Мишел бавно минаваше покрай нея, Грейс тупна по вратата джипа, което я накара да натисне спирачката и да я погледне озадачено.

— Пази се — Грейс се опита да изрече тези думи въпреки буцата, която внезапно се появи в гърлото ѝ. — Ти, джипове и посещения при доктора. Странно дежа вю, но не мога да се успокоя и ме побиват тръпки.

Мишел сложи ръка върху смъртоносното оръжие на другата седалка и отвърна.

— Ще се справим. Ще ти се обадя веднага, щом науча нещо ново. Погрижи се за тази драскотина, ясна ли съм?

Доволна, че не беше казала на Мишел истината за сериозността на раната си, Грейс кимна. Приятелката ѝ никога нямаше да тръгне, ако знаеше, а младата жена искаше всички да напуснат.

Не знаеше дали следващата вълна от шейпшифтъри с промити мозъци вече не идва към тях.

* * *

Всяка клетка в тялото на Алексий гореше от желание да прибере Грейс вътре, не искаше да бъде навън, изложена на опасност. Знанието, че нямаше и представа кой или какво стои зад тази атака, го изяддаше отвътре. А и всеки път щом се пробваше да установи връзка с Аларик и да сподели новини за случилото се, се проваляше. Жалко бе, че човешките клетъчни телефони, не можеха да достигат през портала или да се поддават на магията на Атлантида, която им позволяваше да трансформират както себе си, така и оръжията си в мъгла. Искаше му се да се обади на 911. Поне там някой щеше да отговори.

Грейс изпрати Мишел и поне две минути наблюдаваше отдалечаващите се джипове, преди да си позволи да покаже болката си

и да пристисне с длан мястото, където бе ранена. След което тръгна към форта.

— Трябва да са знаели — промълви тя, — че тренираме тук. Наскоро се случиха две нападения на пантери, но тази не прилича на никоя от тях.

— Съгласен съм — отвърна намръщеният воин на Атлантида, след което затвори вратата и я барикадира. — Не сме нито пласьори на наркотици, нито пък престъпна групировка, за да попаднем в черния им списък.

— Дори не се опитаха да замаскират нападението като изтичане на газ или друго така наречено неочеквано, инцидентно бедствие — отвърна Грейс, която вече се бе привела и притискаше по-силно раната си.

— Това беше — каза Алексий и я вдигна на ръце въпреки възражението ѝ. — Веднага трябва да почистим раната ти и да те превържем. И след като само аз съм тук, изглежда, ще се задоволиш с нищожните ми познания за оказване на първа помощ.

— Ще се справя — рязкото поемане на въздух, обаче я издаде. — Предполагам, че мога да се възползвам от помощта ти — призна си и се отпусна на гърдите му. — Но трябва да изчакаме, докато приятелят на Сам дойде.

Все още носейки я, воинът тръгна по коридора, който водеше към двора и го прекоси бързо. Грейс не биваше отново да вижда страшните кръвопролития, иначе те щяха да се загнездят в съзнанието ѝ завинаги. Алексий го разбираше напълно. През целия си съзнателен живот се бе нагледал на подобни ужасни картини.

— В кухнята — каза тя. — Там държим набора за първа помощ.

Мъжът зави рязко надясно, точно към мястото, което тя и новобранците използваха като кухня. Сам му бе обяснил колко работа бяха положили, за да направят това място използваемо, но някои неща не бяха доизгипани. В общи линии имаше временно обзавеждане, което щеше да бъде премахнато, след като така наречената „театрална група“ напуснеше помещението.

Нямаше начин такова нещо да бъде позволено преди „ПВ“, както Сам би се изразил. Преди вампириТЕ. Но след като на тях не им пушкаше за форта, имайки предвид какво се е случвало със събрата им

вампири зад тези стени, не се интересуваха дали нечии действия биха разрушили историческата сграда.

Внимателно сложи Грейс да седне на дървената маса и бавно започна да съблича напоената ѝ с пот блуза. Тя го хвана за ръцете и го спря.

— Сама ще го направя — обясни с дрезгав и съблазнителен глас.

— Наясно съм, че можеш, но аз ще го направя. Бледа си, а кожата ти е изключително лепка от кръвта. Вероятно ще изпаднеш в шок и не мога да се свържа с Аларик. Колкото и безумно и глупаво да звучи, няма да ми позволиш да ти помогна, да те заведа до болницата или на лекар, освен ако не те метна на рамото си и не те завлека там.

Алексий изобщо не планираше да ѝ държи поучителна реч, а по изражението на лицето ѝ изглежда, че и тя не очакваше такова нещо. Но, дявол да го вземе, щеше да ѝ помогне. Веднага.

— Не внимавах достатъчно, не те наблюдавах, не бях достатъчно предпазлив. Раниха те и вината е моя. Така че, бог да ни е на помощ, но ще проверя колко лошо си ранена — когато приключи с речта си, бе стиснал челюстта си толкова силно, че го болеше.

Грейс присви очи и повдигна брадичка, сякаш му се опълчваше с всеки поглед и движение. Но както винаги направи нещо съвсем неочеквано. Силно се засмя и вдигна ръце, за да му позволи да я съблече.

— Не си прав, но в момента нямам достатъчно енергия да споря — отвърна му тя. — Какво ще кажеш да ми помогнеш да се съблека, а след това ще почистим драскотината?

Алексий извади единия от кинжалите си.

— Свали ръцете си. Не желая да изпитваш болка, затова ще срежа блузата ти. Далеч съм от мисълта, че отново ще можеш да я облечеш.

Грейс свали ръце и се намръщи, когато силната болка я проряза, след това Алексий хвана ръба на блузата ѝ и прокара кинжала точно по средата на платя. След като го сряза, го разтвори на две, за да види една от най-красивите и същевременно най-ужасяващите гледки, на които бе станал свидетел тази вечер. Прекрасните ѝ гърди и нежният, бял дантелен сutiен, както и ужасната рана, която зееше отстрани.

Барабаните, които допреди броени минути кънтяха в съзнанието му, отново разкъсаха черепа му, но той ги пренебрегна. Хипотетично

им затръшна вратата с побесняла ярост. Нямаше време да си позволи да загуби самоконтрола си.

За секунда обаче трябаше да стисне ръцете си в юмруци, така че Грейс да не види, че трепереха. Ако гадината я бе ранил няколко сантиметра встрани, сега тя нямаше да стои пред него.

Безжизненото й ледено тяло щеше да лежи на тревата на двора заедно с останалите две, загубили живота си без сериозна причина.

— Кръвта се съсира. Ако раната бе дълбока, все още щеше да кърви. Само трябва да я изчистим и да я превържем — успя да изрече най-накрая.

— Поне не е нужно да ми биеш ваксина срещу бяс — каза Грейс и опита да се усмихне. — В едно медицинско списание от Нова Англия прочетох, че е доказано, че шейпшифтьрите не са преносители на бяс.

Алексий се насочи към мивката, отвори един от шкафовете и взе няколко чисти кърпи. След това пусна водата и когато тя бе достатъчно гореща, напои с нея кърпите, като за момента остави няколко сухи.

— Медицинско списание от Нова Англия? Задължително ли е водачите на бунтовниците да четат подобни трудове? Поеми си дълбоко дъх. Ще щипе — каза той и притисна горещата кърпа към раната й.

Тя ахна, но не се дръпна.

— Нали знаеш списания като „Медицински журнал“, „Месецът на шейпшифтьрите“ и „Тримесечието на вампирите“? Все обичайните неща.

Алексий повдигна вежда, убеден, че в момента тя се занасяше с него. Почти сигурен бе. Широката й усмивка обаче не му помагаше да разбере дали беше прав. Вместо това внимателно изтри частта около раната, по която се стичаха както вода, така и кръв. След това захвърли кърпата и намокри друга.

— Дръж това — нареди й той, като сложи ръцете й на кърпата. — Трябва да огледам набързо. Да се уверя, че всичко е наред и никой няма да ни нападне, а след това ще навестя Доналдсън и затворника ни.

— Ако дойдат, ме повикай — добави тя. — Тази драскотина няма да ме спре. Обещай, че ще го направиш.

Алексий я погледна право в очите и безмълвно изрече обещанието си. След това се насочи към оръ�ейната, за да се запаси с

малко оръжия. Щеше да се почувства много добре с меч в ръка и няколко човешки пушки. Независимо дали трябваше да използва атлантско, или човешко оръжие, той щеше да го направи, ако така можеше да я защити. Ако нападателите идваха, щяха да умрат. Предпочиташе да загине, пред това да вика Грейс за помощ.

Никога не се бе чувствал така: като един неудържащ на обещанията си нещастник.

ГЛАВА 16

Грейс си позволи да даде израз на болката, която от няколко часа я измъчваше, веднага след като се увери, че Алексий не се намираше близо до нея и нямаше да я чуе. Изключително предпазливо слезе от масата, на която я бе качил воинът, докато все още притискаше мократа кърпа към раната си, страхувайки се да погледне колко сериозна бе тя. През цялото време, докато Алексий я почистваше, беше успяла да се концентрира върху него и бе почти омагьосана от яростта и загрижеността, които се отразяваха в очите му. Почти се разплака, докато този така свиреп воин се грижеше за нея с такава нежност и внимание.

Сега трябваше да се държи мъжки. Въпреки че, след като бе жена... Както и да е! Дойде време да покаже кураж и да оцени щетите. Не за първи път беше ранявана по такъв начин, но благодарение на потеклото й раните винаги застрастваха по-бързо. Без следа от какъвто и да е белег. Този път обаче агонизиращата болка я изгаряше, сякаш някой бе заврял горелка в раната ѝ и имаше ужасното предчувствие, че нещо не беше наред.

След като стигна до мивката и пусна горещата вода, най-накрая се престраши да дръпне кърпата. Призля ѝ, когато краищата на плата одраскаха кожата ѝ. Да му се невиди! Бе наистина зле. Меко казано.

Само дракотина, така бе определила раната си пред Мишел. Но достатъчно дълбока, че ноктите на шейпшифтьра да закачат ребрата ѝ, и да одерат костта по пътя си надолу към дясната ѝ страна. Кожата ѝ бе достатъчно разкъсана, за да не може да зарасне напълно. Поне щеше да се сдобие с първия си белег.

Толкова бе странно. Случи се точно когато се появи мъж в живота ѝ и тя искаше той да я види гола.

Засмя се гласно, но смехът ѝ излезе някак висок и обезпокоителен. Сякаш бе на ръба на истерията. Но нямаше начин с нея да се случи нещо такова. Нямаше да го позволи.

Съсредоточи се.

Протегна лявата си ръка към набора за първа помощ, който се намираше в шкафа. Намери го и го отвори. Може би не трябваше да се притеснява за опасността от бяс, но не биваше да изключва инфекцията, до която можеше да се стигне. Взе голяма кутия Неоспорин и извади лекарството от нея. Изстиска голямо количество от мехлема, след което затвори очи и си пое дълбоко дъх, подготвяйки се за болката, която предстоеше. След което го размаза около раната.

Независимо от студения въздух, по челото ѝ изби пот от силната болка, която този съвсем незначителен допир ѝ причиняваше. За известно време ѝ се зави свят. Грейс се хвана за плата и постоя така, докато неразположението ѝ отмина. А уж тя бе водачът. Как ли пък не! Едва не припадна заради нищожна драскотина.

Върна тубичката в кутията за първа помощ и изми ръцете си. Подгизналата ѝ блуза ѝ се стори прекадено лепкава и мръсна, а тя не можеше да я търпи и минута повече върху тялото си. Махна каквото бе останало от нея и го хвърли в кофата за боклук, където се намираха окървавените кърпи, които допреди малко бе използвал Алексий. За секунда стоеше така омаяна от гледката. Яркочервената ѝ блуза бе в пълен контраст с искрящо бялото пластмасово кошче за боклук.

Кръв в кофа. Нейната кръв бе в кофата. Изглеждаше ѝ така неправилно. Кръвта символизираше живота, а той нямаше място в кофа за боклук. Телата не трябваше да лежат безжизнени и унищожени на двора.

Как ли щеше да се справи с това? Тя не беше никакъв командир. Трябваше Сам да бъде техният водач. Дори и Алексий, въпреки че скоро щеше да ги напусне и да се върне в Атлантида. Да ги остави. И да изостави... нея.

Отново щеше да бъде сама. Както винаги.

Но тирадата ѝ за нещастие, болка и самосъжаление бе прекъсната от нечии стъпки. Имаше ли право да циври, след като провалът ѝ бе довел до гибелта на двама души?

Внезапно младата жена осъзна, че стои права, полугола в средата на кухнята, като някаква проклета мишена. Натисна дъното на чекмеджето, в което се намираше наборът за първа помощ, и тайникът на Куин се отвори, а в него се намираше нужното ѝ — пистолет. Беше само двадесет и втори калибър, но вършеше чудесна работа, ако

стреляше отблизо. Завъртя се и застана зад плата, като зае позиция, за да може да се прицели добре.

— Аз съм, Алексий — извика атлантът, преди да стигне вратата.

— Чисто е, но си имаме компания.

Тя се изправи, но не свали гарда.

— Каква компания? Колко са? Трябва ли все пак да викам специалния отряд?

Той спря пред вратата и светлината от коридора освети косата му. Сякаш бе ореол.

— Не стреляй — каза той и погледна към оръжието в ръката ѝ.

— Съжалявам, не се изразих подходящо. Този път са от добрите. Някой си Тайни. Твърди, че Сам го бил изпратил.

Грейс отпусна рамене и постави оръжието на плата, но преди това се увери, че е свалила предпазителя.

— Сигурен ли си, че това е той?

— Знаеше много за Сам, така че ме убеди, че казва истината. Да не споменавам, че изглежда точно както би изглеждал мъж на име Тайни^[1]. Висок почти два метра и тежащ около сто и четиридесет килограма.

— Те... Какво — внезапно запелтечи Грейс, когато осъзна, че все още се намира в кухнята, само по сутиен, а цялата лява половина на тялото ѝ бе намазана с Неоспорин. — Би ли ми помогнал да се превържа?

Алексий тръгна към нея, като не сваляше поглед от добре почистената рана, но когато я достигна, изглеждаше още по-сериозен, а красивите му сини очи бяха станали черни, с изключение на онези малки синьо-зелени пламъчета в центъра на зениците му.

Въздухът между тях се нажеки от напрежението и чувствата, които изпитваха един към друг. Но след това воинът въздъхна пред нея и атмосферата се успокои.

— Имам чувството, че го правиш нарочно — каза той унило. — Най-накрая успях да сваля блузата ти, но само за да мога да те превържа.

Опитът му да разведри обстановката ѝ се понрави, дори беше готова да се включи в обичайната му закачка, ако не виждаше стиснатите му устни и челюст.

— Неподходящ момент. Говорим за историята на живота ми — усмихна му се тя, но изглежда не успя да го убеди в думите си.

Алексий се обърна към плота и започна да изважда съдържанието на набора за първа помощ. Удряше го в повърхността, без изобщо да му пука, докато междувременно си мърмореше нещо под носа достатъчно ниско, така че Грейс да не може да разбере какво точно казва. Най-накрая извади ролка лейкопласт, чисто нов бинт и ножици.

— Най-накрая ги намери — отбеляза Грейс, но когато той се обърна, тя го виждаше двойно и двамата се приближаваха към нея, с бинт в ръка.

Странно. Внезапно черни точки започнаха да танцува пред очите ѝ и младата жена разбра какво всъщност се случва, малко преди коленете ѝ да се подкосят.

— Ще падна — предупреди го тя, но Алексий реагира светкавично.

Воинът я взе на ръце и отново я сложи да седне на масата, но този път бе достатъчно близо, за да може да се отпусне на здравото му рамо. Чудеше се как тези здрави като стомана мускули ѝ действаха така успокояващо. Бяха толкова удобни.

Не искаше никога да се отделя от него.

Алексий я галеше по гърба, докато ѝ говореше нежни думи — слова, които тя не разбираще. След това отметна косата ѝ назад и я целуна по челото.

— Тихо, *ми амарас*. Слаба си, защото загуби много кръв, а и притокът на адреналин допринася за изтощението ти. Винаги се случва след голяма битка. Без значение колко добър и силен е воинът, така че преди да си започнала, спри да се обвиняваш, че си слаба.

Грейс вдигна глава и погледна в прекрасните му, екзотични и така съблазнителни очи.

— Какво искаше да кажеш? Наричал си ме така и преди. *Ми амарас*. Какво означава? Нали си наясно, че трябва да ме научиш на родния си език?

Алексий също я погледна в очите и не помръдна няколко минути, явно защото обмисляше важно решение. Грейс наблюдаваше как чертите на лицето му се променят, но нямаше как да разгадае какви чувства изпитва той.

Дори не знаеше на какво да се надява. Но беше наясно, че с него се чувства като у дома си и това я плашеше. Съвсем леко се отдръпна и атлантът веднага я пусна.

— Нека оставим уроците по атлански за някой друг път — най-накрая ѝ отвърна той и се усмихна вяло. — А сега ще те превържем, ще те облечем и отиваш в леглото с чаша горещ чай.

Алексий се наведе, за да вземе пакета е бинта, който бе пуснал на земята, когато тя едва не припадна, разкъса го, после се върна до мивката и изми ръцете си. Внимателно и с прецизност, усъвършенствана с вековете, разопакова стерилния тампон и покри раната ѝ с него. Тя държеше марлята да не падне, докато той превързваше с бинта ребрата и кръста ѝ. Би се обзаложила, че изглежда като някоя мумия. След като най-сетна спря да я увива, завърза бинта и постави металния клип, за да е сигурен, че няма да се развърже.

Когато всичко приключи, Грейс си позволи да въздъхне от облекчение.

— Не се страхувам от гледката на кръв, но предпочитам да не е моята — призна си тя.

Алексий хвърли всичко ненужно в кофата и отново изми ръцете си.

— Трябва да ти намерим блуза. Мога да ти дам моята, но тя изглежда дори по-зле от твоята.

— В килера — отвърна тя и посочи вратата в дъното — Има купчина пуловери за всеки случай.

Той отиде дотам и се върна с яркочервена блуза, на която с бели букви бе изписано „Хапнете при Джо“. Грейс трепна и поклати глава.

— Не, само не червено или бяло. Моля те!

Без да разбира причината за предпочтенията ѝ, Алексий се намръщи за секунда, но след това погледът му се спря на бялото кошче, в което бе хвърлена окървавената ѝ блуза и всичко му се изясни.

— Разбира се — отвърна мигновено и веднага хвърли червената дреха обратно в купчината и извади черна за нея като междувременно се отърва от собствената си мръсна риза и взе една и за себе си.

Блузата, която ѝ даде, може би бе два размера по-голяма от тези, които носеше Грейс, но не ѝ пушкаше дали ще изглежда добре. Важното

бе да не е червена или бяла на цвят.

Или пък аленочервено.

Тя се заклатушка трескаво, докато се опитваше да се облече, но Алексий се приближи и ѝ помогна, сякаш обличаше дете. Нареди ѝ да си вдигне ръцете и внимателно нахлузи дрехата през главата ѝ, след това я изпъна и издърпа дългата ѝ коса.

В този момент Грейс осъзна, че трябва да му каже. Да му сподели какво точно изпитваше.

Да полети в пропастта, без да има някой, който да я хване.

Никой, освен него.

Искаше, не, нуждаеше поне веднъж след последните десет години да се отпусне и да разбере дали някой ще е там, за да я хване, докато пада. Най-вече, дали той ще бъде там, за да я улови.

— Алексий... — започна тя, но силен и мощен глас, подобен на гръмотевица уловена в буря, не ѝ позволи да продължи.

— Идвам с мир.

Грейс наклони глава към Алексий.

— Предполагам, това е Тайнин?

Воинът кимна и я погледна развеселено.

— Несъмнено е той.

Тя не пропусна да отбележи, че въпреки веселото му изражение, Алексий не свали гарда. Вместо това се обърна към входната врата, така че да блокира директния контакт с Грейс и потенциалният нападател да не може да я нарани. Разбра какво се случва, но този път бе прекадено изморена, за да се кара с него. Може би се дължеше на кръвозагубата или на това, че бе на път да разкрие чувствата си към него, да ги сложи на масата, за да могат да бъдат смазани. Нямаше нито желанието, нито енергията за спор с Алексий и чие... оръжие е по-голямо.

Човекът, който след секунди изпълни касата на вратата, бе един от най-огромните мъже, които някога бе виждала. Черната му коса и очи, сините му дънки и фланелката му веднага и направиха впечатление. Главата му стигаше до горната част на касата на вратата, а раменете му бяха така широки, че трябваше да се завърти настрани, за да влезе.

— Шейпшифтър ли си? — попита го тя, но се почувства като пълен идиот, когато той я погледна учуден от странния ѝ въпрос. —

Съжалявам, това не ми влиза в работата. Достатъчно ми е да знам, че Сам ти има доверие.

В отговор на думите й, Тайни се засмя с такъв чудесен и гръмогласен смях, който би трябвало да принадлежи на Дядо Коледа или на нечии любим дядо.

— Така и трябва. След всичко, което е направил за мен, бих го последвал в ада, за да му дам чаша студена вода.

Грейс бе залята от вълна на любопитство, но и подобно на желанието й да се покаже корава пред Алексий, отстъпи под натиска на физическото изтощение.

— Грейс, запознай се с Тайни. Тайни, това е Грейс Хавиланд, командирът на тази група — Алексий започна с официалностите.

Тя махна с ръка, сякаш за да се отърве от формалностите.

— По-точно, командир на каквото е останало от тази група — поправи го тя и в гърлото й веднага заседна буца, заради непролетите сълзи по загубата на бойците, паднали в битката. — Тази нощ ни нападнаха със страшна сила.

Тайни кимна и милото му лице придоби смъртоносно изражение.

— Сам ни каза какво е станало. Опитваме се да следим всяко едно движение на шейпшифтьрите, най-вече заради случващото се в цялата страна. А и фактът, че най-могъщият сред вампирите притежава къща недалеч от тук, ни навежда на мисълта, че той стои зад всичко това.

— Вонос — изрече тихо Алексий.

Тайни отново кимна.

— Вонос. И не, малката, не съм шейпшифтър. Но не можеш да отречеш, че съм достатъчно голям, за да бъда мечка, нали така? — пошегува се той и отново се засмя с онзи прекрасен смях.

— Съжалявам... аз не съм... просто. Съжалявам — повтори тя.

— Не ме виждаш в един от най-добрите ми дни.

— От това, което Сам ми каза за вас, считам, че сте добри хора. Спомена, че си се изправила срещу една пантера, въоръжена само с джобно ножче. И си го повалила. Дело, достойно за възхищение...

Радиото, което бе закачено на колана на Тайни, зашумя и той вдигна ръка, за да ги подкани да го изчакат, докато отговори на сигнала. Грейс не разбра всичко, но успя даолови, че мъжът от другата страна на връзката даде отчет, че всичко е чисто.

Тайни изключи предавателя и отново го сложи на колана си. Въпреки добрите новини, изражението му все още бе така мрачно.

— Изглежда, че повече няма да нападат. Поне тази нощ. Отървахме се от телата на нападателите ви, а до сутринта няма да е останала и следа от битката.

Грейс се наведе напред и хвана ръката на Алексий за упора.

— Ами моите хора? Те са двама, мъж и жена... — трябаше да си поеме дъх за момент и да се насили да произнесе думите. — Как сте... къде са те?

— Според заповедите на Сам, двамата са претърпели инцидент с кола, докато са оглеждали забележителностите на Сейнт Августин заедно с други туристи — отвърна с нежен глас Тайни. — Телата им трябва да се върнат на семействата им, а това е най-добрият начин.

Грейс кимна и се отпусна напред, докато челото ѝ не се допря до задната част на рамото на Алексий.

— Благодаря ти за всичко — отвърна воинът, а Грейс можеше да усети всяка една вибрация на гласа му. — Ще останеш ли?

— Няма да ходим никъде, докато Сам не се върне и не ни каже от какво се нуждае. Ако нямате нищо против, ще направя една голяма кана с кафе. Трябаше да дойда тук много бързо, затова нямах време да се отбия някъде, за да си взема.

Грейс наклони главата си, която внезапно тежеше адски много. Което бе странно, имайки предвид как се чувстваше преди секунди.

— Разбира се. Чувствай се като у дома си. Благодаря ти за всичко, което направи.

Алексий се обърна към нея и я свали от масата, въпреки тихите ѝ опити да му се противопостави.

Притокът на адреналин и ожесточеността, които показва в битката, отдавна бяха изчезнали, заменени от умора, загуба на кръв и скованост, изсмукващи всяка частица от малко то останала ѝ енергия.

— Аз също ти благодаря — обърна се Алексий към Тайни. — Ще заведа Грейс в стаята ѝ, за да си почине, а след това ще дойда, за да огледам отново района.

Големият мъж кимна и се дръпна настрани, за да могат двамата да излязат.

— Разполагам с достатъчно хора, които да се погрижат за патрулирането. Но съм наясно, че искаш да се увериш с очите си.

Въпреки това, ако желаеш да си починеш, можеш да разчиташ на мен да обиколя вместо теб. Също така ще навестя вашия човек и затворника в килиите.

Алексий отново му благодари и тръгна по коридора, докато носеше Грейс, която сякаш изобщо не му тежеше. Усещането, да се чувства пазена, бе така ново за нея. Също и това да бъде обгрижвана.

Мисълта, че й бе приятно, я плашеше.

[1] Tiny — дребен (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Алексий пое по посока на покоите на Грейс, носейки я на ръце. Вероятно заради многото загубена кръв, лицето ѝ бе твърде бледо, а може би изпъкваше заради черната ѝ коса. Трябаше да настоява да тръгне със Сам и да я види лекар. Но, не. Изглежда бе изгубил прекалено много спорове с тази жена.

Което безспорно доказваше, че чувствата и правилната преценка са напълно несъвместими.

— Грейс, трябва да поговорим — започна, но дразнещият шум от звънящ телефон, намиращ се близо до кръста ѝ, го прекъсна.

— Моля те, пусни ме. Трябва да извадя телефона от джоба си. Може да е Сам.

Мъжът кимна и бързо я свали на земята, за да може да се добере до мобилния си. Тя обаче се облегна на него, а чувството да бъде близо, да усеща допира ѝ, адски много му харесваше. Мисълта, че тя се нуждаеше от него, го изпълваше с топлина, такава, която изпитваш седнал до камината в дома си, а не слабата искрица, породена от желание и копнеж, които прехвърчаха между тях, докато тренираха.

Но това, което изпитваше сега, бе по-опасно.

Грейс започна да говори по телефона, но тъй като задаваше повече въпроси, Алексий не успя да разбере каква информация получаваше. След това затвори устройството и го пъхна обратно в джоба си.

— Беше Сам — обясни тя и прокара пръсти през косите си. — Нещата вървят на добре. Не толкова, колкото аз бих искала, но задоволително добре. Разбиращ какво искам да кажа. Лекарят се е погрижил за всички ранени и според него не е нужно да се ходи в болницата. Изглежда, че докторът, също както Тайни, би направил всичко за Сам. С други думи, няма защо да докладваме за атаката пред специалния отряд за борба с паранормалната активност.

— Сам е добър човек. Ето защо е успял да спечели уважението и доверието им — отвърна Алексий и леко я побутна към отворената

врата на стаята ѝ, която се намираше на няколко крачки от тях. — След като вече се чу с него, е време да си починеш.

Твърдоглава както винаги, Грейс поклати глава.

— Не, трябва да ти помогна. Например да патрулирам, дори и само една смяна. Нали се предполага, че тук аз командвам. Не мога да оставя задълженията си — но точно, когато изричаше тези думи се спъна, сякаш тялото ѝ, ѝ се присмиваше.

— Дори и великите лидери трябва да си почиват, когато са тежко ранени. Поязвай ми, поведението ти на недосегаема няма да те доведе до никъде. Умора и наранявания винаги довеждат до грешки вследствие на небрежност — нежно хвана един кичур коса и го прибра зад ухото ѝ, докато безмълвно се възхищаваше на меките извики около ухото и челюстта ѝ. Такава красота в някой тъй свиреп.

Грейс отвори уста, за да даде глас на съпротивата си, но не каза нищо. Явно и върхът на езика ѝ трепереше от пълното изтощение. Отново се препъна, и в отговор Алексий я притисна силно до себе си и с лекота я заведе до леглото. Гой я сложи на него и тя седна прегърбена. Истинско въпълъщение на отчаянието и унищожението.

— Няма да се справя — прошепна. — Добър войник съм, но не ставам за лидер. Хората умряха и това винаги ще тежи на съвестта ми.

Алексий клекна пред нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Както и трябва. Те заслужават да бъдат запомнени и носени в сърцето на всеки, който някога ги е познавал. Сами се съгласиха да се включат в тази битка, знаейки опасностите. Не можеш да защитиш възрастни хора от последиците на собствените им решения. Остава ти само да почетеш саможертвата им, като мислиш за тях.

Грейс най-накрая вдигна глава и го погледна. В красивите ѝ огромни очи се виждаше блясъкът от непролетите сълзи. А лицето ѝ бе така измъчено. Щом я съзря, силна болка разкъса гърдите на воина и го връхлетя както бурното море.

— Не знам как да те помоля за това — каза тихо. — А и част от мен смята, че не го заслужавам. Но би ли ме прегърнал? Само за малко?

— Грейс! — изрече името ѝ като благословия. — Щях да те помоля за същото.

Внимателно той седна на ръба на леглото до нея и отвори обятията си. Тя въздъхна и се отпусна в прегърдките му, като постави

главата си на рамото му. Алексий усети дъха ѝ във врата си и изпита непреодолимото желание да я закрия. Не желаеше никога повече да ѝ се налага да се сблъсква с такава трагедия. Никаква трагедия, болка и най-вече опасност.

Искаше му се тя да беше наследница на Афродита, а не на Диана. Красавица, която да стои далеч от опасностите, а не ловец по природа. Но когато Грейс го погледна и му се усмихна плахо, точно тогава той разбра, че тя беше въплъщение и на двете: красавицата и богинята.

И бе погубен.

— Сега ще те целуна — каза той, но не направи нищо.

Просто чакаше да разбере дали тя ще го отхвърли, или ще му даде позволението си. Не бе сигурен от кос от двете се страхуваше повече.

— А аз ще ти позволя — отвърна Грейс, но не успя да спази думата си.

Не дочака той да го направи и вместо това повдигна брадичка и долепи устните си до неговите, а нежното докосване подпали същински пожар в боеца.

Той искаше да я целуне, да я направи своя, да я бележи като своя. Инстинктите му се бореха с разума и чувствата му, но те победиха и го принудиха да действа бавно, все пак тя бе ранена. Онова примитивно желание, по-древно от човечеството, че и от Атлантида, дори искаше да вземе превес над него. Алексий се отдръпна съвсем леко, успял да победи по-тъмната си страна, но Грейс отказа да го пусне. Вместо това се приближи, докато не седна в скута му и с едно движение дръпна главата му по-близо до своята.

— Не ми пушка. Знам, че е грешно и коравосърдечно от моя страна, да желая да те целувам. Да копнея за теб по този начин, след всичко случило се и ранените ни бойци — промълви тя и си пое дъх.
— Знам, че така показвам колко съм слаба, но имам нужда от теб. Тази нощ можеше да умра и за пръв път от десет години, в този последен за мен момент, изпитах страх.

Вгледа се право в очите му, искайки ѝ се Алексий да я разбере.

— Страхувах се, защото за първи път имах какво да губя.

Войнът отново я целуна. Нямаше какво друго да стори, освен да я целува, да я държи в прегръдките си и да я докосва. Да целува дори още по-жадно. Разумът непрестанно му напомняше да бъде

внимателен, да не нарани пострадалата част на тялото й. Държеше я така, сякаш бе направена от най-крехките стъклени нишки в Атлантида и продължаваше да я целува все едно мисълта да прекъсне целувката би сложила край на всяка надежда, светлина и любов.

Любов. Тази така непозната за него дума премина през съзнанието му и нещо в него се промени. Светът излезе от осите си, а звездите паднаха от небето и експлодираха в стаята.

Алексий я целуваше и заедно с това пропадаше в един блескав тунел, направен от облаци и ярки цветове. Тъмнозелено и бледозлатисто, цвят на изумруд и кехлибар. Ивици от черни силуети се подаваха зад ярките цветове, създадени изцяло от светлина. Изпадна в шок веднага след като осъзна какво се случваше. Виждаше цветовете на душата на Грейс.

Внезапно тя издаде някакъв звук, но Алексий не можеше да каже дали бе стон, или издихание, но той го поглеждаше с целувките си. Улови сферата от кехлибар, знаейки, че това бе страхът ѝ.

Независимо че не му се бе случвало от години, той разбра. Осъзна, че свързва душата си с тази на Грейс и радост, примесена със страх, го връхлетя, заплашвайки да съсипе разсъдъка му.

* * *

Грейс се държеше с една ръка за Алексий, а другата бе сложила на ранената част от тялото си. Държеше го така, сякаш той можеше да ѝ даде баланс и да я спаси, когато чувствата ѝ я връхлетят с яростна сила. Целуваше я така, както не бе целувал никоя друга. Сякаш тя бе от значение, все едно значеше всичко за него. Сякаш топлината и желанието биха могли да компенсират мрачните и тъмни кътчета в душата му.

Тя се притискаше все по-плътно в него, с желанието да усети ударите на сърцето му. Болката от раната ѝ се превърна в един блед спомен, избелял от страстта и желанието, които я изгаряха цялата. Беше жива. Бе жива и не го беше изгубила. Поне засега това ѝ бе достатъчно. Можеха да държат мрака далеч.

Но изневиделица страстта и копнежът се промениха. Трансформираха се. Метаморфозата, за която се чудеше по-рано, я

удари със силата на капризна богиня. Вълнуваща разноцветна дъга с цветовете от целия спектър избухна в, между и около тях. Багрите танцуваха и правеха пируети в сърцето и душата ѝ, следвайки ритъма на страстните им целувки. Объркана от цветове и светлина, неразбираща, но същевременно приемаща случващото се, Грейс понечи да се отдръпне от него, но той я притискаше към себе си, сякаш не можеше да понесе да е далеч от нея.

Грейс изгуби равновесие, дъхът ѝ секна и тя започна да пада, да се извива и върти отново и отново към мрака; към болката, мъчението и огъня. Извика отчаяно, търсейки начин да избяга, но такъв нямаше. Остана ѝ само да пропада отново и отново в пламъците.

Падна върху бариера, която бе твърда като стомана, но с особена еластичност. Знаеше, че всичко това не може да е истина. Някъде дълбоко в съзнанието си осъзнаваше, че все още седи на леглото с Алексий.

Но ако това бе само плод на въображението ѝ, то бе пропито с нечувана доза лудост. Защото в същия момент вървеше сред пламъци, а Алексий стоеше от другата ѝ страна.

Но не беше този Алексий, когото тя познаваше. Бе друг, чиято кожа не бе обезобразена. По-млад Алексий. Не толкова намръщен и по-малко циничен.

И тогава той изкреша.

Призрачни фигури се спотайваха около пламъците, държейки предмети, които Грейс бе убедена, че не иска да вижда. Видя стомана, причу ѝ се звукът от камшик и тогава съзря воина, окован към една тъмна и някак си блестяща стена, който крещеше ли крещеше.

— Не! — извика тя. — Не, не, не, не искам да виждам това. Твърде лично е. Това са тайните на душата му. Не искам да виждам неговите, както не желая той да вижда моите. Ако това е някакъв вид магия от Атлантида, накарай я да спре.

Изглежда, че думите ѝ значеха нещо за онази тъмна сила, която я доведе тук, защото Грейс започна да се издига. Нагоре и далеч от пламъците и ужасните същества, които размахваха камшиците си. Далеч от неописуемото мъчение, което е преживял Алексий.

Издигаше се, докато огньовете не бяха заменени от искрящи и светли цветове. Така различни от тези на пламъците долу. Там бе небесносиният цвят на океана — такъв, какъвто можеше да се види в

ясна лятна нощ. Както и свежото зелено. Както и рубиненочервеното, което сякаш танцуваше, предлагашо безгрижна радост в разноцветна палитра, която като че ли бе предвестник на чувствата на воина.

Но цветовете не бяха единствените, които се носеха около нея. Виждаше познание, а истината за самия Алексий потъна в душата ѝ, сякаш това бе едно пътешествие през неговата.

Почтеност. Лоялност. Чест. И кураж, тъй непоклатим, формираха същината на самото му съществуване. Мъж, който бе дал всичко от себе си и ще продължава да го прави за благото на другите. Никога не запазвал или искал нещо за себе си.

До този момент.

Някъде в далечината, Грейс усети как Алексий се изправя и отстъпва назад. На цветовете им отне няколко минути да изчезнат, но гледайки го, на нея ѝ се стори, че живее под купол, който постоянно е озаряван от разноцветни фойерверки, сякаш тя самата бе римска свещ^[1]. Погледна към гърдите си, за да се увери, че тези цветове не излизаха от нея и поклати глава, за да прогони фантазиите.

Дълго време не каза нищо. Нямаше думи, които биха могли да опишат случилото се.

Алексий, който се бе подпрял на стената възможно най-далеч от нея, най-накрая проговори.

— Обзалагам се, че се питаш какво се случи току-що.

Тя се засмя силно, щастлива, че вече може да си поеме дъх.

— Благодаря ти, г-н Меко казано.

На лицето му се изписа същото успокоение, което вероятно изпитваше и тя, и Алексий се засмя.

— Трябва да съм подгoten. С теб винаги трябва да очаквам неочекваното.

— Искам да знам какво точно се случи — призна тя, но умората я надви, а и предвид какво се бе случило между нея и Алексий, вече не можеше да стои изправена. Отпусна се на лявата си страна и сграбчи възглавницата, докато краката ѝ все още бяха на земята. — Но може би първо трябва да си почина, защото нямам сили.

Воинът скочи напред към нея и първо вдигна единия след това и другия крак, събу ботушите ѝ и ги положи на леглото. Взе одеялото, което седеше сгънато в краката ѝ и я зави, като го подпъхна под раменете ѝ и я погали по бузата.

— Да, трябва да си почиваш и да, утре сутринта ще ти обясни всичко за сливането на души. Имаш правото да разбереш всичко, но моля те, имай предвид, че аз не съм направил нищо. Боговете ни благословиха с този дар.

Алексий се наведе, за да я целуне по челото, но тя съвсем леко се надигна и устните им се докоснаха.

— Вярвам ти. Видях те. Исках да кажа, че по някакъв начин бях вътре в душата ти, Алексий. Пламъците...

В интерес на истината тя вече не можеше да държи очите си отворени, но се бе отказала да се бори с това си желание, знаейки, че той е там и ще я защити. Знаейки, че той наистина бе мъжът, героят на сърцето й, скрит в най-ревниво пазените й мечти. Блянове, за които не знаеше, но съществуваха в най-дълбоките кътчета на душата й.

Тя затвори очи и усети нежния му допир, който отмести непослушната коса далеч от бузата й.

— Тази нощ пропаднах в същите тези пламъци, *ми амар* — прошепна боецът. — Гмурнах се в бездната, когато видях кръвта ти. Никога повече. Чуваш ли ме? Никога повече няма да позволя да ти се случи нещо.

Грейс знаеше, че би трябало да спори с него, осъзнаваше, че в казаното от него имаше нещо объркано. Но болката бе смазваща и приятният мрак на съня я поглъщаше.

Утре. Утре ще разбере всичко.

* * *

Алексий остана на вратата доста дълго време, доволен просто да я гледа, докато спи.

Изобщо не очакваше душите им да се свържат. Не беше подгответен. Но откри, че адски много се радва, че се е случило. Атлантите никога не следваха сляпо съдбата си. Свободният избор бе един от най-важните принципи на съществуването им. Но по някакъв начин усещаше, че от мига, в който я бе срещнал, всяко едно негово решение беше свързано с тази красива и смела жена.

Щеше да убие всеки, който някога дръзне да я нарани. Тя бе негова, оставаше му само да я убеди, че наистина е така.

Тихото покашляне, което се чу зад него, предупреди за присъствието на Тайни. Алексий хвърли един дълъг поглед към спящата Грейс, след това се отправи към мъжа.

— Как е тя?

— Изтощена и вероятно в шок. Но отказва да потърси медицинска помощ или изобщо да си тръгне оттук, така че почивката ѝ се отрази добре.

Тайни кимна и след това се усмихна.

— Тя е безстрашна. Голям късметлия си.

— Надявам се, че и тя мисли така — бе мрачният отговор на Алексий. — Ще патрулираме ли?

— Първо да пийнем по кафе — отвърна големият мъж с усмивка на лице. — Ако тя не мисли по същия начин, може ли да ѝ дам номера си?

Алексий го изгледа заплашително и издаде дълбок и гърлен звук, но Тайни не направи нищо, а вместо това се разсмя.

— Добре, успокой топката. Шегувах се. Сам вече ми каза как стоят нещата между вас двамата.

След няколко минути, вече с чаша кафе в ръка двамата с Тайни стояха близо до парапета и наблюдаваха опустелите земи около форта.

— Разполагам с половин дузина хора, които в момента заемат позиция на всички важни, независимо дали възможни, или невъзможни, места. — Тайни посочи сянка, която бе няколко тона потъмна от заобикалящата я среда близо до морската дига, и друга до високата леярска пещ, където преди са извличали гюлетата. — Тези двамата са мои. Преглеждаме навсякъде, в случай че шейпшифтьрите си имат подкрепление и е от вампири. Скоро ще се съмне и поне тогава няма да се притесняваме за кръвопийците.

— Освен ако вампирите не са се свързали с шейпшифтьрите на грабливи птици — отбеляза Алексий.

Тайни замръзна на място, а чашата му с кафе едва не се изплъзна от ръката му.

— Грабливи птици ли каза? Шегуваш ли се?

— Не, изобщо. Въпреки че от векове не сме виждали шейпшифтьр орел, сокол или ястreb, не значи, че те не съществуват. Ако вампирите успеят да промият мозъците на ято орли например, ще се сдобият с летяща армия.

— Ято? Така ли го наричат? — Тайни изгълта останалото кафе и започна да се смее. — Не ми казвай. Нека позная. Има вероятност да съществуват шейпшифтьри гъски.

Алексий се обърна към него и го изгледа с недоумение.

— Не, защо гъски? Би било нелепо. Шейпшифтьрите винаги се били и ще останат хищници.

— Има смисъл. Теорията на Дарвин. И все пак, какво би направила една гъска? Да хвърля изпражнения по хората ли? Като се замисля, е много гнусно.

— Трябва да призная, че често не ви разбирам вас хората — отвърна атлантът и поклати глава.

По някаква причина последният коментар на Алексий предизвика още по-силен смях у Тайни. Но воинът игнорира това и продължи да обикаля покрива, за да огледа периметъра по-добре.

Помисли си за Грейс, която лежеше нания етаж, ранена и инстинктивно стегна хватката си около чашата с кафе. Нуждаеше се от Аларик.

Той трябваше да е тук, а не на някакъв безнадежден поход в търсена на Куин. Алексий сложи чашата на пода в краката си, след това се изправи и разпери ръце, за да призове силата, с помощта на която можеше да се свърже със съзнанието на Аларик. Този трик работеше различно. При някои ставаше на мига, при други обаче, доста трудно. Той се отнасяше към първите, но никога досега не бе изпитвал такава силна нужда.

Аларик, ако ме чуваш, ми отговори. Нуждая се от помощта ти. Грейс е ранена и трябва да бъде излекувана. Ела веднага.

Бавно свали ръцете си и зачака, надявайки се да му бъде даден някакъв знак, но нищо не се случи. Гордостта отстъпи място на отчаянието и той добави думата, която тъй рядко използваше.

Моля те.

Но дори и след това не се случи нищо. Тишина вместо отговор.

Имаше два възможни отговора: или Аларик бе извън обхват или бе изbral да не му отговаря. Но и двете бяха неприемливи. Алексий се чувстваше така безпомощен и бурята породена от яростта му, заплашваше да го сломи, ако не изпуснеше парата. Погледна нагоре към звездите и нощното небе, изви глава назад и изрева гръмко. Грейс бе ранена, дори можеше да умре, а той не можеше да направи нищо.

Падна на земята и се подпра на една ръка, като наведе главата си надолу. Изобщо не го интересуваше дали Тайни, или някой друг от мъжете бе станал свидетел на неговия срив. Ужасът, че може да я изгуби, забиваше острите си нокти в гръбначния му стълб и го размяташе както пантерата по-рано безжизненото тяло на Смит, докато усещането, че е разкъсан на парчета, разрушен от страха, болката и яростта, не го настигна.

Нечий глас проникна в съзнанието му и с всяка секунда ставаше по-настоятелен и свиреп. Глас, който познаваше, и Алексий успя да надвие ударите на барабани, които не спираха да кънтят в главата му. Познат глас, но не този на Аларик.

Ще благоволиши ли да ми отговориш, или трябва да дойда там и да ти размажа главата в стената?

Гласът звучеше доста развеселен, но заплашителен.

Не забравяй, че лесно мога да ти срим задника. Да му се невиди, дори и жена ми може да те нарима.

Успокоение потуши огъня в Алексий както вълна би потушила силен пожар. Беше Бастиян. Слава на Посейдон.

[1] Римска свещ — пиротехническо средство с развлекателна цел. Размерите ѝ варират от 6 милиметра (за потребители) до 8 и повече сантиметра (за професионалисти) в диаметър. Забранени са в някои страни поради тенденцията да причиняват инциденти, породени от неправилно използване — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Алексий наблюдаваше изгрева и най-накрая почувства, че за първи път може да си отдъхне след тази така опасна нощ. Няколко от най-добрите воини и негови приятели, вече идваха насам, така че не му пукаше, че порталът не отговаряше на повика му. Бастиян бе един от Седемте и водеше със себе си Итън и Кат, които според него бяха далеч по-опасни и смъртоносни от пантерите, пред които се бе изправил миналата нощ.

Итън е алфа, обясни Бастиян. Сам ще разбереш какво значи това, но повярвай ми, двамата с Кат нямат нищо общо с нападателите ви.

Бастиян не го биваше толкова в използването на магия за комуникация, колкото Алексий, тъй че разговорът беше доста кратък. Но дори и в този момент, той, Итън и Кат пътуваха към Сейнт Августин, като бяха тръгнали от дома и щабквартирата на Итън, която се намираше в Маями. Бастиян спомена, че ще са при него до час, тъй като шейпшифтьрите не можеха да се придвижват под формата на мъгла или да използват портали.

Алексий бе забравил да попита Бастиян дали порталът му отговаря. Магията му беше капризна, изглежда се отваряше и затваряше, следвайки някакви правила, които воинът така и не успя да разкрие.

Порталът датираше преди Атлантида да бъде създадена, преди дори историята да започне да се записва, така че нито старейшините, нито пазителите на свитъците или учените разбираха напълно как и защо това мистично нещо работеше.

Въпреки това му хрумна доста странна мисъл и Алексий се изненада от неочекваната й поява. Ами ако порталът се считаше за пазител на Атлантида? Нямаше съмнение, че проявяваше съзнателност. Може би искаше да защити новородения принц на Седемте острова.

Вероятно. Разбира се, но след като последните единадесет хиляди години не си позволяваха да излязат на повърхността нямаше

как да знаят. Може би Кийли би могла да използва както уменията си на археолог, така и тези да чете историята на предметите, за да разкрие тайните, които обгръщаха произхода на Седемте острова. Но дотогава, магията на портала бе още една от мистериите, които атлантите приемаха и съблюдаваха.

Тайни извика и Алексий се обърна, за да види как големият мъж се ръкува с Грейс. Атлантът стоеше, без да помръдне, докато в гърдите му се разля топлина, сякаш идваща от хилядите лъчи на морски звезди. Дори гледайки я отдалеч, за него бе най-големият дар на света.

Щеше да я направи своя и то скоро. Нямаше да може да си поеме дъх, ако не го стореше. Но дотогава, трескавото очакване за близостта им ос достатъчно. Трябваше да бъде.

Грейс се засмя на нещо, което Тайни бе казал и след това се обърна към Алексий и погледите им се срещнаха. Усещане, така силно, завладя пространството между тях, сякаш тя бе вдигната лъка си, за да се прицели право в него.

Мъжът затвори очи и поклати глава. Чудесно. Стрели и колчан. Както върви, след малко щеше да започна да пее „Чувства“^[1]. Боже, тази жена го превръщаше в слабак, пълен женчо.

Вен щеше да си умре от смях.

Отвори очи, когато чу стъпките ѝ и независимо какво си мислеше допреди броени секунди, усмивката се появи на лицето му. Грейс бе невъобразимо красива.

Но веднага след това усмивката му изчезна.

Беше прекрасна и толкова над неговото ниво.

Красавицата се бе изкъпала и облякла със зелена блуза и чифт сини джинси. Носеше и яке, а все още мократа ѝ косападаше свободно върху лявото ѝ рамо. Внезапно през ума му мина мисълта, че досега никога не я бе виждал да носи нещо различно от джинси. Как ли щеше да изглежда облечена в коприна от Атлантида?

Тя наклони глава и му се усмихна, но в жеста ѝ се криеше доза резервираност. Дори дистанция.

— Интересна усмивка — отбеляза Грейс. — Бих платила, за да знам какво си мислиш.

— Появрай ми, мислите ми не струват дори и пени — отвърна ѝ той и вдигна ръка, за да я докосне по лицето, но тя се отдръпна почти

незабележимо, но достатъчно, за да избегне докосването му и се вгледа в изгрева.

Алексий свали ръката си, наранен от отхвърлянето ѝ.

Изглежда, че не беше единственият, който смяташе, че е под нивото ѝ. Бръкна в джобовете си, готов да си тръгне.

Но наранената гордост отстъпи пред честността. Миналата нощ се бе гмурнал в дебрите на душата на Грейс и без съмнение знаеше, че там няма аrogантност или самонадеяност. Може би в момента проявяваше здрав разум, примесен с доза предпазливост.

— Какво следва? — попита тя. — Тайни каза, че Сам се е свързал със семействата на Смит и Рейнолдс. Трябаше аз да го направя, но Сам ми обясни, че той има повече опит в подобни ужасни ситуации.

Алексий кимна.

— Няма спор. Той е воин — при това водач. С тази отговорност идват много неприятни задължения.

В отговор Грейс повдигна брадичка.

— Смяташ ли, че аз се провалям като лидер?

— Не, разбира се, че не. Мисля, че след като Сам е по-възрастен от теб, би могъл да предложи повече утеха на семействата. Част от това да си водач, означава да знаеш кога да изпратиш други да свършат определена работа, съдейки по опита и способностите им.

Тя махна косата от лицето си и въздъхна.

— Може и да е така. Но Сам не ми позволи да направя нищо, той просто реши какво да свърши и го стори. Точно като теб, той се опитва да ме предпази. Всички го правят, въпреки, че би трябвало аз да защитавам мъжете и жените под мое командване. Всичко е така объркано.

Преди Алексий да успял да измисли отговор, който би ѝ харесал, силен и гръмовен шум прозвуча от юг и привлече вниманието ѝ. Точно тогава видяха хеликоптер, който летеше доста ниско, нарушивайки куп закони в човешкия пилотаж. Алексий веднага застана между нея и хеликоптера, но тя го избута с лявата си ръка.

— Ето за това говоря — извика тя, за да може да бъде чута.

Преди атлантът да започне да ѝ обяснява защо никога повече няма да спре да я защитава, или просто да я метне през рамо и да избяга с нея на ръце, гласът на Бастиян прозвуча в главата му.

Свободно, Златокоско! Ние сме.

Наречи ме Златокоско, още веднъж и ще забия ботуш в задника ти, отвърна му Алексий и кръстоса ръце пред гърдите си, усмихвайки се като идиот.

— Спокойно, Грейс. Подкреплението пристигна.

* * *

Грейс наблюдаваше хеликоптера в сребристо и червено, докато пилотът му майсторски го приземи върху покрития с трева склон. Логото му представляваше тичаща пантера, под която имаше надпис „Биг Сайпръс“ ООД.

Когато двигателят замря и можеше да чуе мислите си, тя погледна към тримата души, които слизаха от самолета и попита:

— Познаваш ли ги?

В отговор Алексий кимна.

— Високият, да. Това е Бастиян от Атлантида. Той също като мен е един от Седемте, елитните защитници на нашия Висш принц Конлан. Все още не съм се запознал с другите двама.

Грейс осъзна, че всъщност ги познава. Не атланта, разбира се. Другите двама. Те бяха двойката от телевизията, тази която подготвяше сватба.

— Трябва да слезем долу и да ги посрещнем, Грейс. Бастиян и Итън са ни приготвили изненада — каза той, протегна ръка към нея и тя моментално вплете пръсти в неговите.

Струваше ѝ се така правилно, сякаш дори и ръцете им си принадлежаха.

„Опасни мисли“, отбеляза наум Грейс и се отдръпна от него, като се престори, че не забелязва разочарованieto в очите му.

— Добре, хайде да се запознаем с милия шейпшифтър — каза весело и се насочи към стълбите.

Ако постоянно бе заета, нямаше да има време да мисли за случилото се помежду им и така по-лесно щеше да го изхвърли от съзнанието си.

Тайни ги посрещна надолу по стълбите и не изглеждаше радостен.

— Никой не е споменал нищо за хеликоптер. Познаваш ли тези хора?

— Моля да ме извиниш — отвърна Алексий и пристъпи напред.

— Разбрах преди по-малко от час, но трябаше веднага да те уведомя. Това са мои приятели, които ще разпитат затворника ни и ще се справят много по-добре от нас.

Тайни замълча за известно време, и се почеса по брадата с голямата си ръка, преди да отговори.

— Не знам. Не се хваля, но ме бива в разпитите. Питайте Сам, той може да ви разкаже някой път.

Грейс постави ръка на рамото му, за да му окаже подкрепата си.

— Убедена съм, че е така, но това е Итън, алфа на шейпшифтърите пантери. Може да разполага с трикове, които, за съжаление, са чужди за нас.

Тайни кимна и потупа ръката на Грейс.

— Това променя нещата. Да идем да се запознаем с тях.

Те излязоха и посрещнаха Бастиян, Итън и русата жена от станцията за рейнджъри, която вървеше отпред. Грейс забеляза, че двамата мъже, които изобщо не приличаха на туристи, стояха от двете страни на паркинга. Не се изненада, когато Тайни им даде знак и те се отдръпнаха вероятно за да проверят задната част на форта.

— Здравейте, аз съм Грейс Хавиланд — поздрави тя, пристъпи напред и протегна ръка към новодошлиите, в опит да покаже, че тя командава, макар че това изглеждаше някак изкуствено и фалшиво.

Веднага разпозна атланта между тях. Дори и да не бе виждала Итън и жената по телевизията, веднага щеше да познае кой от тях произхожда от Атлантида. Той имаше същото изваяно лице като на Алексий, но за разлика от него, които бе със златиста, Бастиян бе с черна коса. Точно тя караше невероятните му сини очи да изпъкват. Бе толкова красив, че Грейс почти не забеляза, че се извисява на повече от два метра височина.

— Ти трябва да си Бастиян — каза тя с усмивка, въпреки обстоятелствата, в които бяха поставени. След това се обърна към Тайни и го подканни да се приближи. — Тайни, запознай се с Бастиян. Двамата трябва да сформирате баскетболен отбор.

Мъжът отметна глава назад и започна да се смее с онзи негов наподобяващ на Дядо Коледа смях, а Бастиян ѝ се усмихна.

— Чух, че сте толкова красива, колкото и смъртоносна, лейди Грейс. Виждам, че слуховете са верни.

Жената рейнджър, висока и стройна с тъмноруса коса, бе облечена със сини дънки и блуза, пристъпи напред и удари Бастиян по ръката.

— Виж, приятелче, това че се съгласих да се омъжа за теб не значи, че трябва да ме приемеш за даденост и да флиртуваш с други жени под носа ми — каза добродушно и се усмихна на Грейс, за да ѝ покаже, че се занася с него. — Между другото, аз съм Кат Фиеро.

Алексий нададе вик.

— Ще се жените? Сериозно? Знаех, че нещата между вас са сериозни, но това е чудесно — поклони се пред рейнджър Фиеро, а очите му светеха от нечисти помисли. — Моля те, Кат, приеми най-искрените ми съболезнования.

Другият, Итън, спомни си Грейс, се засмя гръмко.

— Най-накрая! Време беше да срещна някой, който има чувство за хумор — добави той и се ръкува и с тримата. — По мое скромно мнение, по-голямата част от атлантите не са много умни. С изключение на Мари. Виждам, че ти се различаваш от тях.

— Мари? — Грейс имаше чувството, че изостава с информацията. След като бе гледала предаването, бе останала с впечатлението, че Итън и Кат бяха сгодени. — Коя е Мари?

— Ще ти обясним след малко, обещавам — отвърна Алексий. — Най-добре да им кажем какво се случи снощи и да видим какво ще успеят да научат от затворника ни.

Точно тогава лекомисленото им поведение изчезна и Бастиян кимна.

— Итън ще се оправи с това.

Докато Грейс съпровождаше гостите им обратно във форта, забеляза как Бастиян се приближи до Алексий, тупна го по гърба, след това го прегърна силно и го чу да казва.

— Как си, приятелю?

Тя забави крачката и се загледа към Алексий, умирайки да разбере какво щеше да му отвърне. Но той забеляза, че го наблюдава, защото не я изпускаше от очи и се намръщи, преди да отвърне:

— Не съм добре. Никак не съм добре.

[1] Feelings — песен на Морис Алберт — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Грейс събра всичкия си кураж и ги поведе през двора към килията на затворника им. Тайни й каза, че един от неговите хора е сменил Доналдсън, а след това тръгна нанякъде, за да свърши работата си. Сам все още не се бе обадил и Тайни щеше да остане, докато не получи друго нареддане от приятеля си.

Когато стигнаха до килията, Грейс даде знак на пазача, че може да си върви.

— Късмет! Този е страшен — отвърна мъжът, отвратен.

Шейпшифтърът крещеше мръсотии, докато удряше нещо метално в стената. Шумът бе толкова силен, че Грейс се съмняваше дали изобщо щеше да ги чуе, когато го повикат.

— Искаш ли да отключи вратата?

Насочи въпроса си към Алексий, без изобщо да й пuka дали е спазила правилата за йерархия. Итън беше алфата, но не той, а Алексий я спаси миналата нощ.

Атлантът протегна ръка към нея, за да му даде ключовете.

— Аз ще го направя. Докато ребрата ти зарастат, може да върша някои неща вместо теб.

Грейс се усмихна при спомена за разговора им по-рано и му подаде ключовете. И беше прав. Ако шейпшифтърът нападнеше този, кой то отвори вратата на килията му, по-добре да бъде Алексий, Бастиян или някой от другите шейпшифтъри.

— Понякога е адски дразнещо да си единственият човек в стая със супер герои — каза тя и не се шегуваше.

Кат я погледна остро и отвърна:

— Миличка, и идея си нямаш колко съм съгласна с теб.

Жената не изясни думите си, но Грейс забеляза Бастиян, който се приближи към годеницата си и положи ръка на рамото ѝ. Изглежда, не знаеше доста неща. Може би някой ден щеше да има привилегията да ги чуе.

Но не и днес.

Алексий пъхна ключа в ключалката и погледна към Итън. Бастиян и Кат се дръпнаха назад, както направи и Грейс. Алфата се приближи до вратата и кимна.

— Влизаме — извика Алексий. — Отдръгни се от вратата.

За момент всичко утихна, но след секунда виковете и ударите започнаха отново, но по-силни от всякога. Изражението на Итън стана още по-сериозно и в следващия момент нададе силен рев. Такъв, какъвто никога досега не бе чула от човек.

Но ѝ бе страшно познат. Миналата нощ, нападналите ги пантери го бяха издавали.

Внезапно отново настъпи тишина и шумът секна.

— Така е по-добре — каза Итън с дрезгав глас, който почти кънтеше във всеки един коридор на форта. — Аз съм Итън, алфамъжкарят на прайда „Биг Сайпръс“ и влизам, по-добре ще е за теб, да се дръпнеш от вратата.

Итън кимна отново, а Алексий врътна ключа и отвори вратата.

Грейс не можеше да отрече, че затворникът им не беше това, което очакваше. Спомняше си го по-голям и внушителен. Може би защото първо го бе видяла в животинска форма и съзнанието ѝ отказваше да го приеме като човек.

И все пак мъжът, който съскаше и ръмжеше, дори и в човешка форма, не можеше да се опише като кротко котенце.

— Познавам го — отбеляза Итън. — Не мога да повярвам. Той не е част от прайда ми, но баба му е. Размотава се с група колежани в Маями. Не би наранил никой, поне доколкото знам.

Алфата влезе в килията, а обезумелият мъж, свил се в ъгъла продължи да съска и да издава странни и неразбирами звуци. Сякаш за кратко бе загубил ума си. Незнайно защо напомни на Грейс за Рейнфилд от филмите за Дракула.

— Ако започне да яде бублечки и да вика господаря си, се махам от тук — промърмори под носа си тя.

Алексий и Бастиян я изгледаха озадачено, а Кат се засмя.

— Определено с теб си приличаме — каза жената.

През това време Итън се приближи до полуделия шейпшифтър.

— Еди, какво правиш? Познаваш ме. Какво би казала баба ти за това?

Но в подивелите очи на Еди нямаше и искрица здрав разум. Нито пък знак, че е разпознал Итън. Когато алфата пристъпи още една крачка напред, затворникът се хвърли на земята и се хвана за главата, а след това изкрешя пъrvите си смислени изречения.

— Не. Не се приближавай. Ще ме убиеш. Те ще ме убият. Главата ми, всичко е в главата ми.

Итън се обърна към Алексий и Бастиян и ги погледна с недоумение, а воините само поклатиха с глава.

— Може да се каже, че му сритах задника — призна Алексий. — Рани Грейс, но както виждате, трансформацията е излекувала раните му.

И беше прав. Мъжът все още бе гол, въпреки че до вратата се намираше купчина с прилежно сгънати дрехи. В този момент омразата към това същество, прогори тялото й също като киселина. Колко мило от тяхна страна да му дадат топли дрехи. Ама, разбира се. Той изобщо не се бе опитал да я убие и неговите приятелчета не разкъсаха двама от подчинени й.

За момент се замисли дали да не взема лъка си и да сложи край на мизерното съществуване на Еди, но си спомни, че тя бе водачът и беше наложително да мисли трезво.

Трябваше да се държи като такъв.

— Итън, има ли някакъв мегаяк алфа трик, който да приложиш?

Той се обърна към нея и се ухили през рамо.

— Страхотно! Първо се запознавам с някой, които вижда недостатъците на Бастиян, а сега красива жена ми казва, че съм мегаяк. Денят е направо чудесен.

— Ако извадиш късмет, сестра ми ще използва магията си, за да те провеси надолу с главата от някое дърво и няма да се блазни от други части на тялото ти — изрече Бастиян съвсем спокойно и меко.

Алексий и Итън се изненадаха от думите му, но след това алфата се засмя.

— Не мисля така, братко. Някой ден я попитай за гръмотевичните бури, които си спретваме в спалнята ми.

— Не си мислите, че ще говорим за това. Нито сега, нито никога — намръщи се Кат. — И след като престанете да се държите като празноглави мъжкари, да се заемем с проблема, който е на дневен ред.

Итън вдигна ръце и бавно поклати глава.

— Ние нямаме проблем. Еди ще се държи прилично, нали така, Еди?

Затворникът не показва по никакъв начин, че разбира думите му, но въпреки това Итън тръгна към него. Звук, какъвто никога досега Грейс не бе чувала, закънтя в помещението, изглежда идваше отнякъде близо до Итън. Как ли пък не! Всъщност идваше от самия Итън. Ако кръстосаме мъркането на котка от джунглата със звука от запален двигател на моторна лодка, щеше да се получи нещо подобно. Беше нисък, първичен грохот, който по някакъв начин успя да проникне в мозъка на костите на Грейс. Почти ѝ се зави свят, докато алфата продължаваше да показва господството си над пленника.

Кат, която стоеше до Грейс, се размърда неспокойно и наследницата на Диана нямаше как да не забележи, че жената рейнджеър отстъпва крачка назад. Далеч от Итън и килията. Очите ѝ също се бяха променили. Зениците приличаха повече на котешки, отколкото на човешки. Изглежда, че зовът на алфата въздействаше върху всички шейпшифтьри в прайда му, без значение дали бе насочено към тях.

Когато цялата ѝ кожа потръпна, Грейс осъзна, че не само шейпшифтьрите бяха под влиянието на зова на Итън. Бастиян се приближи към Кат и я взе в прегръдките си и тя забеляза, че очите му са сменили цвета си и от сини бяха станали черни. Челюстта му потрепна и Грейс нямаше как да не се зачуди дали всичко между тях вървеше наред. Поне така изглеждаше от пръв поглед.

Алексий, който стоеше на вратата, местеше погледа си. Ту към Итън и затворника, ту към нея.

Грейс несъзнателно пристъпи напред, но атлантът вдигна ръка, за да я възпре да влезе в килията. Погледите им се срециха и може би защото бе хваната в гръмкия ритъм на зова на алфата, го видя по съвсем друг начин.

През призмата на чувствена наслада.

Инстинктът да покори, да се чифтоса изгаряше тялото ѝ, докато допирът на дрехите ѝ бе толкова отвратителен, че ѝ се прииска да ги разкъса. Плътта под бинтовете я сърбеше, дори коприненото ѝ бельо ѝ се струваше твърде тежко и не го желаеше върху кожата си.

Тя пристъпи към Алексий и той веднага обви ръце около нея, изненадан от случващото се.

— Грейс, какво...?

— Не говорихме ли достатъчно? Изморих се да говоря! — отвърна му тя и бавно прокара нокти по гърдите му, през блузата.

В отговор той вдиша шумно и в очите му заблестяха пламъци, огньове, които показваха, че един мъж желае една жена. Искаше ѝ се тя да бъде тази жена.

Грейс също копнееше за него. Тя надигна глава, за да може да го гледа в очите и бавно и изкуително облиза устните си. Алексий я зяпаше, неспособен да проглътне заради внезапното дразнене в гърлото си.

— Грейс, не зная какво става. Какво правиш?

— Това, което възнамерявам да сторя, е да правя любов с теб, така че мълкни и ме целуни — отвърна тя, без да разбира защо просто не приемеше това, което му предлагаше.

Все пак бе мъж, а и миналата нощ се бе обърнал към нея като „неговата жена“. Искаше ѝ се да свали дрехите ѝ и...

Кръвта ѝ кипеше и сякаш по нервните ѝ окончания преминаваше ток. Всичко това се разливаше по тялото, докато желанието не я подлуди. Тя се притисна по-близо до него, така че бедрата ѝ се допряха до огромната му възбуда, точно там, където трябваше да бъде. Въпреки че дрехите им пречеха да направят това, от което и двамата се нуждаеха, Грейс раздвижи бедрата си и той издаде дълбок и гърлен звук.

Тя се усмихна съвсем незабележимо захапа извивката между врата и рамото му, в отговор тялото му се притисна в нейното и воинът я взе на ръце. Грейс веднага обви крака около кръста му и се държеше здраво за него, докато той буквално притича през двора и я занесе в стаята ѝ. След като никой вече не ги виждаше, Алексий спря и се подпра на стената, дишайки тежко.

Тя опита да го целуне, но той извърна глава.

— По дяволите, Грейс, какво ти става? Преди по-малко от двадесет минути дори не искаше да ме държиш за ръка, а сега си готова да ме изчукаш, и то пред публика. Не че имам нещо против, но... — изрече той, а в очите му горяха пламъците на страстта. — Нещо не е наред. Не си на себе си.

Защо говореше? Толкова много думи.

— Не трябва да бърбориш толкова, Алексий. Бла-бла, не си на себе си, бла-бла. Много е просто. Или ме желаеш, или не. Решавай. Направи ме своя или ме пусни на земята, за да мога да намеря някой, който ще се навие — каза тя и прокара език по врата му.

Воден от непознато за него чувство, воинът стисна задника ѝ толкова силно, че нямаше начин да не ѝ останат синини.

— Точно така. По-силно. Мисля, че грубата игра ми допада. Не съм сигурна, че знам какво значи, но може и да ми хареса — продължи Грейс, завладяна от непреодолимото желание да се изкикоти. Не го бе правила, откакто бе на дванадесет години.

Бавно започна да се надига и снишава срещу възбудения му пенис, докато той се отъркваше точно там, където искаше да усети натиска му.

— Чувството е невероятно. Да го направим пак, но този път голи.

Мъжът погледне нагоре към тавана, а от устните му се изплъзнаха поредица от думи, които звучаха като смесица между молитва и ругатня. След това погледна към нея.

— Ако си имаше и представа какъв героизъм проявявам в този момент — изрече през зъби. Очевидно, че зовът на алфата ти въздейства. Има ли някакво разумно обяснение защо би имало влияние върху наследница на Диана?

Грейс го изучаваше в продължение на няколко секунди, обмисляйки въпросите му, но не отговори нищо, вместо това отново се изкикоти.

— Милият той! Може би Итън ще се съгласи да се чукаме.

Имаше усещането, че се е опиянила от най-първокласното шампанско, а балончетата се разливаха по тялото, пръстите на краката и най-сластните ѝ части. Никога не е обичала да пие, най-вече след случилото се с Роби, но веднъж или два пъти се бе напивала и нямаше как да сравни усещането с това, което изпитваше сега.

— Какво имаше в това кафе? — изкикоти се за пореден път. — Изглежда, че сметаната си я бива.

Алексий отново изруга, без да обръща внимание на въпросите ѝ за кафето. Жалко, че се държеше като старомоден дядка, защото Грейс изпитваше непреодолимо любопитство, насочено към това, което се намираше в панталоните му.

— Алексий?

— Не — отвърна той ѝ между стиснатите си устни. — Итън не иска да прави секс с теб. А дори и да искаше, ще се наложи да му откъсна главата. Бавно. Сега ще стоим колкото се може по-далеч от доброто коте и зова му, който, ако съдим по теб, предизвиква халюцинации.

— Коте — изписка тя. — Каква забавна дума. Коте, коте, коте. А какво ще кажеш за котенце? Тази дума също е страхотна. Моето котенце е горещо и влажно за теб. Искаш ли да се чукаме, и то веднага?

— Героизъм — сопна се Алексий. — Ге-ро-и-зъм. Отвъд всяка мярка, която един мъж може да понесе. Надявам се, че който и да записва случващото се, ще ми даде много кармични точки за проявената издръжливост. В огромни количества.

От устните на Грейс се измъкна сподавен смях.

— Каза огромни. Да не говориш за гърди. Искаш ли да видиш гърдите ми?

Грейс се отдръпна назад, за да се опита да вдигне блузата си, но той не ѝ оказа съдействието си. След това се пресегна към него объркана и изпълнена с раздразнение.

— Защо не искаш да ги видиш? Всички мъже си умират за гърди. Да не би нещо да не ти е наред? Атлантическите харесват ли цици? О, богиньо! — сепна се тя и сложи ръка на устата си, като с другата се удари по челото. — Извини ме. Ти си гей, нали? Не знаех. Целуна ме и ми каза онези неща, но може да си бисексуален, също както Мишел.

Грейс се приближи до него и се взря в очите му, преди да прошепне тихо и потайно.

— Това някой от мъжките периоди ли е? Вероятно мога да те уредя с Тайни.

Алексий стискаше толкова здраво челюстта си, че се зачуди как не си бе счупил зъбите. Пусна я на земята грубо и когато краката ѝ докоснаха тревата, последва още един кикот. Продължаваше да издава тези звуци, но се отпусна назад и започна да се търкаля в прясно окосената трева.

— Хей, никога не съм го правила в трева — успя да изрече накрая. — Какво ще кажеш да свалиш панталоните си и да се присъединиш към мен?

Преди Алексий да успее да ѝ отвърне, ново чувство запрепуска из тялото ѝ. Усещане, което изобщо не беше забавно. Изправи се и за част от секундата разкопча якето си и го съблече, мърмрейки колко ѝ е горещо. Съвсем леко ѝ се зави свят. Добре де, леко бе меко казано.

— Опалянка — промърмори, след като се отпусна на тревата, повалена от изненадващото си неразположение.

Догади ѝ се и започна да повръща, докато не изкара всичко, което бе погълнала през последните няколко дни.

И всичко приключи.

Грейс се изправи и се отдалечи, клатушкайки се, от вонящата каша и погледна към Алексий. Той стоеше точно до нея, държейки мокра кърпа и също не изглеждаше никак добре.

Явно атлантите изпитваха съчувствие към всички, които се излагаха totally.

Грейс все кърпата и изтри устата си.

— Благодаря — измънка тя. — Не знам защо ми прилоша. Чувствах се добре, когато се събудих, като изключим лекото щипане около раната ми.

Тя застини на едно място, когато забеляза изражението му, което говореше за недоумението на воина.

— Шегуваш ли се? — той се отдръпна от нея. — Да не ми казваш, че не помниш какво се случи през последните десет минути?

Грейс бе на път да отговори, че си спомня всичко, но осъзна, че в паметта ѝ има бели петна. Предимно от последните няколко минути. Беше нещо свързано със затворника, Итън и мехурчета от шампанско... в мозъка ѝ. Нещо не беше наред и ето я тук на земята, чувствайки се ужасно.

Алексий затвори очи и за известно време редеше груби изрази под носа си. След това я прониза със страстния си, чувствен поглед и скръсти ръце пред гърдите си.

— Нищо ли не помниш? Нищо от това, че искаше да те изчукам в коридора? Или че ме помита дали съм гей? Не съм и съм абсолютно сигурен, че заслужих медал, задето не те направих своя. О, и да не забравим, че спомена, че ще ме уредиш с Тайни.

Грейс усети горещината, която се настаняваше по страните ѝ и се смути. Не можеше всичко това да е вярно, той си измисляше, после...

В името на богинята! Всички спомени нахлуха в съзнанието й и отново ѝ призля.

ГЛАВА 20

След проявената лудост и повръщането, Алексий се опита да държи Грейс под око, но тя адски много го затрудняваше. Причината бе, че постоянно избягваше погледа му и дори и след като отиде да измие лицето и зъбите си, се спотайваше въглите, сякаш не искаше никой да я вижда. Държеше се като унизена и победена жена, а това несъмнено му лазеше по нервите.

Бастиян и Кат се бяха отделили и си говореха тихо, но много разпалено. Алексий сметна, че е по-добре да не знае за какво бе кавгата. Жени.

Въпреки че, за да бъде честен, вината бе изцяло на Итън. И разбира се, същият този алфа-мъжкар избра точно този момент да прекоси двора следван покорно от Еди.

Итън посочи към затворника.

— Говори! — нареди му. — Кажи каквото каза на мен.

Еди смотолеви нещо под носа си.

— Говори! — гласът на Итън разцепи пространството между него и затворника. — Знаем за поробването. Кажи ни останалото.

Еди кимна и започна наново.

— Беше Провачек. Дясната ръка на Вонос във Флорида. Управлява имението му. Грижи се най-вече за сигурността, нарича себе си посредник. Той е вампир, но се говори, че притежавал сили, невиждани у другите като него. Досега не съм ставал свидетел на така наречената му суперсила, но може и да съм, предвид поробването, което спомена — мъжът насочи погледа си към Грейс и продължи. — Надявам се, че не съм наранил никого, докато бях под влиянието на Провачек.

Грейс не повярва на думите му, но запази мълчание.

— Ами Вонос? — внезапно вниманието на Алексий бе насочено към Еди. Трябваше да открие някаква следва, която да го заведе до „Проклятието на вампира“ и може би шейпшифътърът знаеше нещо по

въпроса. — Виждал ли си го? Бил ли си в имението му? Кажи всичко, което знаеш?

Еди погледна към Итън, който му даде пълномощие да говори.

— Провачек стои зад всичко — повтори мъжът. — Той дирижира парада. Смяташе, че тук има театрална група и се ядоса, когато разбра, че всъщност са проклети...

Спра на средата на изречението и погледна към Кат и Грейс.

— Простете, дами.

— Ти сериозно ли? Извиняваш се, защото си ругал в наше присъствие, а снощи едва не ме разпори?

Грейс дори не се опита да прикрие враждебността си.

Лицето на Еди придоби цвета на керемида.

— Съжалявам. Наредиха ни само да ви подплашим. Не си спомням битката или че съм ви ранил. Отново ви се извинявам, госпожо.

— Как ли пък не! — отвърна тя и извъртя очи. — Не си спомняш нищо за... — гласът ѝ изтъня и веднага след като зърна Алексий, заби поглед в земята. — Както и да е. Няма значение. Просто ни кажи каквото имаш да казваш.

Еди отново поиска разрешение от Итън да говори.

— Провачек разбра, че вашата театрална група се е установила тук и до него стигна информация, че преди време в този форт испанците са избили безброй вампири. Побесня, неко казано. Каза да си поиграем с вас... — погледът на мъжа бе насочен към Грейс. — Не точно с теб, схвана какво исках да кажа. Да изпитаме уменията ви да преигравате, нещо такова спомена.

— Защо би направил това? — попита Бастиян. — Защо вампирите ще се интересуват от театрална трупа? Чиста проява на ирония, след като преди време точно кръвопийците придобиха известност с театрална трупа, която се изявяваше в Европа.

Еди повдигна рамене.

— Не зная. Мисля, че е свързано със символизъм. Провачек смяташе да го направи в името на Вонос. Нещо като подарък и така да му покаже верността си.

— Предлагам — намеси се Алексий, — да не разпитваме този Провачек за това, което мотивира Вонос. Приматорът е един от най-ярките и брилянтни генерали и политици на всички времена. Обгражда

се с първокласни кадри: както вампири, така и човешки последователи. Да разпитваме Провачек за мотивите на Вонос, е все едно да питаме мишката каква ще бъде следващата стъпка на ястреба.

Тайни, който оглеждаше периметъра от покрива, тръгна по стълбите надолу, докато говореше по телефона си.

— Сам е тук — каза той и погледът му се спря първо на Грейс, а после на Алексий.

Съдейки по намръщеното му изражение, видяното не му се понрави.

Грейс кимна.

— Благодаря ти, Тайни. Задължена съм ти. Моля те, предай благодарностите ми на хората си. Би ли извел това... исках да кажа Еди... навън, за да можем ние да поговорим насаме?

Тайни ѝ се усмихна очевидно оглулял от любов по нея. Същото което се случваше с всеки мъж, който имаше честта да я опознае. Мисълта за такава възможност сломи Алексий и той почувства остра болка в корема си.

Или може би се дължеше на газове.

Нямаше как да е свързано с факта, че в рамките на един час топките му се подуха като пъпеши, а след това отново се смилиха до размерите на орехи.

След като Тайни съпроводи Еди навън, Алексий реши, че моментът да поисква обяснение, е дошъл. Така че се обърна към Итън и изрева.

— Какво ѝ стори?

— Какво съм сторил на кого? И те съветвам да внимаваш как ми говориш — отвърна алфата и присви заплашително очи.

— Алексий, забрави — намеси се Грейс.

— Проклет да съм, ако не науча отговора. Каквото и да направи с онзи алфа зов, то ти въздейства по ужасен начин — тросна ѝ се той. И след това, като първия изрод на генетиката, заклел се да бъде честен, вдигна рамене и добави: — Да си призная, на мен много ми хареса. Но ти изглеждаше сякаш си пияна, а по-късно ти прилоша. Искам да се уверя, че това няма да се повтаря винаги щом си в присъствието на алфа шейпшифтър.

— И това те засяга, защото...?

Грейс остави въпроса недовършен, но тонът ѝ бе достатъчно красноречив.

— Този ден няма ли край, помисли си воинът.

— Всичко свързано с теб ме засяга. Свиквай с това — сопна ѝ се Алексий.

Известно време Итън изучаваше Грейс, но след секунди се обърна към Кат, без да обръща внимание на протестите на водача на бунтовниците.

— Истина ли е? Какво се е случило? — попита той Кат.

— Лъжец ли ме наричаш?

Алексий бе на път да избухне от ярост.

— Не, не те наричам лъжец, идиот такъв — обади се Итън. — Просто Кат по-добре би обяснила реакцията на Грейс.

— Нали осъзнавате, че стоя точно срещу вас? — чу се гласът на Грейс и младата жена стисна ръце в юмруци.

— Често им се случва — каза ѝ Бастиян. — Не го взимай навътре. Нямаше да оцеля, ако им обръщах внимание.

Кат се обърна изневиделица и насочи пълния си с въпроси поглед към Бастиян, а тъмната и коса сякаш се носеше в мрака.

— Това пък какво трябва да значи?

— Знаеш много добре — отвърна ѝ Бастиян съвсем спокойно. — Ако не бях сигурен в мъжествеността си, всичките тези ритуали на шейпшифтьрите, йерархията и глупостите за алфите щяха сериозно да ме притесняват.

В отговор Алексий подсвирна.

— Сигурен в мъжествеността си ли каза? Майко мила. Чакай само да разкажа на Джъстис. Какви подигравки ще паднат. Няма да те остави на мира.

— Точно ти ли трябва да се намесиш? Не е ли малко лицемерно от твоя страна? — изтъкна Кат. — Бла-бла, не си на себе си, бла-бла? — повтори думите на Грейс от по-рано.

Грейс поруменя цялата и понечи да се намеси в разговора, но рейндърката я изпревари.

— Шейпшифтьрите чуваме много по-добре от човеците — каза тя, но в думите ѝ нямаше и грам жестокост. — Така е! — продължи, но точки път погледна към Итън. — Тя е реагирала както биха се държали кутретата на зова на алфата по време на първата им трансформация.

Грейс издаде странен сподавен звук и след това издиша шумно.

— Спри за секунда — започна тя внимателно — Аз съм наследница на Диана. Да не искате да кажете, че също така съм и...

Алексий не изпускаше Грейс от погледа си затова първоначално не разбра защо младша жена спря на средата на изречението, без да се доизкаже. След това проследи погледа ѝ и видя Итън, който бе коленичел, със сведена глава пред Грейс.

— Какво по...

— Пантерата е свещено за Диана животно и неин спътник — прошепна Итън, след като вдигна глава и погледна с почит към Грейс.

— Прайдът ни е чакал повече от век да се появи наследник на Диана, на който ние да окажем почита си.

— В името на Посейдон. Пак се започва — промърмори Алексий.

След това прекоси пространството и се озова между Грейс и Итън, но с лице, обърнато към шейпшифтьра.

— Ти — каза той и посочи голямата глава на Итън, — ще се жениш за сестрата на Бастиян Нямаш никакво право да говориш за спътници и почит с моята... с Грейс. Разбра ли?

Дяволита искрица мина през очите на Итън и той се изправи на крака.

— Не, не в такъв смисъл. Просто ще отадем почит към спътника ни. Чисто платонично, ако ме разбириш?

Бастиян се намеси, като пристъпи напред и поклати неодобрително глава.

— Не, Итън, мисля, че на сестра ми няма да ѝ хареса цялата тази работа със спътниците и почитането. Платонично или не. Изглежда, ще се наложи да те убия. Нищо лично.

— Може да опиташ — отвърна дружелюбно шейпшифтьра. — Успех.

В същия момент Сам и кучето му прекосиха двора и мъжът погледна с изненада и тримата.

— Какво, по дяволите, става тук?

Алексий нямаше разумно обяснение, но се радваше да види стария сърдитко. Но Грейс желаеше да му покаже, че тя командва. Би трябвало да му обясни как стояха нещата. Когато Сам се обърна към нея, за да я накара да направи точно това, нея вече я нямаше.

Кат също си бе тръгнала.

Просто ги нямаше.

Алексий се завъртя и трескаво започна да се оглежда във всяка възможна посока, докато Сам мушна пръстите си в гайките на панталона ѝ и започна да се смее.

— Само ако можеше да видиш изражението си. Грейс и красивата рейнджърка си тръгнаха преди броени минути, споменавайки нещо за маркиране на територията.

Алексий въздъхна шумно. Странно, но до сега трябваше да е свикнал. Докато очаквани неочекваното с нея, поне трябваше да се преструва, че разбира действията ѝ.

— Как са ранените?

— Накратко, двама са сериозно пострадали и останаха при лекаря, докато някой от семействата им дойде да ги вземе, двама, които са готови да отмъстят за стореното, а останалите са вътре и си събират багажа, за да могат да се махнат оттук.

Алексий кимна и се намръщи.

— Задължен съм на твоя приятел, лекаря. Можеше и да е по-зле.

— Аларик? — попита Бастиян.

— Не мога да се свържа с него. Куин... — обяснението бе достатъчно.

Всички знаеха как се чувства Аларик спрямо тази жена. След думите на Алексий, мрачна сянка премина през лицето на Бастиян, но той не каза нищо.

— Винаги може да се влоши — продължи Сам, отговаряйки на въпроса, който Алексий бе задал по-рано. — Някой ще ме просветли ли как са нещата?

Блу се мотаеше около Итън, като непрекъснато го душеше и накрая си позволи да излае колебливо. Алфата сведе поглед надолу към любопитното куче, от гърдите му излезе гърлено ръмжане, в отговор на което Блу отстъпи назад и се скри зад Сам. Стопанинът потупа любимеца си и насочи пронизващия си поглед към Итън.

— Може би е по-добре да започнете с пантерата.

Алексий ги представи един на друг, а след това обясни на Сам какво бяха научили. Възрастният мъж го слушаше внимателно и не го прекъсна нито веднъж, докато воинът не приключи с разказа си. След това кимна.

— Пасва с това, което приятелят ми, лекарят, ми каза. Провачек е голяма работа. Превърнат във вампир член на руската мафия. Топлият климат му харесвал, затова в началото на осемнайсети век се преместил тук за постоянно. Голям, лош и изключително неприятен. Стреми се към политиката. Иска да влезе в Примуса, но няма достатъчно пари, за да се намърда там. Интересната новина е, че след няколко дни Вонос организира бал за пресата и висшето общество. Може да го проверим.

— Изглежда, че Провачек играе двойна игра. Или е изльгал онези идиоти, защо трябва да нападнат нашата, така наречена, театрална трупа каза Алексий. — Мразя съвпаденията. Няма съмнение, че ще намерим начин да присъстваме на този бал.

— Аз също не съм фен на съвпаденията — намеси се Бастиян. — Въпреки че няма как вече да не са разбрали, че атаката тук не се вписва в нито един от останалите модели на нападения. Вашата „театрална трупа“ не е нито фанатична група, нито пък...

— Освен ако актьорските им умения не струват — отбеляза Итън.

— Забавен си. Не е твърде късно да наритам котешкия ти задник — предупреди го Алексий.

Алфата направи движение, с което предизвика атланта, а в отговор Бастиян въздъхна.

— Нито пък, както се опитах да кажа по-рано, а ти така невъзпитано ме прекъсна, се опитаха да замажат положението и да нагласят всичко сякаш е било инцидент.

— Винаги ли се държат така? — обърна се Сам към Бастиян.

— Запознаха се днес. Но изглежда има малък проблем със зова на алфата, който Итън изпълни, влиянието му върху Грейс и нещо свързано с наследство и спътници — обясни му атлантът.

Раздразнен до краен предел, Сам вдигна ръце и извика.

— Достатъчно! Няма да се занимавам с вашите дивотии, без да съм пил кафе и да съм се наспал както трябва. Не искам да знам, не ми пука... изобщо. Да кажем, че този Провачек е искал да покаже лоялността си към Вонос, като му сервира на сребърен поднос нашата „театрална трупа“? Какво ще си помисли, като разбере, че нито един от тях не се е завърнал?

— Можем да изпратим Еди, който да му подхвърли фалшива история — предложи Бастиян колебливо.

Алексий и Итън изсумтяха едновременно и се спогледаха.

— Еди не е чак толкова умен, колкото един шейпшифтър трябва да бъде — отбеляза атлантът.

— Трябва да се съглася с това — допълни Итън. — Вероятно има атлантска ДНК.

Сам завъртя очи и се намеси.

— Държите се като хлапаци! Казвайте какво ще правим от тук нататък?

ГЛАВА 21

Грейс влезе в кухнята и запозна Кат с Мишел, а съзнанието ѝ все още кипеше с мисли за Алексий и желанието му да я унижи. Двете жени се здрависаха. Русата рейнджърка, която приличаше на амazonка така ясно контрастираше с елегантната и чернокоса англичанка.

Мишел се приближи и прегърна Грейс.

— Радвам се да те видя отново. Нощта бе много тежка. Останаха само двама от новобранците.

— Сам ми каза, докато ти беше в стаята си. Съветвам те да се върнеш там и да събереш багажа си, защото се махаме — каза Грейс.

— Тук е твърде опасно.

— Опасност е бащиното ми име — отвърна Мишел. — Всъщност ми се иска, но за жалост не е такова, бащиното ми име е толкова ужасно, че ме е срам да го произнеса. Мишел Опасност звучи доста добре, не мислите ли?

— Надявам се, оствъзвате, че сте луди? — намеси се Кат, но забележката ѝ не прозвуча като въпрос, а като факт. — Да ви се намира горещ чай?

— Луди като лисици — отбеляза Грейс.

— Пантерите ядат лисици — отвърна Кат.

— Наистина ли? Това е ужасно гнусно! — Мишел се намръщи.

— Пухкавата опашка и всичко останало? И да, имаме горещ чай. Истински чай, а не онзи боклук в пакетчетата.

— Благодаря. Всъщност не ядем лисици — отвърна Кат и извъртя очи. — Предпочитам чийзбургер и пържени картофки. А и не мисля, че би трябало да ме съдиш, след като вие, британците, измислихте онази варварска игра, наречена лов на лисици. Какво ли не бих дала да се появя по време на такова мероприятие като пантера. Бих изплашила няколко превзети старчета, не мислите ли?

— Може би трябва да помислим какво ще правим оттук нататък и да оставим опитите за възстановка на Революцията за по-късно? — Грейс сложи край на нападките им. — Останаха ни само двама

новобранци и искам да ги изведем живи и здрави оттук. Боже, обзалах се, че Куин и Джак ще се гордеят с мен, след като се завърнат от дупката, в която са се укрили?

Тя постави ръцете на главата си и простена.

— На кого му пука дали ще са горди? — попита Кат, вдигайки рамене. — Ти си тази, която е начело.

— Въпросът беше реторичен — отвърна й равнодушно Грейс.

— Какво ще кажеш за един, който изобщо не е реторичен? Какво смятате да правите с останалите двама?

— Ще ги заведа, където ми кажеш — Мишел се обърна към Грейс. — Предпочитам да остана с теб, но след като Алексий не те изпуска от поглед, съм спокойна.

— Пак се започва. Всички се опиват да ме защитят. Доколкото си спомням, аз съм водач, аз съм тази, която трябва да се грижи за останалите и да ги пази.

— Чуй ме, атлантиите са доста добри в битките и това е голям плюс за вас — контрира я Кат. — Не подценявай силата на екипната работа. Трябва да водим тази борба заедно, защото нашите врагове — вампирите, вече са научили този урок.

В този момент Алексий, който изглеждаше леко глупаво, подаде глава през кухненската врата.

— Извинявам се.

Частица от Грейс желаеше да получи по-дълго и прочувствено извинение пред свидетелите, но за да бъде честна пред себе си, не искаше да го слуша. Всеки пък, щом той направеше нещо мило и нежно или пък й покажеше колко му е скъпа и какво значи за него, ѝ ставаше все по-трудно да си представи живот без него.

— Няма нищо — отвърна накрая. — Мишел ми предложи да заведе последните двама новобранци на друго място, където да бъдат обучени. Имаш ли никакви идеи?

— Всъщност да. Бренан е в Уелоустоун с един мой познат. Формират обединена бойна сила, в която ще се включват една глутница и много човеци. Смяtam, че това място е чудесно за тях.

Кат се изненада и погледна към него.

— Глутница? Говориш за шейпшифтъри вълци? Защото, да ви призная, не съм им голяма почитателка. Изглежда, че шейпшифтърите, които най-често застават на страната на вампирите, са вълци.

— Вероятно е така, но Лукас е наш приятел и несъмнено е на наша страна. Сам вече се е разбрал с някои от хората на Тайни да отидат с тях и Уелоустоун. Няма защо и Мишел да тръгва. Съгласен съм обаче, че тя трябва да е в безопасност, точно затова Бастиян и Итън имат предложение, което може и да й се хареса.

Мишел отпи бавно от чая си, след това го постави на масата и скръсти ръце пред гърдите си.

— Ако не си забелязал, стоя точно пред теб. Предполагам, че някой трябва да се обърне към Мишел, ако има някакво предложение свързано с Мишел. А и да не забравяме, че името ми е Мишел Опасност.

Алексий изглеждаше объркан.

— Мислех, че се казваш Мишел Никълс.

Грейс не успя да се сдържи и се засмя.

В този момент Сам нахлу в кухнята и застана зад Алексий.

— Какво е толкова смешно? И още нещо, което според мен е важно, има ли прясно сварено кафе?

В отговор Грейс наклони глава към каната, която се намираше на плата.

— Обслужи се. Какво става?

Преди да отговори, Сам се насочи към кухненския плот и след като внимателно си наля кафе, се подпра с гръб към него.

— Убедени сме, че Вонос крои нещо голямо и ще го осъществи на тузарския бал, който организира.

Набързо разказа какво са научили, след като двете с Кат си бяха тръгнали.

— Освен това прословутият бал е вдругиден.

Грейс и Алексий се гледаха дълго преди някои от двамата да проговори.

— Избрали е доста интересен момент — отбеляза тя.

— Знаеш какво казват за феи — отвърна той. — Никога не лъжат, но не казват и истината.

Бастиян, който се появи на вратата, се наведе, за да може да влезе в стаята, която внезапно изглеждаше адски пренаселена.

— Кой никога не казва истината?

Алексий му обясни с подробности за Рийс на Гаранuin и срещата с него, която по план трябваше да се случи на следващата

вечер.

В отговор атлантът изсвири дълго и продължително с уста.

— Елфите ли? Да си призная, не го очаквах. Чудя се какви ли предвестници на катаклизъм са накарали някой от рода на Благословените да се свърже с нас?

— Висш принц от царския род на Благословените — напомни му Алексий. — Това никога не води към нещо добро.

— Майка ми веднъж срещу елф — размишляващ на глас Мишел. — Едва не заразя баща ми заради проклетника. Не можеш да имаш доверие на тези дългоухи мръсници.

Грейс се приближи към приятелката си, като отметна косата ѝ зад ушите.

— Не. Не са остри. Колко жалко! Би обяснило много неща. В общи линии, не можем да им се доверим, но не бива и да ги обиждаме — каза тя. — Не ни притесняват, след като ние сме много под нивото на възвишеното им съществуване и затова не ни и забелязват. Но, когато го направят поклати глава опитвайки се да прогони лошите мисли, — не е на добре.

Алексий прекоси стаята и застана точно до Грейс и пулсът ѝ веднага се забърза в отговор на близостта му, но въпреки това се опита да покаже безразличие. Спомените от времето, през което бе под влиянието на зова на алфата, нахлуха в съзнанието ѝ, никога досега не се бе чувствала толкова унизена. Въпреки че се съмняваше, че някога може отново да го погледне в очите, Алексий непрестанно търсеше присъствието и допира ѝ.

Ако умоляваш мъж да те изчука в тъмна уличка, непременно ще се случи, прозвуча мрачен и развеселен глас в главата ѝ. Грейс обаче го прати по дяволите.

Мишель погледна към Бастиян, който се извисяващ над всички в стаята.

— Разбрах, че си имал предложение за мен.

— Да, така е. Искаме да сформираме тристраниен съюз в „Бит Сайпръс“ между хора, атланти и шейпшифтъри. От това, което разбрах за теб от Грейс и Алексий, ти се вписваш перфектно в образа на водача на хората, а и разбрах, че в Лондон не те чака нищо належащо.

Преди да отговори, Мишель погледна към масата и раздвижи китките на ръцете си.

— Всъщност в Лондон не ме чака нищо и съм убедена, че съм подходяща за тази позиция. Колко мило да я предложиш на мен.

Кат кимна.

— Жизненоважно е да разберем как вампирите поробват шейпшифтьрите. Ние винаги сме били неподатливи на каквото и да било видове контрол над ума, което значи, че са измислили нов начин. И той ще доведе до нашата гибел. Колкото по-скоро започнем да работим заедно, толкова по-добре.

— Значи е решено — отвърна Мишел — Сега, ако ни извините, ние двете с Грейс трябва да си вземем едно дълго движдане.

След минута всички излязоха от кухнята. Алексий се поколеба за момент, но след това се наведе и целуна Грейс по главата.

— Ще те чакам отвън — промълви тихо той.

Неспособна да отговори, тя кимна и не свали поглед от него, докато не напусна стаята. След това се усмихна на Мишел, готова да се сбогува с приятелката си.

— Разказвай! — започна Мишел — Какво се случи между вас двамата, докато мен ме нямаше?

Грейс се поколеба, но след това преодоля срама си и призна всичко на Мишел. Как след битката се е осланяла на неговата сила. Мощта, с която ги връхлетя свързването на душите им. Какво се бе случило, когато бе попаднала под влиянието на зова на алфата.

Докато приключи, лицето ѝ вече гореше с топлина, която би могла да разтопи желязо. Мишел я гледаше втренчено, без да продума, а устните ѝ леко потрепваха.

— Ако започнеш да се смееш... — заплаши я тя, без да знае какво щеше да стори, ако приятелката ѝ направи точно това.

Мишель кимна, но положи глава на масата точно между ръцете си, и започна тихо да се смее.

— О, миличка. Бих дала всичките си пари, за да мога да видя това. Сериозно, резервираната Грейс се е опитала да изчука своя атлант в коридора? — последните ѝ думи отново я разсмяха и вече не можеше да си поеме въздух.

— Чудесно е, че имам приятелка, на която мога да се доверя — изрече през зъби Грейс.

— Мила, недей така...

— Не го приемай твърде лично. Това щеше да кажеш. Лесно ти е на теб. Ти не си тази, която непрестанно е говорела за котенца, гърди и чукане — бе ред на Грейс да постави главата си на масата. — Как ще мога да го погледна в очите?

Мишел се пресегна през масата и я удари по ръката.

— Ти настина си идиотка. Шегуваш ли се? Забелязала ли си как те гледа? Вероятно държейки се по този начин и казвайки онези думи, си събъднала най-дивата му фантазия. Може да се каже, че се е държал доста героично, щом не те е обладал точно там в онзи коридор.

Грейс се насили да се засмее.

— Той каза нещо подобно. Ге-ро-и-зъм.

— Абсолютно е прав — отвърна Мишел. — Но тази нощ ще сте сами и няма да му се налага да проявява героизъм. Тази нощ ще бъде мъж, който те желае. Заслужаваш го.

— Но той ще ме остави.

— Не можеш да си сигурна. Дори и да е така, на кого му пука? Поне веднъж се отпусни и живей за деня.

— Ами ако...

— Не! — отряза я решително Мишел.

— Никакво „Ами ако“. Просто го направи. Направи нещо за себе си. Възползвай се от момента. И си обръсни краката.

Грейс се ухили широко.

— Добре, може би само този път.

* * *

Грейс се протегна, събуждайки се бавно след дългия сън. Стаята бе тъмна, надписът на часовника ѝ показваше, че е проспала целия ден и се е събудила в осем вечерта. Бе слаба и изтощена, а раната ѝ наболяваше, така че за първи път от цяло десетилетие, остави другите да се оправят и просто отиде да си легне.

Преди да си тръгне, Итън се обади да им каже, да очакват камион, който ще вземе всичко от оръжейната и ще го закара в Биг Сайпръс. Тайни и Сам бяха измислили план, за да унищожат всички временни подобрения, които така наречената „театрална трупа“ бе

направила за форта, разбира се, без да унищожават историческото му наследство и неговата стойност.

Кръвта вече бе попила в земята, а тази, която обагряше бетона, щеше да се приеме като спомен от убийствата на вампири, които са се случили преди стотици години.

След като многократно си взеха довиждане, Мишел се качи в хеликоптера, сякаш бе родена и прекарала живота си в него, а не като „девственица“, както тя самата се бе изразила. Щеше да си прекара чудесно, Мишел винаги си прекарваше много добре. Само ако можеше да научи и Грейс как да не приема света, войната и самата себе си твърде на сериозно.

Само ако можеше.

А Алексий, както винаги беше навсякъде. Наблюдаваше я. Уверяваше се, че не се претоварва. Често, хващайки я неподгответна с тези пламъци в очите, огньове, казващи ѝ, че не бе забравил нещата, които му бе наговорила сутринта.

Различното бе, че за първи път не изпитваше срам. Вместо това отново се протегна в скъпите си чаршафи и си позволи да тръпне в очакване.

Онова сладко, изпълнено с нетърпение, очакване.

При мисълта за него, зърната ѝ щръкнаха под блузата, втвърдиха се готови за допира му. Разполагаше с желанието и мотивацията. Както и с леглото и готовността да бъде с него.

Оставеше ѝ само да открие своя атлант.

Нейният атлант. Запита се защо бе използвала притежателно местоимение, за да го опише, но все пак си позволи да се наслади на идеята. Да я прецени, както някой би оценил скъпоценен камък, даден му от верен приятел. В крайна сметка, той трябваше да бъде върнат обратно, но дотогава...

Нейният атлант. Само ако можеше да е истина.

Не. Сега не бе моментът да изпитва копнеж и отрицание. Затова отметна завивката и тъй като все още бе облечена, обу обувките си и стана, за да потърси Алексий.

ГЛАВА 22

Алексий се носеше над бурните вълни и се наслаждаваше на свободата да бъде във формата на мъгла, като се издигаше все по-високо и по-високо. Далеч от отговорности и задължения. На разстояние от всички хора, които се нуждаеха от него и единствената, която, както изглеждаше, се чувстваше добре и без него.

Кредото на воините на Посейдон, което бе научил наизуст заради непрестанното повтаряне, когато бе млад новак, кънтеши с такава точност в съзнанието му.

Ние ще чакаме. Ще наблюдаваме. Ще браним.

Ще служим като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството.

Тогава и само тогава, Атлантида ще се възроди.

Зашщото ние сме воините на Посейдон и знакът на Тризъбеца, който носим, е свидетелство за нашия свещен дълг да защитаваме човешкия вид.

Дълг, който Алексий смяташе за свещен. През целия си живот той бе чакал, наблюдавал и бранил. Но вече се бе уморил. Писнало му бе да гледа отстрани.

Зашщото най-сетне беше намерил жената, която наистина искаше да защитава.

Това има ли значение?

Отвратен от самия себе си, той се насочи към повърхността на водата, а после към брега, за да приеме тленната си форма, но прелетя през върха на вълната. Водата бе толкова ледена, че го остави без дъх. Воинът се носеше по нея, опитвайки се да потуши пожара, който гореше в тялото му. И копнежът, който от сутринта не му даваше мира.

Грейс. Само споменът за онази, лишена от задръжките, Грейс без значение, че реакцията ѝ бе следствие на нещо необичайно, събуджаща в него нещо, което не можеше да спре; да потисне или отрече.

Искаше отново да я види такава. Да види онази игрива, щастлива и освободена Грейс. Последните десет години бе живяла водена от

клетвата, която бе дала след смъртта на брат си. Обещанието да отмъсти на всички вампири за стореното.

Алексий искаше да ѝ покаже, че животът бе доста по-различен. По-добър. Но между всички мъже, които Грейс познаваше, той бе най-неподходящ за тази задача.

Какво знаеше той за щастието? Бе запознат с приятелството. Познаваше задоволството от спечелената битка. Но щастие? Смяташе, че то отдавна го бе напуснало, след като бе понесъл толкова много страдание, докато бе затворник на Анубиса.

Но след това дойде Грейс и му предложи милост. Дари го с топлина, светлина и възможността да създадат дом заедно. Единственият въпрос, който би трябало да си зададе, бе много прост. Защо все още стоеше тук, губейки време в ледената вода, вместо да бъде с Грейс?

Насочи се към повърхността и след това и към брега, нетърпелив да се върне при нея. Сам, Тайни и останалите щяха да стоят на пост цяла нощ. Сам специално се бе обърнал към Алексий и му бе казал, че няма нужда и той да патрулира тази нощ.

— Мисля, че двамата с Грейс имате недовършена работа — бе казал възрастният мъж.

Той също се бе предал на чара на жена, която не подозираше колко красива и великодушна е всъщност.

След като вече бе излязъл на повърхността, Алексий скръсти ръце, погледна нагоре към звездите и изрече най-искрената си молба.

— Не разполагам с каквito и да е номера или магията на жрец, велики Посейдоне. Но имам силното желание да продължа напред. Моля те, приеми решението ми да наруша обета за безбрачие, който дадох по време на ритуала за пречистване. Ако тъмните желания, от които се страхувах, са се криели в мен, то те щяха да се покажат сутринта, когато Грейс бе така уязвима. Тогава показах, че все още притежавам героичните качества на воин на Посейдон.

Алексий се засмя, внезапно изпитвайки усещането, че е по-жив дори от самите вълни.

— Никога не съм искал да бъде герой, но днес всичко се промени. Изглежда, че желанието означава нещо само по себе си. Отговорът е в самия теб, щурче — завърши той и се ухили като пълен идиот.

Внезапно разбра всичко и го заля необичайно за него спокойствие. Спокойствие и трескаво очакване — и двете бяха емоции, които не бе изпитвал от... дори и той не можеше да каже от колко време.

Нямаше търпение да отиде при нея, затова не си направи труда да достигне брега, за да се облече, вместо това се издигна във въздуха, насочи се към форта, след това по коридора, който водеше към стаята й. След като вече се намираше там, прие човешката си форма и огледа стаята. Грейс не беше там.

Което вероятно беше добре, предвид, че се бе появил в стаята ѝ чисто гол.

— На това му се казва страхотно появяване — чу гласа ѝ, пълен с радост и топлина.

В отговор Алексий взе одеялото и се покри с него.

След това се обърна, за да се изправи пред своето бъдеще.

* * *

Грейс бе леко изненадана, когато се прибра в стаята си и завари атланта, който се размотаваше в нея. Боже, имаше перфектен задник. Обърна се към нея, покрит с карираното ѝ одеяло. Тя се опита да не се засмее. Бори се с импулса.

Но изгуби битката.

Смееше се така неудържимо, че от очите ѝ потекоха сълзи.

— Знаеш ли, бях ти приготвила съблазняваме, което да разтърси света ти, но и ти свърши работа.

Алексий ѝ се усмихна глуповато, но усмивката му изчезна, когато горещ и хищнически огън запламтя в очите му.

— Съблазняване, което щеше да разтърси света ми? О, Грейс, тази нощ определено съм на твоето разположение.

— Виждам. Виждам доста — засмя се отново тя, опитвайки се да недиша учестено при гледката на мускулестите му гърди, рамене и ръце. При това голи. Както и онези дълги мускулести крака. Също голи.

Сърцето ѝ запрепуска, а тя се надяваше онези суперсили, които атлантите притежаваха, да не включват свръхчувствителен слух.

— Страшно много — продължи тя. — Да не си бродил наоколо гол? Чудя се, какво ли би помислил Тайни за това?

Дебнейки я, Алексий пристъпи наред.

— Без съмнение ще реагира също както теб, но аз не се движих във форма, която може да бъде видяна.

— А дрехите ти?

— Оставих ги на плажа. Ти обаче си прекалено облечена — направи още една крачка напред. — Може би ще бъдеш така добра да свалиш това яке.

Тогава, осъзнавайки, че той наистина стоеше пред нея, Грейс се засмя и си пое дълбоко дъх. Наистина щяха да го направят. Щяха да се предадат на привличането, което от много време ги побъркваше.

— Не му мисли — каза той. — Изборът е съвсем лесен, Грейс. Или ме помоли да си тръгна, или свали дрехите си. Всички дрехи. Веднъж завинаги трябва да решим какво е това нещо между нас, и то извън ринга — усмихна й се порочно и пулсът ѝ се ускори. — А и мразя тенис.

Грейс отвърна на предизвикателството му, като затвори вратата зад себе си, а след това се обърна и я подпря с един стол. Нито една от стаите във форта не разполагаше с ключалка, а и досега не ѝ бе трябвала.

Алексий на мига се озова зад нея, нарушивайки личното ѝ пространство. Стресната от внезапната близост, тя се наведе към стола и преди да падне върху него, успя да се подпре на дървената врата.

От резките движения раната я заболя и ѝ се зави свят, типично за нея. Раната ѝ бе започнала да се заздравява, докато спеше, но тъй като бе по-голяма щеше да ѝ трябва повече време, за да се излекува. Не беше никак добре. Само защото вече не зееше отворена, не означаваше че не я боли. Въпреки това до седмица щеше да е забравила за нея.

Алексий се отпусна върху Грейс, толкова близо че топлината на тялото му я побърка. Докосвайки я цялата от раменете, през гърба, та чак до пръстите на краката.

Не усещаше обаче одеялото помежду им.

Задъха се, но не се отдръпна от него. Просто завъртя глава и го погледна през рамо.

— Не мисли, че не оценявам жеста, но така раната доста ме наболява.

Моментално той я хвани и много нежно я издърпа назад, докато проклинаше себе си.

— Съжалявам, *ми амара*. Какъв глупак съм само! Моментът е неподходящ. Ти си ранена, а аз...

Тя се отпусна на здравите му и силни гърди и го накара да мълкне по най-добрния начин, като го целуна. Устните му бяха едновременно твърди и меки. Вплете пръстите си в гъстата му коса и дръпна главата му съвсем леко надолу, за да бъде по-близо до нея, така че дори и дъхът му да стане част от нея.

— Да — промълви Грейс, след като се отдръпна от устните му и остана изненадана, когато разбра, че не само тя диша тежко. — Бях ранена, така е, но сега съм много по-добре. Тялото ми се лекува изключително бързо.

Алексий я пусна и тя потъна в леглото. Воинът отстъпи назад, сякаш допирът ѝ го изгаряше.

— Ще ти се извиня още веднъж, *ми амара*. Не разсъждавах трезво, просто копнеех за теб като безсърден... — извиненията и самообвиненията му секнаха, когато осъзна, че се намира в стаята ѝ напълно гол.

Грейс спусна поглед по него. Първо огледа омагьосващите му гърди, след това плоския корем и копринените косъмчета, които водеха към неговия... О, мили боже. Този мъж си имаше всичко. И наистина впечатляващата му ерекция ясно ѝ показваше колко много адски силно я желае. Грейс вдиша дълбоко и наясно до какво ще доведе жестът ѝ, облиза устни, докато не откъсваше поглед от пениса му.

Никога не е била изтънчена, защо сега да бъде такава.

Членът му се изпъна напред, навярно отвръщайки на провокацията ѝ или поне така се надяваше, защото не притежаваше нито практиката, нито опита, за да го съблазни. Истината бе, че в този момент импровизираше.

— Опитваш се да ме убиеш, така ли? — успя да каже през зъби той. — Старая се да бъда джентълмен. Да прояви героизъм. Отново. Но в името на всички богове, мисля, че очакваш твърде много от мен.

Тя се изправи и прояви героизъм като отмести погледа си към лицето му, опитвайки се да не забелязва, че той отново се отдръпна от нея.

— Не си разбрал. Никой не иска да се правиш не герой — каза тя и страните ѝ поруменяха, щом си спомни за държанието си сутринта.

— Това съм аз, Алексий. Без странни реакции, предизвикани от зова на алфата, без магията на фае, просто аз. Това съм аз и те желая. Какво ще кажеш да го караме бавно? Да бъдеш нежен? Не може ли поне да опиташ?

Засрамена от това, че въпросът ѝ звучеше като отчаяна молба, младата жена се опита да преглътне бучката, която се бе загнездила в гърлото ѝ. Погледна към пода, сигурна, че преживяваше един от най-трудните моменти в живота си. Бе по-лесно, когато излагаше на риск само живота си.

Този път имаше опасност за сърцето и гордостта ѝ.

Алексий пристъпи напред и започна да разкопчава блузата ѝ, след което се наведе, за да я целуна по челото, след това по брадичката и по гърдите, които се разкриваха след всяко едно освободено копче.

— Нежен — прошепна между целувките той. — Мисля, че мога да бъде нежен.

* * *

Алексий се чу да казва на Грейс, че може да бъде нежен, макар цялото му същество да крещеше, че това е лъжа. Как можеше да бъде нежен, след като единственото, което желаеше, бе да я хвърли на леглото и да проникне толкова дълбоко в нея, докато членът му не достигнеше утробата ѝ? Как да бъде нежен, след като копнееше да завърже ръцете и краката ѝ, а след това да я докосва и хапе, да остави следите от ноктите, устните и зъбите си по цялото ѝ тяло?

Желаеше, не, той изпитваше нужда да я вземе. Да я бележи. Да я направи своя, безрезервно и завинаги. И в това нямаше и капка нежност.

И тогава чу призрачния смях на онази жена сякаш бе с тях в стаята. Смехът на Анубиса.

И ето че победих — прошепна фантомът, роден от спомените за онзи ад. — Покорих те, телом и духом, и в теб няма дори и една частица, която да не е опорочена, объркана и грешна.

Пръстите му потръпнаха, докато разкопчаваше блузата ѝ, а след това се парализира, неспособен да продължи. Ами ако богинята на вампирите е предсказала бъдещето му вместо обичайните за нея заплахи, когато изрече тези думи преди толкова много години? Ако наистина Алексий бе опорочен, объркан и грешен?

Клатейки глава от отчаяние, той започна да се отдръпва от Грейс. Прекрасната Грейс, която заслужаваше много повече. Най-сетне, след като бе съbral кураж да я погледне и да ѝ обясни, той впери погледа си в нея.

— Грейс, не мога...

— Не мисли толкова — посъветва го тя, усмихвайки се, докато изричаше същите думи, с които той я бе убедил да се впусне в това приключение с него. Но след това усмивката ѝ изчезна. — След всичко, което се случи, след като хората умряха, аз се нуждая от теб, Алексий. Имам нужда от твоята топлина, за да се чувствам отново жива. Склонна съм да поема риск какъвто никога не съм поемала и да призная, че изпитвам чувства към теб.

Постави ръка на гърдите му и потрепервайки си пое дъх, а след това се приближи още него.

— Наясно съм, че трябва да си тръгнеш, да се върнеш в Атлантида и да продължиш воинския си дълг да защитаваш света и всичко останало. Знам, че ще живеешечно, а аз съм простосмъртна. Като дете винаги съм се чудела какво, по дяволите, си е мислила Лоис Лейн^[1]? Но в този момент, само за тази нощ, искам да бъдеш с мен.

Нешо в грубите му черти и суровия му поглед се пречупи и този път, когато я погледът му бе по-мек, а краищата на устните му се извиха в усмивка.

— Мисля, че за малко мога да спра да защитавам света и всичко останало, за да бъда с теб.

Алексий притвори очи за секунда, а след това протегна ръка към Грейс, държайки един от кинжалите си.

— В замяна, ще те помоля за една услуга. Ако нещо се обърка и аз те застраша по един или друг начин, искам да ми обещаеш да използваш това срещу мен.

В отговор Грейс го зяпна с широко отворена уста.

— Шегуваш ли се? Искаш да ти обещая какво? Да те наръгам? Боже, Алексий, на това ли казваш любовна игра?

Воинът постави кинжала на шкафчето до леглото и се обърна към нея, като хвана двете страни на полуразкопчаната ѝ блуза.

— Искаш да те предразположа ли? — усмивката му на хищник блестеше под светлината на лампата. — Само гледай.

След тези думи той дръпна рязко едната половина на ризата ѝ и копчетата полетяха във въздуха. Коленичи пред нея, докосвайки нежно превързаната страна на тялото ѝ, обгърна гърдите ѝ и зарови лицето си между тях. В същото време Грейс галеше копринените му коси и се опитваше да не загуби равновесие, но Алексий премести главата си, пое едното ѝ зърно в устата си и го засмука. В отговор на нежните му ласки, коленете ѝ се подкосиха. С големите си силни ръце, той стисна дупето ѝ и не ѝ позволи да пomerъдне, докато засмукуваше зърното ѝ и тя не започна да се задъхва от желание и страст. След това Алексий насочи вниманието си към другото зърно и направи същите невероятни неща с него.

Задъхан стон се изпълзна между устните ѝ и той погледна към нея, а онази негова опасна усмивка се появи отново.

— Как се справям? — пъргавите му пръсти внезапно се озоваха при дънките ѝ, като ги разкопчаха и освободиха ципа.

Алексий ги свали заедно с бельото ѝ, без да ѝ даде време да се възпротиви или да покаже въодушевлението си.

Когато дънките ѝ се събраха в купчина на пода, Грейс повдигна крака си, за да се отърве от тях, но той хвана здраво левия ѝ прасец в едната си ръка, а с другата — дясното ѝ бедро и повдигна левия ѝ крак на рамото си, докато устните му се озоваха на най-женственото ѝ място.

Грейс съвсем леко извика и веднага постави ръка върху устните си, за да не издаде някой друг странен звук, които би докарал Тайни или някой от хората му в спалнята ѝ. Но все пак трябваше да каже нещо, за да го спре. Не биваше само той да ѝ доставя удоволствие. Трябваше да направи същото за него. О, богиньо!

— Алексий — простена тя. — Моля те, недей, ние... Искам да ти доставя удоволствие.

Той вдигна глава и се втренчи в нея, а очите му горяха със страстта на желанието и силната нужда да бъде с нея.

— Ти ми доставяш удоволствие. Искам да те ближа, да те вкусвам и засмувам с устата си, докато не свършиш и започнеш да

крещиши. Много съм доволен.

Наведе се отново и прокара горещия си език точно през сърцевината ѝ; облиза твърдата пъпка на клитора ѝ и започна да я засмуква по същия начин, както зърната ѝ. Този път не можеше да спре да крещи, въпреки че бе запушила с ръка устата си. Изцяло се предаде, когато той вкара пръстите си в нея. Първо един, след това два, които ритмично влизаха и излизаха от тялото ѝ, докато той продължаваше да я смуче. Оргазмът ѝ бе така мощен, сякаш самият свят експлодира, а зренietо ѝ се замъгли.

Грейс се отпусна напред, но благодарение на супербързите си рефлекси Алексий я хвана нежно и внимателно се увери, че не е наранила или ударила все още незаздравялата си рана. Повдигна я върху леглото така грижовно, сякаш бе деликатна и крехка, а не жена воин.

Може би жена. Безвъзвратната метаморфоза, най-сетне бе пълна.

Напълно задоволена от удоволствието, което бе преживяла, Грейс му се усмихна и протегна ръка към него, когато той се поколеба.

— Студено ми е без теб — каза му тя. — Моля те, все още имам нужда от теб. Мисля, че се нуждая да те усетя в себе си повече, отколкото да дишам. Моля те, Алексий. Не ме оставяй сама отново. Умолявам те.

Алексий гледаше към своята жена. Към жената, която бе центърът на душата и живота му, и бе поразен.

— Никога. Никога повече няма да ти се налага да ме молиш — отвърна ѝ грубо. — Аз съм твой до края на дните си.

Странна и тъжна усмивка премина през лицето ѝ, а той се наведе бавно и легна до нея, като внимаваше да не я нарани.

— Кажи ми какво друго мога да направя, за да ти доставя удоволствие.

Грейс сведе поглед и онази омагьосваща руменина се настани върху страните ѝ.

— По-скоро бих искала ти да ми кажеш как да те задоволя. Не съм много добра в това. Разбира се, че съм го правила преди, но беше... Боже, звучи като пълен идиот.

Алексий сви юмруци и се насили да не казва нищо, не и докато силната ярост го изгаряше отвътре. Бе абсурдно и непонятно. Разбира се, че е била и с други мъже.

Но въпреки това мисълта, че е била в прегръдките на други, изпрати първичната му ярост право в мозъка му, за да го смачка и нищо да не остане от него.

— Алексий? Нещо лошо ли казах?

Колебливият ѝ глас за секунда му напомни на плахия малък делфин, с когото си играеше като дете. Приближаваше се по-близо, а след това веднага се отдръпваше. Желаещ да осъществи контакт, но беше твърде уплашен, за да го направи. Грейс бе същата, но за разлика от делфина тя събра кураж да бъде с него, а той пропиляваше времето им заедно, обладан от безсмислена ревност.

— Извини ме, *ми амарा*. Просто изпитах непозната за мен емоция, такава, каквато никога не съм изпитвал през дългото си съществуване отвърна ѝ той и се усмихна, но никак унило. — Не че моментът е подходящ да ти напомням за разликата ни във възрастта.

— Казват, че си на толкова, на колкото се чувствуваш. През повечето време съм някъде на около петстотин години. Така че, изглежда, аз съм прекадено стара за теб — отговори му тя и срамежливо отвърна на усмивката му.

Алексий се засмя и си позволи да я докосне, като с връхчетата на пръстите си проследи извивката на челюстта ѝ. Тя потрепна и прекрасната ѝ нежна кожа настръхна. Той наметна одеялото върху тях двамата и нещо в изражението ѝ се успокои.

— Не съм свикнала да лежа гола в компанията на мъже — призна си. — Изглежда съм нервна.

След тези думи Алексий отново бе застигнат от онази изпепеляща ярост.

— Искам да направя признание, от което не се гордея. Емоцията, която споменах преди малко се нарича ревност и ще е по-добре да запазим разговорите за бившите ти за по-късно, когато лежа изтощен до теб и вкусът ти е в устата ми.

Руменината отново оцвети страните ѝ, но тя кимна.

— Добре. Разбрах. На мен също ми е трудно. Не ми се мисли как ще се почувствам, ако започна да се чудя с колко жени си бил през вековете. Като говорим за това, трябва да проведем разговора за безопасния секс — изчервяването ѝ се засили.

— Не пренасям, нито пък мога да хвана каквito и да е човешки болести. Няма да забременееш, това става само ако воинът е отправил

молба към Посейдон и е получил благословията му — прошепна с нежни думи той.

— Ами, добре. Чудесно. След като вече всичко е ясно, какво ще кажеш да се върнем към целувките?

Тя се завъртя настани и когато погледите им се срещната, се усмихна. Алексий се радваше, че срамежливата Грейс изчезва, а на нейно място се връща неговата Грейс. Младата жена се наведе напред и нежно го целуна и той разтвори устни, доволен, че макар и колебливо, езикът ѝ се пълзна вътре, за да го погълне.

Но страстта събуди глада, а той — копнежа, докато членът му, който съвсем леко се бе отпуснал, докато си говореха, не започна да пулсира с желанието да се озове в нея; в горещата и женственост. Да влиза и излиза в същия ритъм, както преди малко пръстите му. Да я люби, докато избухнеше отново, силно, притискайки пениса му с вагиналните си мускули.

Алексий промени целувката, задълбочи я, вкара език в устата ѝ. Наклони глава, за да може да проникне по-дълбоко. Повдигна се и внимателно я положи по гръб, за да може да се наслади на тялото ѝ и да го опознае, докато я целува.

С двете си ръце обхвана гърдите ѝ и бавно започна да дразни втвърдените ѝ зърна. Не спираше със страстните си целувки, които улавяха всеки неин стон, спусна пръстите си надолу по корема ѝ, точно там, където щеше да расте детето му, ако помолеше Посейдон за този дар.

Мисълта страшно много му хареса, но незнайно защо го изплаши. До този момент никога не бе обмислял идеята да стане баща. Може би комбинацията от това, че бе видял принц Ейдън и че в момента правеше любов с Грейс, му въздействаше на подсъзнателно ниво.

Тогава Грейс се навдигна и Алексий потръпна, когато бавно прокара нокти по гърба му. След този акт на страст, желанието му да бъде бавен, нежен и внимателен премина в неудържим глад и нужда да я направи своя.

Да я обладае, и то веднага.

Грейс му бе казала да спре да мисли. Сега, нуждаеше се я вземе сега. Достатъчно си бе играл с нея, а и едно момиче не би могло да издържи повече.

Тя спусна ръката надолу, като си позволи да обхване страхотния му задник и да го стисне. Той подскочи и това ѝ позволи да го докосне там, където знаеше, че ще го разтърси и пришпори да действа. Прокара пръсти по дълбината на пениса му и след това го обгърна с ръка. Алексий отново подскочи, но този път изстена така силно, че почти я накара да го пусне.

Почти, но тя не го направи.

— Имам нужда от теб. Веднага — каза тя и го издърпа върху себе си.

Силните му и дълги крака го настаниха точно там, където тя искаше да бъде, между нейните бедра. А здравите му ръце го надигнаха нагоре, за да не я затисне с тежестта си.

Алексий все още се държеше с Грейс, сякаш е крехка и деликатна.

— Ами ако искам да изгубиш контрол? — попита тя с дрезгав глас — Какво ще кажеш, ако искам да те подлудя?

Той се взря в очите ѝ, а неговите бяха напълно черни, с изключение на онзи синьо-зелен пламък в центъра им.

— Също така какво значи „ми амара“? И защо в очите ти гори синьо-зелен пламък? — продължи с въпросите си Грейс.

Воинът премигна изненадан от чутото, след това допря чело до нейното, въздъхна и се засмя.

— С теб винаги трябва да очаквам неочекваното, *ми амара*. Любима моя.

Грейс премигна невярващо.

— Така ли? — попита тя, неспособна да си поеме дъх. — Аз съм твоята любима?

— Позволи ми да ти покажа — прошепна той и онази порочна, като на паднал ангел, усмивка се настани на красивото му лице.

Намести се така, че главичката на пениса му се озова точно пред сърцевината ѝ и с един бърз и силен тласък я изпълни цялата. Грейс простена и изви тялото си, за да го посрещне.

— Моя, *ми амара* — изрече Алексий, а изражението му рязко се помрачи. — Ти си моята любима и ми принадлежиши и аз никога няма да позволя на някой или на нещо да те нарани.

Започна да се движи бавно и ритмично, докато всяка една дума бе съпроводена от звука и усещането за телата им, които се срещаха

при всеки следващ тласък. Въпреки че пенисът му бе много голям, а и тя не го беше правила от доста време, усещаше онова чудесно и в същото време ужасно чувство за пълнота, което я разтреперваше и поставяше в пропастта между максималното удоволствие и ръба на болката. Когато потъна в нея, гърдите му докосваха настръхналите ѝ зърна, а усещането бе почти непоносимо заради своята чувственост. Усети оргазма, който се заформяше и усукваше през нервните ѝ окончания, вените и кожата ѝ, докато мисълта, че ще умре, ако Алексий скоро не я накара да свърши, не я завладя напълно.

— Моля те — промълви тя, този път, без да изпитва срам и без да и пука дали го умолява, или не. — Моля те.

Воинът ускори тласъците си, докато стискаше зъби, сякаш водеше борба със самия себе си. Подпра се на едната си ръка, а свободната насочи между слетите им тела, като я погали, а след това започна да я дразни точно там, където Грейс желаеше да бъде докосвана. Водена от напрежението и силата, с която телата им се сливаха, тя извика името му, след това изкрешя и се остави на вълните на оргазма.

Алексий бе връхлетян от безброй чувства, докато тялото на Грейс се стягаше около неговото, докато се извиваше и със страст и отданост посрещаше всеки негов тласък. Когато достигна кулминацията си, цялото ѝ тяло затрепери от екстаза. Стените на влагалището ѝ притиснаха члена му, докато самият той не изригна. Беше толкова мощно, че трябваше да използва всичката си сила, за да не се срине върху нея и да я смаже с тежестта си.

Той улови устните ѝ в своите и я целуна, погълъщайки задаваните ѝ стонове. Тялото на Грейс се сви в нова конвулсия, която извеси Алексий над светската реалност, и той достигна материята на самото съществуване. Едновременно въодушевен и ужасен от това, което бе научил, осъзна, че е станал жертва на сливането на душите.

Най-сетне завършен, най-накрая цял. Мракът в душата му бе жадувал за светлината и двете се сблъскаха в една мощна шокова вълна, чиято сила можеше да се сравни с тази на изригващ вулкан. Мощ, достатъчно отново да потопи Атлантида и да измъкне Алексий от най-дълбоките окопи на самотата и отчаянието.

Грейс бе тук и беше негова и той никога нямаше да я пусне да си отиде.

Воинът се отпусна настани, но я придърпа към себе си, вплете ръцете и краката си с нейните и все още в нея, се понесе на вълните на блаженството — най-чистия и красив облак, изпълнен с надежда, светлина и... Смееше ли дори да си го помисли?

Любов.

Докато се изкачваше по лавината от звуци и светлина, лавината, която символизираше симфонията на две души, които са открили съдбите си, той отвори сърцето, съзнанието и душата си, за да бъдат озарени от нейната светлина. Озарени и изпълнени с прелестта ѝ.

Най-сетне бе открил любовта.

И никога нямаше да я пусне.

Часове или еони по-късно, времето се бе превърнало в незначителна подробност след всичко случило се помежду им. Алексий усети как тялото ѝ бавно се отпуска, когато тя пусна рамото му и най-накрая спря да трепери.

— Алексий — промълви сънливо, а той целуна косата, челото и божествения ѝ нос.

— Да, *mi amara*?

— Винаги ли е било така за теб?

Той се засмя, изумен както винаги от начина, по който умът ѝ работеше. След това я целуна нежно по устните.

— Не, любов моя, красива моя Грейс. Никога досега не е било така. Но от сега нататък винаги ще бъде — обеща ѝ той.

— Така ли? — промълви тя. — Не съм сигурна, че ще го понеса.

Алексий се разсмя, взе одеялото, зави я с него и продължи да я държи в прегръдките си, доволен да слуша ударите на сърцето ѝ, докато заспива.

— Винаги — прошепна той своето обещание и тържествен обет.

След това бавно и внимателно, за да не я притесни, се измъкна от прегръдките ѝ и се присъедини към момчетата, които патрулираха.

Не възнамеряваше да сваля гарда си. Не и след като вече имаше някой, когото да защитава.

[1] Лоис Лейн — героиня от комикса Супермен. Възлюбена, а в последствие съпруга на Кларк Кент, познат като Супермен — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Грейс бавно се пробуди от сладкия си сън и веднага се обрна към Алексий. Него обаче го нямаше. Моментално я застигнаха дълбоко погребани страхове и предчувствия.

Зашо да остава? Все пак какво можеше да бъде тя за него, освен мимолетна свалка през дългото му съществуване. Може би свързването на души го беше изплашило и е решил да се отдръпне.

Може би... Но размислите ѝ бяха прекъснати от нечии стъпки. Почувства облекчение и дълбока болка, която разкъса цялото ѝ същество. Как така бе стигнала до момент, в който отсъствието му ѝ причиняващо такова страдание?

Какво щеше да се случи с нея, когато си тръгнеше завинаги?

Моментът не бе подходящ да мисли за това. Точно сега щеше да следва съвета на Мишел и да живее за момента. След като той поемеше по пътя си, на нея щяха да ѝ останат спомените за него, които да я топлят в студените нощи.

Алексий влезе през вратата, държейки две чаши с кафе и изглеждаше като мъж, който миналата нощ е бил напълно задоволен. Беше раздърпан и сънлив, но докато я оглеждаше от главата до петите в погледа му се четеше мъжко удовлетворение.

Грейс остави одеялото да открие едно от рамената ѝ и го погледна изпод мигли, отново използвайки необичайни методи за съблазняване.

Очите му пламнаха, щом съзря голотата ѝ, а тя най-безсрамно се размърда, така че одеялото се спусна още по-надолу и разкри прелестните ѝ гърди. Воинът се засмя, а пръстите му побеляха, докато стискаше двете чаши.

— Ако се опитваш да ме накараш днес да не ставам от леглото, справяш се изключително добре — отбеляза той с дрезгав и изкусителен глас.

— Кой, аз? — отвърна невинно тя и запърха с мигли.

Вдигна ръце нагоре и се протегна, докато одеялото се свлече около кръста ѝ. Алексий моментално затвори вратата, остави чашите на масичката, като разля кафе навсякъде и тръгна към нея с походката на дебнеш лъв.

Тя се усмихна триумфално и протегна ръка към него, но той седна до нея на леглото, улови ръцете ѝ и ги прикова от двете ѝ страни, след което нежно я бутна назад, за да се отпусне на възглавницата.

— Гърдите ти са толкова красиви — каза Алексий, докато ги гледаше така втренчено, че горещината, която побъркваше Грейс, обагри не само гърдите, но и бузите ѝ. — Не бих могъл да ги гледам, без да ги докосна или вкуся.

И след това направи точно това. Пое едното зърно в устата си и бавно започна да го смуче и дразни. Напрежението бе толкова голямо, че младата жена издаде сладострастен стон на копнеж и желание, а бедрата ѝ се раздвишиха под одеялото.

Алексий се отдръпна назад, но без да пуска ръцете ѝ, легна на гърдите ѝ, точно там, където се намираше сърцето ѝ. Чувственият жест спря дъха ѝ и преди сърцето ѝ да се пръсне на парчета, прескочи удар или два.

— Осъзнаваш ли, че бих могъл да слушам сърцето ти до края на дните си? — попита я той, а гласът му наподобяваше тих грохот, докато топлият му дъх галеше чувствителната ѝ кожа.

— Доста дълго време — отвърна му тя, но и побиха тръпки заради невъзможността това обещание да бъде изпълнено. — Студено ми е. Моля те, би ли ми подал одеялото?

Алексий веднага се изправи и я зави, като подпъхна одеялото под раменете ѝ, а чертите на лицето му показваха загриженост. Тя колебливо вдигна ръка, за да докосне обезобразената част от лицето му. Страхуваше се, да не би да го обиди с действието си. Алексий се отдръпна съвсем леко, но след това застана мирно и закача докосването ѝ.

— Толкова ли е отблъскващо лицето ми? — попита той и сведе поглед, но тя успя да забележи болката, която помрачи очите му и ги превърна в зелени урагани.

Отне ѝ няколко минути, докато осъзнае смисъла на думите му. Може би защото коренно се различаваха от това, което тя мислеше.

— Ти, какво? Как изобщо можеш да ме питаш това? Ти си най-красивият мъж, когото някога съм срещала, а недостатъкът ти само прави красотата ти по-осезаема.

Тя се приведе напред и целуна обезобразената част на лицето му. Изненадан от жеста ѝ, той, изглежда, спря да диша.

— Знаеш ли, че великите творци нарочно добавят недостатък в творбите си, така че господ да не се почувства засегнат от съвършенство им?

Мъжът се засмя, но звукът бе пропит с горчивина.

— Красива история, но в моя случай нещата не стоят така. Има голяма разлика между творец, който нарочно издърпва грешния конец, за да не обиди бог, и Анубиса, която призовава адския огън, за да изгори лицето ми.

Мускулите му се стегнаха и подсказаха на Грейс, че воинът е на път да се отдръпне от нея. Това между тях се превръщаше в един неспиращ танц на отдръпване и приближаване, на разделяне и събиране. Странен валс на двама, изпълнени с надежда, но несклоними участници.

— Разкажи ми. Какво е адски огън? — въпросът бе прям, но тя не знаеше по какъв друг начин да го накара да говори.

След това се изправи, седна на леглото и се наметна с одеялото.

— Той е точно това. Огън, идващ от деветия кръг на ада и Анубиса, богинята на хаоса и ношта е негова господарка. Може да го призове, за да изпълни нечестивите си удоволствия и цели.

Алексий сви рамене, изправи се и започна да ходи напред-назад из стаята ѝ.

— Очевидно един ден реши, че съсирането на лицето ми би ѝ доставило удоволствие.

Грейс не бе разбрала, че плаче, докато не вкуси горещите си сълзи, които се стичаха надолу по бузата ѝ и достигнаха устните ѝ. Избърса лицето си, но не изпусна Алексий от поглед.

— Как си издържал? Как си могъл да бъдеш толкова смел и да оцелееш?

Той се обърна към нея и се взря в очите ѝ.

— Не искаш ли да ме попиташ защо съм се показал като такъв страхливец и не съм отнел живота си, за да избягам от всичката тази болка? Опитах се. Повярвай ми, пробвах какво ли не. Но някой винаги

ме наблюдаваше. Възпираще ме да си причиня каквато и да е болка — внезапно спря да се разхожда и се засмя с горчивина. — Излиза, че само на тях им е било позволено да ме нараняват.

Споменът за пламъците, камшиците и мъчението прониза съзнанието й. Грейс разпалено поклати глава, опитвайки се да отрече видяното. Да отхвърли думите му.

— Не, разбира се, че не исках да те питам това. Наясно съм, че не си страхливец. Била съм свидетел на невероятния ти кураж. Проявил си невиждана смелост, като си дал всичко от себе си, за да оцелееш, вместо да поемеш по лесния път и да отнемеш живота си — тя наведе глава, срамувайки се да го погледне. — Повярвай ми, наясно съм с това. И причините, заради които искам да предприема последната крачка, са жалки и маловажни в сравнение с това, което ти си преживял.

Изглежда, Алексий се бе приближил към нея, защото видя ботушите му, но той така и не я докосна. Просто дълго време стоеше така, без да каже или направи нещо. Когато най-сетне проговори, гласът му беше изпълнен с болка и студ.

— Странно е, че се намерихме. Странно е, че най-накрая успях да открия причината, човека, който би ме спасил от вечното желание да предприема тази крайна стъпка, а тя не иска нищо по-постоянно от мен, освен един момент на физическа утеха. Повярвай ми, болката от тази истина е по-болезнена от всичко, което Анубиса и слугите ѝ биха ми причинили.

Преди да е успяла да се възстанови от шока от думите му, Алексий вече си бе тръгнал и затръшна вратата след себе си.

Казаното я разстрои и тя седна на леглото, притискайки чаршафите до гърдите си, докато думите му потъваха в съзнанието ѝ. Той смяташе, че тя бе тази, която иска нещо непостоянно. Че тя желае единствено физическа връзка.

Грейс скочи от леглото и започна да се облича. Това бе недоразумение, което смяташе да изясни при това веднага. Бе му се отдала, най-накрая си бе позволила да поема риска, поставяйки на карта не само тялото и душата си, но също така и сърцето си. Нямаше да се откаже, дори и ако ѝ се наложеше да вика малко здрав разум в главата на този твърдоглав воин на Атлантида.

* * *

Алексий вилнееше из целия форт, преследван от желанието някой да го нападне. Трябваше да удари нещо. Може би Тайни щеше да се навие за малко спаринг.

Но след това го чу. Долови гласа ѝ зад себе си, а тя не звучеше никак щастлива.

— Алексий, спри на минутата или ще взема лъка си — острата ѝ заповед изпълни коридора и макар да не му се искаше да го прави, атлантът забави крачката.

Той се обръна, скръсти ръце пред гърдите си и я прикова с пронизващия си поглед. Опитвайки се да не обръща внимание всеки болезнен удар на сърцето си; да не забелязва колко красива бе, току-що събудила се от сън и поруменяла от яростта, която гореше в очите ѝ.

— Спести ми тези глупости, здравеняко — сопна му се тя. — Не може в един момент устните ти да са върху гърдите ми, а в следващия да напускаш стаята като ураган.

Алексий премигна от изненада. Понякога забравяше колко директни могат да бъдат жените през този век.

— Трябва да се съглася, партньоре — чу се гласът на Тайни, който, изглежда, се намираше някъде зад Алексий. Но в тона на мъжа имаше доза смях, която разведри деня на атланта. — Съжалявам за намесата. Бях тръгнал към кухнята да закуся. Ако желаеш, Алексий, мога да ти донеса нещо за хапване. Убеден съм, че си гладен като вълк, след като цяла нощ патрулира с нас. Ти също, Грейс, разбира се — добави припряно.

Руменината по страните на Грейс се засили, но тя отвърна възпитано.

— Благодаря ти, Тайни, но двамата с Алексий ще закусим сами.

— Така ли?

Жената постави ръце на кръста си и му отвърна със същия поглед като неговия.

— Да. Така. Ако нямаш още глупави възражения или още по-глупави мнения. Като онази глупава идея, че съм достатъчно глупава, че да те искам само за едното глупаво търкаляне в леглото.

След третото „глупаво“, Алексий вече се смееше.

— Предполагам, че се опитваш да ми кажеш, че съм глупав.

Грейс присви очи и му отвърна:

— Бинго! Веднага ме разбра.

Алексий погледна назад, но Тайни го нямаше. Проницателен мъж.

— Значи, закуска. Ти и аз — повтори той, по доста идиотски начин, но открытието го разсмя.

Грейс тръгна към него и когато го достигна, го сграбчи за блузата и го дръпна към себе си.

— Аз не правя такива неща — изрече бавно и много внимателно тя. — Искам да ме изслушаши и най-сетне да разбереш. Никога не се сближавам с хората, не отварям сърцето си за тях. Но когато го направя, не очаквам те да се държат с мен, сякаш смятат, че ги приемам като играчка. Разбра ли? Грижа ме е за теб. Важен си за мен.

— Играчка? — умът му препускаше, предизвикан от чистото мъжко задоволство, което стопляше тялото му. — Ами ако искам да ме използваш по този начин?

Тя издаде странен звук, наподобяващ на ръмжане, напомняйки му за шейпшифтърът пантера, който спомена, че тя трябва да бъде негова спътница. Но преди и една мисъл за ревност да мине през ума му, тя постави ръце на лицето му, дръпна главата му надолу към себе си и го целуна ожесточено.

— Любима моя, помниш ли? Нямаш право да ме наричаш така, а после да бягаш от мен.

Алексий най-накрая разбра. Тя искаше той да остане с нея. Да не бяга. Не се опитваше да се отърве от него. Не му казваше „благодаря ти, беше забавно“. Тя го искаше. Желаеше да бъде с него, да останат заедно.

Воинът я хвана за кръста, като внимаваше да не закачи раната ѝ и я вдигна във въздуха, но не твърде високо, за да не удари главата ѝ в тавана. След това бавно и много внимателно я свали надолу и когато лицата им бяха на едно ниво, я целуна.

— Вероятно не трябва да правя заключения, базирани на погрешни доводи — призна ѝ той. — Но ми е трудно да повярвам, че ще съм ти достатъчен.

— Мисля — каза тя между целувките, — че трябва да ми позволиш да прекарам следващите двадесет или петдесет години,

опитвайки се да те убедя в противното.

След тези думи лицето ѝ бе помрачено от странна сянка, която Алексий нямаше как да не забележи. Въпреки това реши да не я притиска, а щеше да я попита по-късно.

Много по-късно.

— Тогава да вървим да закусим?

— Да закусим — отвърна тя и му се усмихна.

ГЛАВА 24

Дейтона Бийч, името на Вонос

Хората си имат дума за такова място. Наричат го паник стая, размишляващо Провачек, докато наблюдаваше сивите стени и подсилените със стомана врати на стаята, която бе около четиридесет и шест квадрата.

Вонос го пренебрегваше или поне даваше вид, че изобщо не му обръща внимание. Провачек се бе представил отлично като негов заместник във Флорида. Беше най-добрият, що се отнасяше до сигурността, но притежаваше лошия навик да говори твърде много.

Вонос огледа стаята, която бе споменал, и доволен от видяното, кимна. Ремонтът бе преминал доста бързо, след като навести съпругата на приемача и бе успял да убеди непокорния човек, че след като в договора им фигурира определена дата, на която ремонтът трябва да е завършен, това не означава, че може да иска отсрочка.

Нито седмица, дори и ден повече.

Усмихна се, спомняйки си за онази визита. Жената бе, меко казано, непривлекателна, а загорялата ѝ кожа бе почти непробиваема.

Почти.

Той бе изцедил съвсем незначително количество от кръвта ѝ, преди съпругът ѝ, както той сам се бе изразил, да видял светлината и да прехвърли всеки един от работниците си, свободни или не, към проекта за ремонтиране на името на Вонос.

Приматорът знаеше, че не е зъл. Просто искаше всичко да е под контрол и да върви по план.

— Разбира се, че се нуждаем от стая, в която слънчевата светлина не може да проникне. Двойните врати са чудесна идея — заговори Провачек, а руският му акцент видимо се засилваше в моменти, в които беше под стрес, или изпитваше притеснение, докато не започнеше да звучи като карикатура. Въпреки че, според филмовите продукции в Холивуд, всички руски мафиоти звучаха по този начин.

В допълнение Провачек говореше твърде много и честно казано, беше подмазвач. Вонос никога не би се доверил на някой, който притежаваше само едно от тези качества, какво остава и за двете. Но го устройваше, след като не възнамеряваше да се доверява на никого. Някога се бе подлъгал и в резултат бе предаден, както много преди него.

Дракос. Името прогаряше съзнанието му, сякаш слънчевата светлина бе намерила начин да открие черепа му.

— Обясни ми едно. Защо театралната трупа? — попита Вонос и потропа с дългите си нокти по тъмносиньото бюрото. Поръчал бе мебелите от Потъри Барн, просто защото иронията в тази му постъпка повдигаше настроението му. — Защо си наредил да се извърши непланувана атака, с която би могъл да съсипеш плановете, които кроях с месеци, срещу група аматьори? Би ли ми обяснил това?

— Те проявиха неуважение, Приматоре — отвърна Провачек и сведе глава в знак на почит. — Използваха форта за дейността си, въпреки че съвсем ясно им показахме, че се ужасяваме от мерзостите, които преди години са се случвали на това проклето място.

— И не ти мина през ума, че показността и агресията, ще привлекат нежелано внимание към експериментите ни с поробване на шейпшифтъри. Внимание, от което на този етап не се нуждаем.

Провачек се хвърли напред и коленичи върху сивия килим. Карпет барн^[1]. Вонос бе очарован от откритието, че хората разполагат с обор за всичко. Може би защото за вампирите те бяха като животни в клетка, или по-удачно бе да използва думата хамбар.

— Милорд, приемете моите искрени извинения — зарида Провачек. — Заклевам се, че от този момент нататък ще правя само това, което ми наредите.

Вонос обмисли безмълвно предимствата и недостатъците от това, да изтръгне гърлото на вампира, а след това да изгори костите му. Вярно, щеше да стане пълна бъркотия, но той имаше подчинени, които да се погрижат за това. Не бе сигурен дали кръвта щеше да излезе от новия му килим, а и честно казано нямаше нито времето, нито търпението да се занимава с повторен ремонт точно преди бала.

— Ставай и се омитай. И никога повече не прави нещо на своя глава. Разбра ли ме? Най-вече, след като балът е толкова близо. Ще присъстват важни гости, а аз страшно много искам да ги впечатля.

Провачек се изправи рязко, без дори да подозира колко близо бе до истинската смърт.

— Не, не, милорд — запелтечи той. — Тоест, искам да кажа, да. Никога повече няма да се повтори, милорд.

Когато Провачек хукна към вратата, Вонос се върна към документацията и странна мисъл премина през съзнанието на Приматора.

— Спри! Какво се случи? Какво ти казаха пантерите, след като се върнаха?

Провачек се вкамени. Ръката му стоеше на дръжката, но той все пак се обърна и погледна към Вонос.

— Там е проблемът. Те все още не са се върнали.

[1] Barn — английското произношение на думите обор и хамбар е „барн“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Сейнт Агустин, пляжът

Грейс се опита да приеме факта, че се разхожда по плажа през деня, ръка за ръка с воин от Атлантида, който твърдеше, че я обича. Но не успяваше.

През днешния ден съумя да си почине от обичайните за нея задължения. Аларик трябваше да се върне тази вечер, за да се срещне с тях, но дали наистина щеше да го направи, оставаше загадка. Изглежда, между него и Куин имаше нещо силно и притеглящо, което го караше да лети към нея, щом тя бе в опасност, без значение дали го е повикала, или не. Алексий не й бе казал нищо повече, но Грейс не искаше да си вре носа в любовния живот на висшия жрец.

Независимо дали Аларик успее да се върне, тя и Алексий имаха среща с елф, която не можеше да бъде отложена. Мислите ѝ се завъртяха около Рийс на Гарануин и погълната от тях тя се препъна в белия пясък, стискайки ръката на Алексий, за да не падне.

Воинът се обърна към нея и я погледна въпросително, но тя поклати глава и не му отвърна.

Докато закусваха, не спираха да обсъждат срещата с елфа, скрити в най-тъмното кътче на закусвалнята, която се намираше до магистралата.

Алексий очевидно си бе поставил за задача да изяде всички палачинки, които им поднесоха.

Сервитьорката обаче бе прекалено весела. Грейс можеше да се обзаложи, че жената щеше да ги изрита от там след петата порция на Алексий, но възрастната дама просто поклати с глава и каза нещо за синовете си, футболисти и апетита им.

Грейс забеляза как Алексий подава на жената прегънати на две банкноти и се усмихна, преди да поръча шеста порция с повече бекон и сироп. Писък, последван от звука на счупени чинии, ѝ подсказа, че атлантът хич не го бива с американската валута.

Жената се затича към тяхната маса, а в ръце държеше парите, които ѝ бе дал.

— Миличък, мисля, че си направил грешка — каза развеселено.

— Не си ми дал банкноти по един долар, а по сто. Тоест даде ми хиляда долара.

Грейс остана впечатлена от честността на жената, която всячески се опитваше да върне парите на Алексий, а той гледаше като втрещен.

— Не е ли прието да възнаградите доброто обслужване с бакшиш?

Той насочи въпроса си към Грейс, затова тя отговори вместо притеснената сервитьорка.

— Прието е, но сумата, която даде, е сто пъти по-висока от цената на закуската ти и надхвърля границите на един, така да се каже, нормален бакшиш.

Алексий се усмихна с такава заслепяваща усмивка, че половината жени в закусвалнята припаднаха.

— Обслужването също надхвърли границите на нормалното. Сумата е такава, каквато съм решил да ѝ дам и тя я заслужава. Опасявам се обаче, че вече трябва да тръгваме.

Алексий отпи за последен път от чашата си кафе, изтри устата си със салфетка, след което се изправи и протегна ръка към Грейс.

— Имаме много за обсъждане.

Известно време го гледаше, без да промълви, след това въздъхна и поклати глава.

— О, да, царският указ — тя се изправи, взе сметката, която сервитьорката по-рано им бе дала и я потупа по рамото. — Иска да ги задържиш като благодарност за чудесното обслужване, докато той изяждаше запасите ви от палачинки за един месец.

Погледът на жената се mestеше ту към парите в ръцете ѝ, ту към Алексий, а след това обратно към Грейс, която ѝ кимна окурожително. Бедната жена прегърна воина, споменавайки за внучето си, което имало нужда от скоби.

Алексий изглеждаше ужасен, така че Грейс, която не спря да се смее, го измъкна от ситуацията, а след това отиде на касата, за да плати сметката. Сервитьорката тръгна след нея, взе бележката от ръцете ѝ и отказа да им позволи да платят, защото тя черпела. До този момент всички в ресторанта ги слушаха безмълвно, но след жеста на

сервитьорката нададоха радостни викове. Алексий, който все още бе стъпisan, самоуверено престъпи пред нея и дълбоко се поклони. След като напуснаха ресторанта, Грейс дочу разговора между двама клиенти, които ги сметнаха за кралски особи и започна да се смее.

— Не мога да те заведа никъде — каза тя, но той я погледна с онази негова съблазнителна усмивка и я целуна точно там, пред ресторанта, като го превърна в едно от любимите ѝ места на планетата.

Разхождаха се по брега, изразходвайки хилядите калории, които бяха погълнали, а Грейс постоянно го поглеждаше скришом. Страхуваше се, че той е просто част от въображението ѝ и всеки момент ще изчезне.

— За какво мислиш? — Алексий зададе въпрос, но всъщност разкри желанията си.

Правеше го с такава лекота, въпреки че не беше кралска особа, принц на Атлантида, а просто воин от елитните защитници на принц Конлан.

Грейс му се усмихна. Не беше принц, но въпреки това се държеше като такъв.

Той се спря на място, взе я в прегръдките си и я вдигна на ръце. Тя забеляза, че не издържаше дълго, без да я докосва, да я прегръща и да я целува.

— Кажи ми! Веднага!

— Добре. Мисля, че прекаляваш със заповедите — отсече тя. — Не забравяй, че мога да те направя на решето с лъка си и то от сто метра разстояние. Само защото се разтапям в обятията ти, когато сме в леглото...

Той я целуна и разбира се я накара да забрави какво бе на път да каже.

— Разтапяш се в обятията ми? Харесва ми. Да се връщаме в леглото — целуна я по шията и тя се задъха.

— Не можем. Трябва да се върнем към плана за действие. А Тайни и останалите все още са във форта. Раната ме боли — призна му. — Изглежда не съм супер човек. Възстановявам се бързо, но може би твърде много съм се... натоварила.

Угризенията помрачиха иначе радостното му лице.

— Вината е моя. Насърчих те, вместо да ти кажа, че трябва да си почиваш. Знаех, че не съм подходящ...

— Веднага престани! — нареди Грейс. — Желаех те! Копнеех за това, което направихме. Все още те желая, но смятам, че трябва да си поема дъх, преди да се върнем към това. И следващия път възнамерявам да съм по-активна.

Тя се опита да му вдъхне увереност, но бе предадена от руменината, която този ден не слизаше от бузите ѝ. Не беше свикнала да обсъждаекс през деня. Добре де, не бе свикнала да го обсъжда изобщо. И отново се изчерви, щом минаха до една възрастна двойка, която им се усмихна, сякаш знаеха какво се върти в съзнанието ѝ.

Но след като възрастните ги подминаха, тя целуна Алексий, като вложи в тази целувка всички чувства и емоции, които се страхуваше да покаже. След като се отдръпна, не бе единствената, чиито дъх бе секнал. И повдигна темата, която не включваше целувки илиекс.

— Разкажи ми за Атлантида.

Отново тръгнаха напред, като си проправяха път измежду фантастично извяни дънери, които бяха изтласкани на брега.

— Какво искаш да знаеш?

Алексий прокара ръка по нейната и се усмихна като дете на Коледа, току-що получило мечтания подарък. Тя също му се усмихна, изненадана от очевидната му радост.

— Всичко. Но нека да започнем с нещо по-просто. Къде живееш? От колко време си част от елитната охрана на принца — Седемте, както ти ги нарече? Каква е тази татуировка на ръката ти? Къде точно се намира Атлантида? Как така нашите подводници и океанографи не са ви намерили? Смятате ли някога да я въздигнете? — след като прекрати поредицата от въпроси, Грейс осъзна, че той съвсем тихо ѝ се смее. — Какво?

— Това ли наричаш по-просто? — поклати глава той. — Добре, да видим какво мога да направя. Живея в двореца в крилото, предназначено за воините, но имам и свой дом, който е готов и веднага, щом пожелая, мога да се преместя там. По-лесно е да остана в двореца, имайки предвид какви са задълженията ми, но невинаги ще бъде така — след тези думи и хвърли дълъг и преценяваш поглед, а тя потрепери с надежда, че си представя нея в дома си.

— Обучавах се да бъда воин още откакто бях младок и бях удостоен с честта да бъда избран да се присъединя към елитните защитници на Конлан, веднага след като излязох от академията. Той

наруши традицията и вместо да избира воините, базирайки се на дългогодишната служба, ни избра, след като видя потенциала у нас.

— Което ви прави задружен и лоялен екип — отбеляза тя и си спомни за първата си среща с Куин и как тя бе поставила толкова много отговорности в ръцете на един тийнейджър.

Грейс си бе тръгнала от тази среща, знаейки, че би направила всичко за Куин и все още бе така.

— Татуировката всъщност е знакът на Посейдон, това е нашата награда, когато преминем успешно обучението си, за да станем воини на Посейдон. Тризъбецът, който пресича кръга, символизира всички хора по света. Триъгълникът е символ на пирамидата на познанието. Всички воини на Посейдон носим този знак като доказателство за клетвата, която сме дали, да служим на Посейдон и да браним човечеството.

— Би ли я споделил?

Алексий погледна към нея, напълно втрещен.

— Какво да споделя?

— Клетвата. Бих искала да я чуя, ако не е твърде лична.

Той спря, все още държейки я за ръка и обмисли молбата ѝ.

— Знаеш ли, никога не са ме молили за това. Не виждам защо да не може. Първо полагаме клетвата пред другарите в академията, треньорите си и накрая пред семействата и приятелите си. Плюс това, вече знаеш за Атлантида, което е по-голяма тайна, отколкото думите в една древна клетва.

Той си пое въздух, пусна ръката ѝ и застана така, сякаш се перчеше.

— Ние ще чакаме. Ще наблюдаваме. Ще браним. Ще служим като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството. Тогава и само тогава, Атлантида ще се възроди. Защото ние сме воините на Посейдон, и знакът на Тризъбеца, който носим, е свидетелство за нашия свещен дълг да защитаваме човешкия вид.

След като приключи, Грейс имаше усещането, че тези така свещени и чисти думи се носеха в соления морски въздух помежду им. Тя най-накрая си спомни как да диша и тръсна глава.

— Благодаря ти. Благодаря ти, че я сподели с мен и че толкова години си верен на тази клетва.

Алексий бавно поклати глава.

— Очаквай неочекваното — промърмори той. — Странно, за първи път някой човек ми благодари за това.

Тя се усмихна, въпреки, че ледени тръпки се спуснаха по врата ѝ щом той изрече „някой човек“. Точно когато се чувстваше толкова близка и свързана с него, той казваше или правеше нещо, което увеличаваше бездната помежду им.

Живей в настоящето, смъмри се тя. Остави притесненията за по-късно.

* * *

Алексий не можеше да повярва, че каза на Грейс всичко, но усмивката, която се настани на лицето ѝ, изглежда, бе наградата, за която заслужаваше да направи всичко. Косите ѝ блестяха на слънчевата светлина и докато двамата се разхождаха по плажа, атлантът успя да забрави за войната, битките, плетящите интриги вампири, приматори и техните зли планове. Почти бе забравил за опасността, на която щеше да се изложи Грейс, ако не успееше да я убеди да си тръгне преди срещата с елфа.

— Има нещо... което трябва да знам — тя се престраши и попита, след като вече десет минути ходеха, без да продумат. — Свързано с дълголетието ви, а и нещо, което спомена. Каза, че принцът ви се е оженил за човек — след тези думи прекрасните ѝ бузи порозовяха. — Какво ще се случи, когато тя остане все така млад?

Воинът обмисли какво точно да ѝ каже, коя част от всичко бе истина и коя просто предположение, но стигна до решението да не слага никаква бариери помежду им. Въпросът бе дали ѝ имаше доверие, или не, но осъзна, че би ѝ поверил живота си и това откритие отново го накара да я вземе в прегръдките си.

След като страстните и опияняващи целувки приключиха, бе толкова твърд, че пожела да я положи на пясъка и да се отърве от всичките ѝ дрехи.

Но си припомни, че раната я болеше. Нали така?

Алексий се засмя, а Грейс повдигна вежда в недоумение.

— Нищо особено. Изглежда, че около теб започвам да се държа като пещерен човек и да мисля като неандерталец — обясни й той и се усмихна като влюбен глупак.

Разбира се, че ще започне да се държи така, което значеше, че ако сега ги нападнат, той щеше да е безполезен. Нарочно бръкна под якето си и постави ръка върху една от камите си, отстъпи настани от нея и тръгна напред, този път по посока на колата.

— Щеше да ми обясниш за оstarяването? — напомни му тя.

— О, да. Остаряването — потърси подходящите думи, но реши да й обясни възможно най-просто. — Не знаем. Истината е, че животът в Атлантида води до дълголетие, винаги е било така. Всъщност това е причината древните да ни завидят и да се опитат да завладеят Седемте острова. Има нещо в питейната ни вода, която произлиза от кладенци с магически произход, което, изглежда, обяснява свойствата ѝ.

— Сериозно? Като истински фонтан на младостта? — тя изглеждаше скептично настроена и той не я обвиняваше за реакцията ѝ. Магията не бе лесна за обяснение.

— Старейшините ни, които за първи път след хиляди години трябва да се притесняват за това, предричат, че човешкият живот ще се увеличи няколко пъти и ще продължава да се увеличава, докато човекът живее в Атлантида — каза той и вдигна рамене. — Историците твърдят, че само част от това е истина, а по-голям аспект е въпрос на вяра от страна на Райли и разбира се, Ерин и Кийли.

— Кийли?

Той се засмя и описа няколко от най-интересните сливания на души, които се бяха случили през последната година. След като повече от единадесет хиляди години всички вярваха, че обвързването между атланти човек е забранено.

— Посейдон даде благословията си — завърши разказа си Алексий. — Каза на Райли, че ще бъде прекрасна майка на наследника на Атлантида. След тези думи стана почти невъзможно някой да оспори решението му, въпреки че съм убеден, че някои фракции биха го направили.

Грейс кимна.

— Някои хора мразят промените особено ако са свързани със свещени традиции. Според леля, когато Католическата църква е

решила да прекрати литургиите на латински, сякаш Сатаната се е надигнал и е решил да изяде папата на закуска.

— Не съм запознат с християнската религия, но бих желал да науча повече, ако се съгласиш да ти разкажа за моята вяра — каза той, но крачките му се забавиха, когато осъзна колко налудничаво звучаха думите му.

По всичко личеше, че тя също бе осъзнала тежестта на думите му. Грейс забави крачка, спря, обърна се към него и го погледна с божествените си огромни тъмни очи.

— За мен ще бъде чест да науча повече за твоята вяра, Алексий. Но не можеш да отречеш, че това е голяма стъпка. Искам да знаеш, че идеята, да остане до теб и да се превърна в сбръчкана и немощна бабка, докато ти изглеждаш все така — махна с ръка пред него, — ми идва повече и трудно ще я приема.

Тя прехапа устни и се отдръпна от него.

— Не че си ме помолил да остане с теб. Казвам го просто така, хипотетично.

— Хипотетично — повтори той и я прегърна, докато гърбът ѝ се притисна в гърдите му, така че двамата бяха с лице към океана. Щеше да му е по-лесно да не вижда лицето ѝ, ако откажеше. — Съвсем хипотетично, искам да те попитам дали би желала да остане с мен и да бъдем заедно до края на живота ми.

Тя ахна, но той не ѝ позволи да продума, докато не довърши предложението си.

— Само че, не толкова хипотетично, моето съзнание на пещерен човек не спира да повтаря „моя, моя, моя“. Така че е вероятно никога да не ти позволя да си тръгнеш, без значение какъв ще бъде отговорът ти.

Грейс се отпусна в ръцете му и не каза нищо и продължение на доста време. Щом най-сетне проговори, използва думи типични за нея, слова така директни и лишени от поетичност, които звъннаха като камбани в ушите му.

— Не смятам да ходя никъде през следващия век.

Думите ѝ го оставиха без дъх и единственото, което беше в състояние да направи, бе отново да я целуне. И продължи да го прави, докато досадната измишлотина, наречена мобилен телефон, не започна да вибрира в джоба ѝ и ги прекъсна за пореден път.

Грейс му се усмихна, с подути от страстните целувки устни, и прие обаждането. Докато слушаше каквото имаха да ѝ кажат, усмивката ѝ помръкна и стана сериозна. Когато прекъсна разговора, Алексий знаеше, че новините никак не са добри.

— Беше Джак. Попаднали са в капан, заложен от Провачек. Ранили са много лошо Куин. Аларик се появил точно когато тя паднала и той се побъркал. Избил всички, заедно с една двойка бракониери, които, изглежда, били в блатата, за да ловят крокодили. Джак спомена, че никога не бил виждал такова нещо — разказа тя и добави с тъжен глас. — Алексий, Аларик едва не убил и Джак.

ГЛАВА 26

Обратно във форма, късния следобед

Грейс избута недоядения сандвич, нямаше апетит, защото тревогата и страхът бяха завързали стомаха ѝ на възел. Аларик щеше да се върне до броени минути, ако все още планираше да го прави. Алексий я увери, че жрецът ще бъде там, за да им помогне по време на срещата с елфа, но Аларик, когото той познаваше, и онзи, който Джак бе описал по телефона, съвсем възможно можеха да се окажат двама различни мъже. Каквото и да се случваше между него и Куин, бе трансформирал жреца от заплашителен съюзник в потенциален враг.

Джак ѝ беше признал, че след като Аларик излекувал Куин и него дори му се е извинил, задето почти не го убил.

Алексий не ѝ позволи да каже на Тайни за случилото се, позовавайки се на необходимостта да запази тайните на Атлантида, а тя го гледаше невярваща и разпалено защищата гледната си точна.

— Шегуваш ли се? Тайни и мъжете му ще са тези, които биха могли да ни защитят, ако побърканият ти висш жрец прекрачи границата — оспори решението му тя.

Но той поклати глава.

— Нямаш никаква престава какъв е обхватът на силите на Аларик. Представи си, ако аз отприщя пълната си сила и умения срещу трима човеци — воинът спря да говори и продължи, след като тя кимна, разбрала какво иска да ѝ каже. — Сега добави най-могъщата магия, позната някога в Атлантида и Седемте острова. Ако се опитат да се противопоставят на Аларик, Тайни и останалите ще бъдат брутално убити. Заслужават повече.

С това сложи край на дискусията. Грейс каза на Тайни, че е свободен да си върви, защото двамата с Алексий също се подготвяха да си тръгнат. Но единственият начин да убеди мъжа, че всичко ще е наред и може да я остави сама и неохранявана, като изключим Алексий, бе демонстративно да хвърли багажа си в джипа, за да може Тайни да я види.

— Грижи се за себе си, малката — каза ѝ той.

Тя му благодари и се вдигна на пръсти, за да го целуна по бузата. Когато се отдръпна назад, наблюдаваше със задоволство как кожата на лицето му, дори и под брадата, се зачерви. Алексий изобщо не се зарадва на гледката и почти предизвика Тайни на дуел или на нещо също толкова старомодно.

На Грейс щеше да ѝ бъде доста трудно да свикне с мисълта, че ще прекара живота си с четиристотингодишен воин. Ако разбира се, някога ѝ се отвореше такава възможност. Засега единственото, над което можеше да се концентрира, бе срещата с елфа. Изми чиниите си, а след това се върна към много по-важната задача, а именно — да смаже лъка и да заостри стоманените и сребърни върхове на стрелите си.

— Диана, напътствай ръката ми, ако се наложи да използвам твоя лък — прошепна тя и за секунда повярва, че е видяла игривите подскоци на лунната светлина по перата на стрелите ѝ.

Само за секунда.

* * *

Грейсолови стъпките му. Чу как се спря пред вратата ѝ. Усети силата на погледа му по себе си, още преди да е надигнала глава. Но се престори, че не е почувствала нищо.

Престори се, че не го желае.

Зае се с полирането на блъскавия си лък, сякаш вече не виждаше отражението си в прекрасното оръжие. Може би щеше да си тръгне и да ѝ даде време да възприеме случилото се. Да обмисли новата информация и да реши какво да прави с нея.

Извор на младостта. *Ела в Атлантида или останей.*

Остани с него до края на дните си. С мъжа, който самоуверено призна, че може би няма да бъде в състояние да я пусне. Какъв контрол върху собствените си съдба и живот трябваше да има, за да остави всичко и да заживее в неговия свят?

Заслужаваше ли си? Щеше ли да си струва, без значение какво казваше сърцето ѝ? Дали хубавият, добре де, страхотният секс я бе

накарал да мисли за любов, когато трябваше да мисли за похот и страст?

Алексий прочисти гърлото си.

— Задълбочени мисли или ме избягваш? — попита с нисък и свиреп глас. — Да не би толкова скоро да си размислила?

Грейс най-накрая вдигна глава и срещна погледа му.

— По-точно, не спирам да мисля — призна тя. — Това нещо между нас е толкова силно. Твърде голямо. Боя се, че ще ме погълне цялата. И ще се удавя в него.

Той кимна и ѝ се усмихна строго.

— Разбирам. Но ти си първокласен плувец, нали така? Удавянето не би трябало да те притеснява.

— Само ако беше истина. Но аз не съм... не зная как да бъда част от връзка. Винаги съм смятала, че връзката в известна степен те ограничава. Не ми трябва мъж, който да ми казва какво да правя. — Грейс притвори очи и въздъхна. — Не го обяснявам както трябва.

Съвсем неочеквано той се озова зад нея и обви ръцете си около кръста ѝ.

— Грешиш, обясни го повече от перфектно — отвърна той, след като я целуна по главата. — С цялото ми уважение, Грейс, но би ли могла да си се представиш с мъж, който да ти нареджа какво да правиш?

Алексий се засмя, а тя се усмихна. Имаше право. Най-хубавото бе, че ѝ показа как стоят нещата и звучеше доволен.

Той я завъртя, сложи я да седне на един от високите бар столове и обгърна лицето ѝ с ръце.

— Грейс, смяташ ли, че ще се чувствам добре с кротка жена, на която ѝ е достатъчно да си стои у дома и да пече атлантски пикантни сладки?

Тя сви рамене.

— Не зная. Не те познавам толкова добре. Какво са атлантски пикантни сладки? Вкусни ли са?

Воинът наклони глава, затвори очи, въздъхна, а на устните му се появи печална усмивка.

— Всъщност са много вкусни. Любими са ми. Може да си могъщ воин и да се научиш да ги печеш?

Тя се засмя и леко го побутна по рамото.

— Чудесно. Много мило. Какво ще кажеш ти да продължиш да си свиреп воин и да се научиш да ги приготвяш?

— Защо да не се научим и двамата, за да мога да облизвам подправките от голото ти тяло? — попита той и я дари с онази негова порочна усмивка.

Щом се наведе, за да я целуне, Грейс потъна в горещината на целувката, чувствайки приятното усещане, че си е у дома, което премина в нещо по-силно и настоятелно. Копнежът се превърна в глад, а гладът в потребност. Вдигна ръка, за да го докосне, но той рязко надигна глава и улови китката ѝ. С другата си ръка усети как мускулите на рамото му се стягат, а пред погледа ѝ очите му потъмняха за секунди.

— Какво е това? — попита той и разтърси ръката ѝ. — Позволила си да те бележат? — гласът му се снижи и приличаше повече на ръмжане.

Грейс погледа към китката си и веднага разбра.

— А това ли? Знакът на елфите — той все още стискаше ръката ѝ в желязната си хватка, така че тя се дръпна назад, за да се освободи.

— Не съм искала да ме бележи! — сопна му се. — Престани да се държи като неандерталец!

Алексий постави ръце на бедрата ѝ и ги раздалечи, застана между тях, след което я бутна надолу и назад, докато тя не се подпра на лактите си на масата зад нея. Само с едно движение, избута лъка и стрелите, но потрепери, щом пръстите му докоснаха лъка.

— Какво по дяволите?

— Лъкът, създаден за наследницата на Диана, се защити сам — отвърна тя с безразличие. — Както и аз, така че е по-добре да го запомниш, преди да продължиш с глупавото си поведение. Няма да ти харесат последствията.

Той премигна, сякаш току-що се бе събудил от странен транс и погледна към нея. Тя почти бе легнала на масата. Поклати глава и за секунда я отпусна на гърдите ѝ преди внимателно да ѝ помогна да седне, а после да стане от стола.

— Моля те, *ми амарас*... приеми моите извиненията за поведението ми. Съзрях знака на елфите и барабаните забиха в съзнанието ми. Страхувам се, че съм недостоен за теб, след като не

мога да обуздая яростта и ревността си заради такова дребно нещо. Ще те оставя да работиш на спокойствие.

Грейс го сграбчи за ръката, когато той се обърна и направи първата крачка към вратата, а щом се извърна към нея, погледът му — смесица от разкаяние и надежда, секна дъха ѝ.

— Недей. Не тръгвай. Искам да останеш. Желая...

— Желаеш какво? — Алексий се приближи на дъх разстояние и я прониза с поглед. Очите му отново бяха наситеносини. — Кажи ми какво желаеш? — нареди той, а топлият му дъх галеше кожата ѝ.

— Желая теб — призна си тя. — Само теб.

Усмивка озари цялото му лице.

— Аз също те желая. Но този път ще бъда — погледна към мястото, където бе ранена, — нежен.

Вдигна я на ръце и я занесе до стаята ѝ като междувременно благодареше на боговете за безценния дар, който му бяха поднесли.

* * *

Грейс го наблюдаваше, докато воинът сваляше дрехите си, а после и нейните. Не го изпускаше от поглед, докато лежеше до нея и докосваше всеки сантиметър от тялото ѝ. Гледката на големите му и груби ръце върху меката ѝ и нежна кожа бе необичайно еротична, в допълнение със страстта и желанието, които я обгръщаха.

Спомена, че ще бъде нежен. Такъв и беше. Нежен с частта от тялото ѝ, която все още я наболяваше, въпреки че заздравяваше бързо. Нежни един с друг. Предпазливи с насърко пробудените крехки чувства, и насърко разкритите всепогъщащи нови емоции.

Тя се надигна над него и продължи да го гледа, когато той хвана кичур от косата ѝ и го допря до устните си. Вдиша аромата му, навярно опитвайки се да го запомни, след това го пусна, за да се надигне и да я целуне. Лежеше неподвижен под нея, докато мускулите му потрепваха, стремейки се да запазят самоконтрол, да го държат пасивен, за да ѝ позволи да поеме инициативата.

Това и направи тя. Наведе се към него и женствеността ѝ обви възбудата му. Ахна, когато го усети вътре в себе си. Бавно навлезе в

онзи вечен ритъм. Повдигаше бедрата си и отново го поемаше в себе си, целия, наслаждавайки се на усещането за контрол.

Докато не се изгуби в това чувство и не ѝ остана друга възможност, освен да взема и граби. Да следва прилива, горещ и силен, надигащ се от вълните на страстта. Алексий изви тялото си към нейното, навлизайки още по-дълбоко в сладката ѝ влажност. Вземаше и даваше отново и отново, докато стените на матката ѝ не се стегнаха около члена му. Грейс се увери, че го гледа в очите, преди светът около двамата да експлодира в отговор на неудържимия оргазъм.

Доста по-късно, след като бе в състояние да помръдне, тя осъзна, че той е издърпал одеялото нагоре и я е покрил с него до рамената.

— Никак не беше зле и спази обещанието си да бъдеш нежен — промълви Грейс и се усмихна, заровила лице в горещите му гърди.

В отговор Алексий стегна прегръдката си.

— Не беше зле? Само толкова ли ще кажеш? Следващият път трябва да се потрудя повече — отбеляза той с въодушевление.

Но след това реалността, подобно на кама, разкъса интимния им момент.

— Алексий! Трябва да ставаме. Аларик ще пристигне всеки момент, а и ние трябва да се подгответим за срещата с елфа.

Воинът продължи да лежи в тишина, след секунда обаче се прокашля и каза.

— Права си. Какво значение има фактът, че за първи път от стотици години съм склонен да загърбя дълга и честта си, за да прекарам още един час в леглото с теб?

В отговор Грейс започна да се смее.

— Значи, че имаме много общо.

* * *

Алексий се разхождаше близо до парапета и се опитваше да се свърже с Аларик, но връзката помежду им сякаш бе заглушена. Възможностите бяха две: Жрецът щеше да се появи или не.

Алексий нямаше какво да стори, за да го пришпори. Сънцето вече се скриваше зад малкия град, което значеше, че часът за срещата с Рийс на Гарануин наближаваше.

Грейс го избягваше и всеки път, щом отвореше уста, за да заговори, тя се правеше, че подостря върховете на стрелите си. Доволната ѝ усмивка бе изчезнала и очите ѝ се присвиха, когато бе предложил тя да не отива с тях. Не искаше да обсъждада резервни планове и го изгледа остро, отказвайки да му позволи да се срецне с елфа сам. Можеше да я принуди със сила, но знаеше, че постъпката му няма да бъде правилна. Имайки предвид, че елфът се бе появил пред Грейс, отсъствието ѝ на съдбовната среща щеше да се приеме като жестока обида. Фае бяха опасни, когато се отнасяше до такива неща, а и Алексий бе воин, а не скапан посланик. Деликатният начин за водене на преговори изобщо не му се отдаваше.

Почувства леден въздух, температурата около него спадна, добивайки стойности по-ниски от тези на зимния морски бриз. Когато се обърна, Аларик стоеше зад него. Палтото му бе разкъсано и изцапано с кръв, а очите му — обезумели.

— Скапан ден? — попита съвсем спокойно Алексий.

Аларик сви ръце в юмруци и слабата синьо-зелена светлина, която светеше около тялото му, се усили. Когато разбра думите на Алексий, почти неусетно се отпусна.

— Може да се каже — очите на жреца бяха хълтнали навътре и изглеждаше по-обезумял от побъркания шейпшифтър пантера, който бяха затворили в килия. Еди. Абсолютно неподходящо име за някой, който се превръща в смъртоносен хищник, но реши да запази тази мисъл за себе си. Все пак никой не му бе дал право да сменя имената на хората.

Да му се невиди, бе започнал да мисли безсмислици.

— Искаш ли да си починеш? Готов ли си за срещата? Елфът...

Аларик изръмжа и въздухът се нажежи от яростта на жреца.

— Не е нужно да ми напомняш за елфа, хлапако — сопна му се жрецът.

Алексий вдигна ръце пред себе си.

— Добре. Няма да споря с теб. Не искам да свърша като тъмно петно върху цимента. Но внимавай с обръщенията. По-млад съм от теб само със стотина години, така че си мери приказките.

Аларик още веднъж издаде ужасяващото и странно ръмжене, но този път погледът му бе другаде, а очите му имаха сребрист цвят.

Жрецът се бе превърнал в истински хищник, а Алексий с ужас осъзна към кого бе насочена реакцията му.

— Грейс — изрече името й като молитва, — моля те, кажи ми, че не заплашваш Аларик по никакъв начин.

— Насочила съм стрела към него, но е по-скоро предпазна мярка, отколкото заплаха — отвърна му тя. — По-добре да свалиш гарда, жрецо. Аз съм наследница на Диана и моята богиня е преследвала твоя бог.

За една страховита секунда, Алексий бе сигурен, че Аларик щеше да я нападне. Лъкът й нямаше да й помогне срещу него, така че бе беззащитна. Затова воинът се премести, така че да застане помежду им.

— Виж какво, Аларик. Ти си мой приятел, дължа ти огромна благодарност и никога няма да мога да се издължа за помощта ти — каза Алексий, като полагаше огромни усилия да поддържа гласа си тих и спокoen. Опитваше се да укроти побеснелия звяр, в който Аларик по някакъв начин се бе превърнал. — Но ако искаш да нараниш жена ми, трябва да минеш през мен. Наистина ли искаш да го направиш?

Жрецът бавно се обърна към него и наклони глава, сякаш Алексий беше далеч и едва чуваше думите му.

— Не. Разбира се, че не искам да убия теб и жена ти — отвърна накрая.

Въпреки че думата „убия“ бе смущаваща, Алексий запази самообладание и кимна.

— Добре тогава. Грейс, би ли свалила оръжието, за да се успокоим? Трябва да решим какво ще правим с елфа и Вонос, а не да се убиваме взаимно и да им спестим притесненията.

Изражението на Аларик внезапно се изкриви в свирепа гримаса.

— Ранена. Окървавена.

Алексий кимна.

— Джак ни се обади и ни каза за Куин. Ужасно съжалявам. Тя добре ли е?

Жрецът поклати глава, а мръсната му коса сякаш полетя от движението.

— Не, не говоря за Куин. Имах предвид Грейс. Трябва да я изцеля. Веднага.

Грейс, която бе тръгнала към тях, забави крачка и спря на място, преди да поклати глава.

— Няма начин да му позволя да ме докосне — каза тихо тя, като си мислеше, че само Алексий може да я чуе.

Той щеше да ѝ каже да не се притеснява.

— Само гледай — отвърна твърдо Аларик. — Ще го направя още сега.

Преди двамата с Грейс да успеят да помръднат, жрецът скочи напред и я хвана за кръста. Сребристо синя светлина бликна от пръстите му и обгърна тялото ѝ, също както бинтовете на Алексий, но това ѝ помогна много повече. Тя извика веднъж, но след това притихна. Алексий опита да стигне до нея, но изцеляващата светлина служеше и като бариера и не му позволяваше да я приближи.

Приключи за секунди и Аларик се отдръпна от Грейс. Приближи се до ръба на покрива и скочи напред.

— Връщам се скоро — извика той, след това се трансформира в мъгла и изчезна.

Алексий изтича при Грейс и ѝ помогна да се изправи, след като бе паднала по задник. Очите ѝ светеха с причудливата смесица между ярост и благоговение.

— Вече дори не ме боли — прошепна тя.

Свали ципа на якето си, вдигна блузата, след това отмести превръзката, за да провери раната си.

Или по-точно мястото, където беше.

Само че сега нямаше и следа от ноктите на шейпшифтьра, които се бяха врязали в тялото ѝ, а само бледа и гладка кожа, лишена от белези.

Грейс се обърна към него.

— Защо той... не разбирам? Не мога да повярвам, че е чудовище, след като направи това за мен.

Алексий кимна и внимателно махна бинтовете ѝ. Щом приключи, тя свали блузата си надолу и потрепна, когато усети ледения сутрешен въздух по кожата си.

— Защо? — повтори тя.

— Може би е вид наказание — отвърна Алексий.

— Остават ни по-малко от двадесет минути преди срещата с елфа — напомни му Грейс, сякаш имаше нужда да бъде подсещан. —

Ако дотогава не се е върнал, ще тръгнем без него. Последното, от което се нуждаем сега, е ядосан принц от двора на Благословените.

— Ще му дадем толкова време, колкото можем — отвърна Алексий. — Също така не искаме раздразнителният висш жрец на Посейдон да ни е ядосан.

Грейс се засмя, но звучеше неуверена.

— Изглежда, че сме уловени между чука и наковалнята.

— Така е! — обади се Аларик, който стоеше зад тях. — Колебая се дали да ви попитам кое от двете съм аз.

Бе изчистил кръвта от себе си и се бе преоблякъл, въпреки че Алексий не знаеше как бе успял да го направи за толкова кратко време.

— Ще тръгваме ли? — попита жрецът.

Грейс стисна силно лъ��а си и отвърна:

— Да вървим.

Алексий ги последва по стълбите, без да обели и дума, осъзнавайки, че не харесва абсолютно нищо в тази ситуация, а най-лошото бе, че не можеше да направи нищо, за да я промени.

ГЛАВА 27

Грейс оглеждаше плажа, на който преди седмица за пръв път бе срещнала Рийс на Гаранuin. Опитваше се да не обръща внимание на вледеняващото предчувствие, което пълзеше по гръбнака ѝ, а да гледа на него като някакво шибано дежа вю и да преустанови вманиачените погледи, които хвърляше на Аларик, който ходеше напред-назад по обсипания с миди пясък.

Да се намира на плаж с голям, лош и не толкова грозен мъж.
Готово!

Някой над нейното ниво. Готово!

Алексий я хвана за ръката и тя не можеше да мисли за нищо друго, освен колко много се промениха нещата през последната седмица. Тогава бе сама и обмисляше дали да не предприеме последната крачка; да потъне под вълните, под повърхността; най-сетне да може да си поеме дъх и да свали от плещите си огромния товар от дадената дума; да отмъсти за случилото се.

Днес тя колебливо престъпваше напред в бъдеще, изпълнено със светлина, топлота и любов. Последното, което желаеше, бе отново да рискува живота си.

Не и сега.

И ето я и нея, застанала между чука и наковалнята, както по-рано бе споменала.

Алексий се приведе към нея и прошепна в ухото ѝ.

— Не забравяй, че съм воин на Посейдон и контролирам силата на водата. Спомняш ли си какво може да разруши един камък?

Тя се засмя.

— Водата. Но, в случай че Рийс ни превърне в зайчета, не разполагаме с няколко хиляди години, за да може ерозията да си свърши работата.

— Имам какво да кажа по въпроса — отсече сурово, криещият се в сенките Аларик.

— Не си единственият — добави Алексий.

След това се помръдна и Грейс видя, че воинът вече бе извадил кинжалите си. Металът, познат само в Атлантида, блестеше като диамант, огрян от лунната светлина. Прекрасен, но същевременно смъртоносен в ръцете на такъв изкусен боец като Алексий. Не познаваше по-свирип воин, но въпреки това никога не се бе чувствала в такава безопасност, освен когато бе с него.

Нямаше смисъл, също както любовта. Нужен ѝ беше само един поглед към очите му и прекрасното му обезобразено лице, за да разбере, че вече е прекрачила границата и се е влюбила. Силата на това разкритие я разтрепери цялата и тя се препъна.

Светлината неочеквано се промени, сякаш луната премигна от изненада или пра родственицата на Грейс, Диана, освети пътя им. Аларик изсъска, а Алексий се премести настрани, за да не ѝ пречи да използва лъка си, в случай че се наложеше. Тя му благодари с усмивка, но се съсредоточи в сенките на океана, знаейки, че от там ще дойде следващата заплаха.

Така и стана. Рийс на Гаранuin се появи в свободното пространство между храсти морска трева и за кратко не помръдна, сякаш позираше, преди да стъпи на плажа.

За нейна изненада, Аларик се прозя. Отне ѝ известно време да разпознае звука, тъй като беше неочекван. Един от най-знатните елфи, с изключение на краля и кралицата в двора на Благословените, току-що се бе появил със стил, а жрецът се прозяваше?

— Аларик, стар измамник такъв! Все още ли спазваш обета за безбрачие и други подобни неестествени занимания? — Рийс наклони глава, а дългата му сребърно руса коса, заблестя под лунната светлина.

— Рийс, стар елф такъв! — отговори жрецът, а гласът му сякаш бе натежал от всичката скуча във вселената. — Все още ли се нуждаеш от подстрижка?

Беше така неочеквано, но Грейс се засмя, пред да успее да се спре и покри устни с ръка, ужасена и очакваща всеки момент да бъде превърната в жаба, дърво или водна костенурка.

Алексий небрежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем, лорд Гаранuin. Аз съм Алексий, един от елитните защитници на Висшия принц Конлан и воин на Посейдон. Разбрах, че вече сте се запознал с моята Грейс.

Грейс веднага осъзна какво всъщност правеше Алексий. Съвсем ясно му показваше, че двамата с нея си принадлежат и ако я убие или нарани по някакъв начин, рискува да доведе до международен конфликт.

Нещо, което феи винаги са се стремели да избегнат.

Разбира се, елфът го разбра. И оголи зъби в нещо, което, изглежда, бе замислено като усмивка.

— Разбира се. Всяка наследница на Диана е моя вероятна спътница.

Алексий издиша шумно и промълви нещо, което звучеше като: „Хайде пак!“, но тя го предупреди с поглед и той не се хвана в капана на елфа.

— Това е брат ми — продължи спокойно Рийс и посочи към плажа зад тях.

Грейс знаеше, че не бива да се хваща на този номер, затова просто му се усмихна.

Но когато Алексий погледна през рамо, тялото му се напрегна. Тя се обърна и съзря огледален образ на Рийс. Само че този бе с тъмна коса, излъчващ студенина и високомерие, докато Рийс беше светлокос и поне се опитваше да остави впечатление за съблазнителна топлина.

— Тази едва ли си струва — обади се новодошлият, като хвърли един презрителен поглед към тялото на Грейс. — Тези човеци са ужасяващо грозни, не мислиш ли?

Тя сви рамене. Нямаше какво да каже, за да се защити. В сравнение с женските елфи, вероятно приличаше на крастава жаба. Ефирната им красота бе непостижима за човешката раса.

— Това е Кал’андел — представи го Рийс и брат му закрачи напред, като черната му коса се полюшваше зад него.

Заедно двамата елфи бяха като художествена изложба. Светлината и нейният негатив. Само че и двамата притежаваха онзи коварен, преценяваш поглед присъщ за царствени особи от света на феи. Факт, който Грейс не се затрудни да забележи.

Аларик се дръпна бавно назад, докато с Алексий не се озоваха от двете страни на Грейс, която изобщо не оцени извода, че според тях не е достатъчно силна, за да се справи с двамата елфи, но не възрази, за да не влоши нещата.

— Тук сме. Какво искате от нас? — Аларик бе прекалено директен и невъзпитан и Грейс бе убедена, че го прави нарочно.

— Бихме желали да поднесем дар на новородения принц на Атлантида — започна Рийс, но брат му изсъска и го прекъсна.

— Не, не е така. Желанието си е само твое, братко. Нямам намерение да своднича с тези водни жители или вида им.

— Тесногръдието е недостатък, Кал’андел — каза Рийс с напрегнат глас.

Ясно бе, че това не бе първият спор между братята, но Грейс не искаше да става свидетел на съперничеството между двама елфа.

— Вероятно можем да преминем към частта със съюзяването — предложи им тя.

Кал’андел се приведе напред и когато се изправи, я подуши. Грейс се опита да потисне желанието да провери миризмата си.

— Не мирише на човек — отбеляза той с едваоловима изненада, изписана по съвършениите му черти. — И смее да прекъсва превъзхождащите нея.

— Тя е човек — възрази Алексий. — Няма по-добра от нея и престани да я душиш. Не можем ли да минем към същественото?

Кал’андел оголи зъби, които изглеждаха ужасно остри. Рийс съвсем спокойно пое водещата роля в разговора в свои ръце, като не даде възможност на брат си какъв да направи нещо.

— Ще ви предложим съюз, атланти. Какъвто и зле замислен план да подготвят вампирите, не предвещава нищо добро за нас. Никой друг, освен вас не би имал силата и могъществото да стане наш съюзник. Предлагаме ви знание, бойни умения, стратегии, в замяна на съюза ви с нас и съизмерими нам усилия.

За миг, ужасна и кратка секунда, Аларик изглеждаше сякаш ще отхвърли предложението им. На Грейс дори й остана време да се замисли как ли би ухаела като жаба. Но, разбира се, времето за жрецът не се измерваше по същия начин както за хората. Преди да успее да забележи промяната в емоциите му, Аларик вече се бе поклонил на Рийс и брат му, след което макар и леко язвително, каза:

— Ще се върна в Атлантида, за да обсъдя предложението ви с принц Конлан и брат му, Отмъщението на краля.

Рийс също му се поклони, въпреки че поклонът му приличаше повече на кимване, а след това Алексий и Грейс останаха сами на

плажа с Рийс, когато Аларик и тъмният елф изчезнаха.

— Трябва ли да се притесняваме за него? — попита Грейс.

Алексий веднага разбра въпроса ѝ.

— Не, той е добре. Свърза се с мен чрез телепатичната връзка на атлантите, за да ми каже, че се връща в Атлантида, за да се срещне с принц Конлан и Вен.

— Но ти все още си тук — Грейс се обърна към Рийс. — Което значи, че искаш още нещо.

— Въщност има какво да предложа на вас. Зная, че съществува скъпоценен камък, който желаете, жълт диамант, познат като „Проклятието на вампирите“ — отвърна елфът.

— Откъде знаеш? — попита Алексий.

— Ще изгубим много време, ако настояваш да ти разкрия източниците си на информация. Достатъчно е да знаеш, че аз знам.

Алексий се опита да му отвърне подобаващо, но Грейс сложи ръка на неговата.

— Колкото и да ми е неприятно, трябва да призная, че той е прав. Фае никога не биха издали източните си, може да ги приемеш като шайка побъркани журналисти. Но той знае, а неговите знания могат да са ни от полза.

Алексий се озъби към Рийс, но се укроти.

— Кажи ни каквото знаеш.

Рийс вдигна една от копринените си вежди, а Грейс трябваше да прехапе устна, за да не се разсмее отново. Би се обзаложила, че елфът не е свикнал да получава заповеди, и то по такъв начин.

— Утре вечер ще се състои бал в именито на Вонос. Поканил е всеки един, който би му бил от полза, както политическа, така и материална. Трябва да присъстваме на този бал. Ако тази нощ дойдете с мен в Силвърглен, ще сте в безопасност и ще можете да си починете, а утре ще подгответим плана за действие.

Преди елфът да успее да се доизкаже, Грейс вече клатеше глава.

— Не, няма да отида в земите на фае. Знам какво се случва с обикновените хора, които попаднат в Силвърглен. Не искам да се събудя и да разбера, че съм загубила осемдесет години от живота си.

— Ще те пазя, Грейс — обеща Алексий. — Това може да е добра идея, за да разберем какво точно иска от нас.

Тя отново поклати глава.

— Не. Съжалявам. Не искам да проява неуважение или да се държа глупаво. Но баба ми е разказвала достатъчно за фае, за да изградя в себе си, така да се каже, здравословен страх срещу тях и идеята да прекарвам времето си в Силвърглен.

— Добре — отвърна очевидно раздразненият елф. — Давам ви думата си, че няма да ви навредим.

— Едно не ми се изясни — каза бавно Алексий. — Защо искаш да ни помогнеш?

— Освен очевидното, че така ще покажем, че вярваме в този нов и крехък съюз?

— Да, освен това — отвърна сухо атлантът.

— Вампирът притежава нещо, което взе от мен преди стотици години. Мисля, че е ненужно да казвам, че си го искам обратно — обясни Рийс, а злокобна златиста светлина блесна в очите му.

— Добре тогава — весело се обади Грейс, въпреки че шестото ѝ чувство я предупреждаваше, че нещо голямо, лошо и страшно опасно е на път да се случи и нямаше да позволи на Рийс да им заложи капан. — Ако наистина е твоё, трябва да си го вземеш обратно. Ако можем да ти помогнем, само кажи. Обаче трябва да тръгваме. Какво ще кажеш да се видим направо утре?

Рийс тъжно поклати глава.

— Не, опасявам се, че трябва да настоявам и да останете тук в безопасност.

Тогава, преди Грейс и Алексий да успеят да помръднат, той замахна с ръка и нечовешки красивият звук на флейтите на фае зазвуча навсякъде около тях.

Алексий взе Грейс в прегръдките си миг преди тя да се строполи на земята.

— Мамка му, знаех си, че не трябва да имам вяра на фае — каза той, но думите му бяха завалени.

Грейс не успя да измисли подходящият отговор, преди да изгуби съзнание. Последното, което видя, беше измамното лице на Рийс на Гаранuin, който им се смееше.

ГЛАВА 28

Алексий отвори очи и веднага благодари на Посейдон, че намери Грейс в обятията си, която определено не беше мъртва, а просто спеше. Огледа се наоколо, неспособен да избяга от зловещата светлина, която играеше по стените на стаята, в която бяха затворени. В първия момент бе златиста, а в следващия изумруденозелена, сякаш се намираха зад сигнална лампа. Пристигна Грейс към себе си и безмълвно се закле никога повече да не я излага на такава опасност. Тогава тя се размърда, отвори красивите си очи и се загледа в него.

— Къде сме? — попита веднага, щом осъзна какво се бе случило.
— Рийс? Какво ни е сторил?

— Отвлякоха ни, *ми амарас* — отвърна ѝ той, опитвайки се да запази самообладание, да бъде силен пред нея. И да не се притеснява, за това, че никога не би могъл да я освободи от елфски затвор. — Не съм сигурен как ще се махнем от тук, но съм убеден, че ще намерим начин.

Грейс прехапа устна.

— От колко време сме тук? Не сме като Рип Van Уинкъл, нали?

— Какво?

— Крадат ли времето? В бъдещето ли сме?

— Не мисля така. Магията на фае не може да заблуди сетивата на атлантите, а и аз нямам усещането, че настоящето ни не е наред — отвърна той.

— Тази новина никак не е лоша, стига да не си мъртъв, така че нека да се насочим към светлината — рече тя и посочи към най-отдалеченото от тях място, което непрекъснато бе огрявано от светлина.

След като не успя да намери недостатък в предложението ѝ, той кимна, целуна я и след това се изправи. С изненада осъзна, че се чувства добре отпочинал, като се има предвид, че елфът го бе отровил или използвал магия върху него.

Източникът на светлина се намираше по-далеч, отколкото изглеждаше и трябваше да прекосят нещо, наподобяващо река от светлина, за да стигнат до него. Той я хвана за ръка и кимна, с което ѝ даде знак, че трябва да пресекат заедно. Не се чувстваше различно от другата страна, с изключение на странното усещане, което го разкъсваше.

Но един погледна към Грейс му показва, че са различни. Тя го зяпаше със същия шок, изписан в очите ѝ. Дрехите ѝ бяха изцяло променени. Грейс бе облечена с дълга тюркоазена рокля, която блестеше като бижу върху меднозлатистата ѝ кожа. Косата ѝ бе вдигната високо и оформена в модерна прическа, а диамантите по ушите и врата ѝ бяха достатъчно огромни, за да ги вкарят дори и на най-луксозното парти.

— Толкова си красива — възхити се той.

Лекият грим, добавен към всичко останало я бе превърнал в богиня, а той се чувстваше така недостоен за нея. Не бе усещане, което му се нравеше, затова посегна да разхлаби вратовръзката си.

Вратовръзка ли?

— И ти не си за изхвърляне — подразни го тя и той погледна надолу, за да открие, че носи официалното облекло, което хората наричаха смокинг. Забеляза, че косата му бе прибрана от лицето и е вързана.

— Не мисля, че отново ще ме видиш да нося едно от това — каза воинът, но въздишката ѝ го прекъсна.

— Алексий! Лицето ти! — нейното бе пребледняло и той вдигна ръце към лицето си, страхувайки се, че дясната му страна също е обезобразена.

Но вместо това усещането по пръстите му бе тъй непознато чувство, което не можеше да проумее.

— Какво...?

— Белезите — извика тя. — Няма ги.

Без да спират, те прекрачиха през завеса от блещукаща светлина и се озоваха на друг плаж. Този плаж обаче, изглежда, бе частен и се намираше пред чудовищно голямо имение.

Можеше да бъде само едно място.

— Имението на Вонос — каза Грейс и се намръщи, с което загрози прелестното си лице.

Добре дошъл в „Чудовищното имение“.

— Това е само илюзия — обади се Рийс на Гаранuin, който се появи изневиделица зад тях. Вероятно му беше навик. — Имам предвид белезите. Съжалявам, но нямам магия, която би могла да излекува следите от адските огньове.

Алексий се изненада от явното съжаление, което пролича в гласа на Рийс. Ако не знаеше що за стока са фае, би помислил, че той всъщност не притежава душа на змия.

Почти, но не съвсем.

Алексий посегна към кинжалите си, но не улови нищо, освен плата на панталоните си.

— О, да — продължи елфът. — Не мислиш ли, че оръжията щяха да събудят подозрение, след като се представяш за репортер, дошъл на изискан бал? — посочи към сива копринена чанта, която лежеше на плажа в краката им. — Въпреки това, в нея ще намерите всичко, от което се нуждаете.

Независимо че бе облечена с дълга рокля и носеше обувки на високи токчета, Грейс успя внимателно да се наведе, за да провери съдържанието на чантата.

— Лъкът и колчанът ми са тук, както кинжалите и мечът ти — каза тя.

— Какво точно те кара да вярваш, че ще ти помогнем след капана, който ни устрои миналата вечер? — попита Алексий.

— Вярвам, че ще ми помогнете, защото в замяна аз ще помогна на вас. Мога да ви вкарам в къщата и се съмнявам, че ще успеете да го направите без помощта на моята илюзия. Убеден съм, че охраната е предупредена да стои нащрек за атланти, а и описание то е уникално. Няма как да те объркат.

— Защо аз? — Алексий нямаше да ходи никъде, преди да получи отговор на въпроса, който го глаждеше, още когато говори с Лукас. — Защо фае се интересуват точно от мен?

Рийс сви рамене.

— Какво те кара да мислиш така? Моята прекрасна Грейс можеше да доведе само Аларик или някои друг представител на расата ти.

— Това не е отговор на въпроса ми, въпреки че някой не толкова добре запознат с техниката на фае за истина без честност биха се

заблудили — каза Алексий. — Така че ще те питам отново? Защо аз?

Грейс го докосна по рамото.

— Алексий, сега не е моментът за този въпрос? Ще привлечем ненужно внимание и...

— Трябва да знам, Грейс. Е, ще ми кажеш ли? — предизвика с поглед височайшата особа на фае, който щеше да му отговори или да запази истината за себе си.

Поне Алексий му даде да разбере, че е наясно, че елфът има скрити мотиви.

Рийс го прониза с поглед, който би накарал всеки по-нисш да рухне. Но за щастие, Алексий никога не се бе смятал по-нисш в каквото и да е отношение.

— Заинтересовани сме от теб — най-накрая призна елфът. — В продължение на две години ти устоя на не толкова нежните мерзости на *Отстъпниците* на Анубиса и запази разсъдъка си. Вярваме, че опитът ще се окаже... полезен.

— Да не би да планираш да бъдеш затворен и измъчван от последователите на Алголагния? — Алексий произнесе думите с омраза, докато яростта се надигаше в него. — И решихте да експериментирате с мен като със змиорка?

— Змиорка? Сериозно? — Грейс го погледна и му се усмихна, по всичко личеше, че желае да разсее напрежението. — Вместо морско свинче?

И двамата мъже я зяпнаха.

— Хората — каза Рийс, — са отвратителни!

Алексий усети, че кимна и веднага се намръщи.

— Точно ти ли го казваш? На какви ли гнусни мъчения си бил способен през целия си живот?

— Достатъчно! Тръгвам с или без вас — скастри ги Грейс, а устните ѝ се изкривиха в брилянтна, но ужасно фалшивка усмивка. — Може да продължите или да ми помогнете да намеря диаманта и да разбера какво е намислил Вонос.

След това, без да поглежда назад, за да се увери, че Рийс я следва, Грейс прекоси плажа и се насочи към имението, независимо че носеше абсурдно високи обувки. Алексий въздъхна и тръгна след нея, а след няколко крачки Рийс се озова до него.

— Предстои ти интересно бъдеще с тази жена — отбеляза елфът, докато не сваляше поглед от прекрасния задник на Грейс.

— Да, така е — отвърна му Алексий. — Преди да отклоним вниманието си от мисията, говорехме за охраната и моето, само по себе си, уникално описание.

— Така е! Ако успеем да забравим за злощастния ми опит да ви отвлека, за да си сътрудничим, шансовете за успешността на тази мисия неимоверно ще се увеличат.

Колкото и да му се искаше да му се възпротиви, Алексий не можеше да оспори логиката на елфа. А той твърде много се нуждаеше от „Проклятието на вампирите“, за да позволи разногласия, свързани с мястото им за спане, да попречат на откриването на този важен за расата му скъпоценен камък.

Махна към къщата и каза:

— Води ни.

* * *

Грейс влезе в имението с високо вдигната глава и свито сърце. Никога до този момент не се бе чувствала толкова ужасена. Не ѝ помогна и фактът, че Рийс трябваше да скрие оръжиета им в сандък, намиращ се зад огромни дървени врати. Магията на елфа бе достатъчна, за да може да ги внесе вътре, след което растението, от което бяха направени вратите, изглежда, се събуди и като добър съучастник, покри с дебелите си и плътни листа чантата, докато вече и самата Грейс, която знаеше, че се намира там, не можеше да я види.

— Само при краен случай — прошепна тя, изпълнена с надежда, че ще успеят да вземат оръжиета си, в случай че им потрябаха.

— Чудя се какво ли би казал Сам? — каза Алексий и се ухили. — Притеснен като селянин с една вена в стая пълна с вампири?

Тя се засмя въпреки безпокойството, което я смазваше и няколко вампира близо до вратата, които им поднесоха приятните си усмивки.

— Просто чудесно — промълви тя. — Вече ме забелязаха.

— Не забравяй, че си репортерка — прошепна Рийс и я стресна. Почти бе забравила за присъствието на елфа. — Трябва да те

забележат. Сега върви и им задай няколко въпроса, за да не събудиш подозрение и да не започнат да се питат защо не си вършиш работата.

Грейс завъртя очи.

— Репортер, а? Първият репортер без пропуск за пресата, без тефтер, магнетофон, но за сметка на това, носещ диаманти, чиято стойност се равнява на такава сума, с която няколко пъти бих могла да купя това имение. На това ли му казваш камуфлаж, Шерлок!

Рийс махна с ръка и колието ѝ се превърна в пропуск за пресата, а в ръцете ѝ внезапно се озоваха химикалка и тефтер.

— Върви да разузнаваш — нареди елфът през зъби.

— Добре — сопна му се тя.

Притеснен за нея, Алексий я погледна, а тя му кимна. Беше добре. Щеше да се справи.

Надяваше се, че всичко с нея ще бъде наред.

След това воинът се сля с тълпата и лишеното му от белези лице и прибраната му коса не привличаха никакво внимание. Вампирите също бяха неземно красиви, но плашещо бледи. Така че единствената, която щеше да привлече вниманието им, бе Грейс Хавиланд. За щастие, на тази шумна веселба присъстваха още няколко човеци. Без съмнение щеше да ѝ е трудно да се скрие, ако беше единственото същество с пулс в стая пълна с вампири.

Грейс въздъхна, готова да се прави на Нанси Дрю, след което си проправи път през тълпата като от време на време задаваше въпрос, правеше коментар и като цяло се опитваше да изглежда като натрапчив и любопитен репортер. Поне доколкото бе възможно.

* * *

Алексий се притесняваше за две неща: първо, страхуваше се, че няма да е достатъчно близо до Грейс, ако я настигнеше опасност. И второ, нямаше да успее да намери „Проклятието на вампирите“ преди магията на Рийс да отмине и Вонос да разбере кой всъщност бе той. Последното, от което се нуждаеше, беше Анубиса отново да започне да го преследва.

Болката, която изпита в ръцете си, най-сетне му даде знак, че толкова силно бе свил юмруците си, че се нараняваше. Принуди се да

се успокои, усмихна се на няколко кръвопийци и се върна към задачата си да намери врата, ниша или друг възможен вход към съкровищницата на Вонос.

Както бе прието на тези мероприятия, присъстваха богаташчета и паразити, но щом зави по коридора, се изправи пред истински бандит.

— Ще ми кажеш ли защо минаваш от тук? — попита приличащият на главорез руснак.

Провачек.

— Търсех тоалетната и се изгубих, човече — сподели тихо Алексий. — Ходеше ми се до едното място, но една възрастна жена с рижава коса не ме остави да си тръгна. Едва сега успях да се измъкна от нея. Питър Паркър, репортер, Орландо Сън Таймс.

После му подаде ръка с най-фалшивата усмивка, на която бе способен, надявайки се, че руският мафиот никога не е гледам филмите за Спайдърмен.

— Добре. Както кажеш. Не ме занимавай повече — отвърна вампирът и се прокрадна пред простовата дървена врата. — Зает съм с важни дела. Продължи по пътя си.

— Да, разбира се. А къде е тоалетната?

Провачек посочи дъното на коридора.

Докато Алексий вървеше към банята, забеляза лъскав, добре охранен човек да се приближава към Провачек. Вместо да даде всичко от себе си да го отпрати, както бе направил с Алексий, Провачек се усмихна широко и след като се огледа във всички посоки, дръпна мъжа в стаята и плътно я затвори.

Някой съвсем леко го докосна по лакътя и той се завъртя готов да нападне, но прекрасният глас на Грейс прозвуча в ухото му.

— Успокой се, здравеняко. Какво откри?

— Натъкнах се на Провачек, който отчаяно се опитваше да се отърве от мен. Обаче си намери някой, който му се понрави повече от мен. Човек, смърдящ на пари.

Грейс сключи вежди и го изгледа с изненада.

— Този, който изглежда като маймуна ли е Провачек? Защото онзи, който влезе с него, е Снайдер, магнат на недвижими имоти. Той пое щафетата след смъртта на Фулър.

— Изглежда, че нещата се усложняват — обади се Рийс, който за пореден път се появи от нищото. — Фулър имаше отвратителния навик да реже дървета и на тяхно място да строи паркинги и молове. Беше в списъка ни, но след като вече е мъртъв, Снайдер се превръща в един от главините ни приоритети. Особено след като се появява в такава неприятна компания.

— Имате списък? — Алексий искаше да разбере повече. — Кой още е в него?

— Красивата Грейс може да е в него, гола, ако някога възвърне разсъдъка си и зареже жалкия ти задник — от спокойствието в гласа на елфа, на Алексий му се зави свят.

Погледна към Грейс и се зарадва, щом видя същата реакция изписана на лицето й.

— Искаш ме гола, и то в същия списък, в който е служестата топка Карсън Фулър?

Алексий се ухили при язвителния й тон, но нямаха време за губене.

— Концентрирайте се. Гарануин, по-късно ще ти сритам задника. Но сега трябва да намерим съкровищницата.

— Убеден съм, че камъкът се намира в паник стаята, която архитектът е проектиран, но трябва да минем през двойни врати, за да се доберем до него — каза Рийс.

— И как разбра?

— Двамата с архитектката си поприказвахме — ухили се той, а в порочно циничните му очи проблесна пламък.

— Обзалагам се, че така е станало — отвърна Грейс и отново завъртя очи. — Блондинка или брюнетка?

— Червенокоса — обясни елфът. — Прелестна, естествена червенокоска. Тези дни се срещат толкова рядко.

— Съсредоточи се! — изръмжа Грейс. — Защото намирам за интересен факта, че Вонос излиза от стаята, която се намира точно срещу онази, в която палячото Провачек се затвори, за да се срещне с агента на недвижими имоти?

— Правдоподобно алиби? — предположи Алексий. — Той е тук, на видяно място, докато някои друг изяжда гостите му?

Рийс прошепна нещо, наподобяващо песен или заклинание, след това кимна към вратата, през която преди малко влязоха двамата мъже.

Провачек и Фулър излязоха и изглеждаха необяснимо самодоволни. Тръгнаха към Алексий и останалите, но по незнайна причина смениха посоката и ги избегнаха, без изобщо да ги забележат.

— Още една магия — предположи Алексий, а елфът се усмихна.

— Да проверим зад врата номер едно — предложи Грейс, а двамата мъже я последваха, и тримата влязоха вътре.

— Бинго! — очите ѝ е разшириха щом съзря вътрешността на стаята. — Не мога да отрека, че Вонос разполага с пари.

Вратата имаше формата на огромна амбразура^[1], обла и покрита отвсякъде с болтове. Изработена бе от прозрачен материал, който им показваше друга врата подобна на тази, само че стоманена, зад амбразурата.

— Пари и сигурност — изрече Алексий ядно. — Как, по дяволите, ще минем през нея?

Рийс просто махна с ръка, прошепна неразбирамо заклинание и първата врата съвсем бавно и леко се отвори.

— Готин номер — призна атлантът.

— Така е, но само това мога да направя. Вътрешната страна е массивна, подсиlena стомана, а в метала е вградена магия, която възпира тази на фае. Безполезен съм срещу...

Тихото скърдане на ключалките прекъсна елфа, той се огледа около себе си, изненадан от това, че Алексий вече бе отворил втората врата.

— Трик с водата — по всичко личеше, че Алексий бе доволен от себе си.

Грейс завъртя очи за пореден път.

— Достатъчно, момчета. Не може ли просто да се разбираме? — влезе във вътрешната стая и подсвирна, с което им даде знак да я последват.

— Това е абсолютно невероятно! Изглежда Вонос е събирал тези съкровища с години.

— Невероятно — повтори тихо. — Вижте това! — посочи към оформени в пирамида златни предмети, които, изглежда, бе задигнал от гробница на император.

— Никак не е зле — коментира бездушно Рийс и постави ръка на ковчеже, препълнено с блестящи скъпоценни камъни.

Рубини, изумруди, сапфири и диаманти изпълваха съдържанието му и преливаша на пода в стаята.

— Ако диамантът е тук, сме в беда — каза Грейс. — Как ще успеем да го намерим сред всичко това? Освен това няма как да изнеса цялото ковчеже в сутиена си.

Рийс прокара ледения си поглед по тялото ѝ и се засмя.

— Страхувам се, че тази част от облеклото ти липсва.

Жената погледна надолу към корсажа си само за да осъзнае, че той бе прав.

— Ако още веднъж споменеш бельото на Грейс, ще отрежа заострените ти уши и ще ти ги сервирам на поднос — заплаши Алексий, като вдигна позлатен и обсипан с диаманти кинжал, и го насочи към Рийс.

Грейс извъртя очи.

— Сериозно? Намираме се в съкровищница като никоя друга, освен тази в Ел Дорадо, а вие сте на път да се сбияте заради сутиена ми. Трябва да се омитаме преди Вонос да се е върнал, няма начин да остави тези красоти без надзор. Да не забравяме, че никак не е глупав.

— Благодаря за милите думи — прозвуча леден и суров глас зад тях. — Не ви ли дойде на ум, че може да имам охрана? Следя несполучливата ви експедиция още от самото начало, тръпнейки да разбера какво търсите.

— Само тоалетната — обясни Рийс и го изгледа изключително спокойно.

— Много добре — отвърна Вонос. — Съмнявам се пълният мехур да те притеснява, след като си мъртъв.

[1] Отвор в стена; бойница — Б.р. ↑

ГЛАВА 29

Грейс веднага съжали, че не отдели време да се обади на Мишел. И на леля Бони, макар че не я бе виждала от години. Да се обади на когото и да е. За да каже: „Здравей, какси? Съжалявам, но след като тази сутрин болезнено и безвъзвратно умра, няма да можете да се свържете с мен“.

Да бе, да. Сякаш това би я накарало да се почувства малко по-добре.

— Защо?

Приматорът се взря във всеки един от тях, изглежда, използвайки вампирските си способности, но нищо не се получи.

— Просто искахме да се възхитим на колекцията ти. Какво толкова — каза Грейс, след като двамата ѝ съучастници в престъплението бяха застигнати от печално мълчание.

Алексий изрита един пиедестал и той падна на земята с проглушаващ звук.

— И така, Приматор Вонос, да разбирам ли, че се въздържате? — попита той и се отправи към друг висок пиедестал, които бе скрит от падналия току-що. След това посочи диамант с големината на юмрук, поставен на пухена възглавница. — Ако си казал на Анубиса за тази прелест, тя не би ти позволила да го докоснеш дори и с малкия си пръст. Прав ли съм?

За част от секундата Вонос изглеждаше почти ужасен, но се взе в ръце и се изсмя.

— Какво знае някой като теб за най-възвишената богиня на мрака и хаоса?

Алексий се обърна към Рийс.

— Време е да сложим край на илюзията, Ваше Височество.

Рийс кимна и моментално лицето на Алексий се върна към нормалното. Магията я нямаше.

Вонос отстъпи крачка назад.

— Не, не може да бъде вярно. Това е трик. Ти не може да си Алексий от Атлантида.

— И все пак, ето ме тук, пред теб — каза Алексий и се приближи до пиедестала. — Това бебче ми принадлежи. По-точно принадлежи на Атлантида и аз ще го върна у дома. Така че ти остават две възможности: може да ни пуснеш да си тръгнем с него или да ме оставиш да го използвам върху теб.

— Мислите ли, че ще ви оставим да ви се размине? — най-сладкият руски акцент, който Грейс някога бе чувала, се намеси в разговора, но наличието на пушка в ръцете на мъжа го превърна в заплашителен.

Оръжието бе насочено към главата на Алексий.

Провачек влезе в стаята.

— Викали сте ме, господарю.

Грейс отново извъртя очи.

— Тази седмица не мога да се отърва от вампирите? Да не би да съм направила нещо? Да не би кармичната отплата да се е върнala, за да ме захапе по задника?

Алексий се засмя, а звукът, който излизаше от устните му, стопли сърцето и душата й. Затова реши, че е време да му съобщи нещо наистина важно.

— Ако не ми се отдаде възможност да ти го кажа, искам да знаеш, че те обичам — извика тя.

— Знам — отвърна самодоволно той, докато продължаваше да се смее.

— Колко трогателно! — присмя се Вонос.

— Я да мълкваш. Звучиш като Хан Соло — промърмори Грейс и напълно игнорира вампира.

— И аз те обичам — призна Алексий. — Но може ли да запомниш мисълта си и да се върнем на нея, след като ни измъкна от тук?

— Какво ще кажеш, след като ние се измъкнем от тук? — извика Грейс.

Рийс вдигна ръце нагоре и ги прекъсна:

— Извинете? Да не би да забравяте Висшия принц от царския род на Благословените, който стои точно пред вас?

— Принцът на какво? — изкрештя Вонос.

— Господарю, позволи ми да ги убия — помоли се Провачек.

— В никакъв случай. Ще ги предложа като дар на богинята — отвърна Вонос и с усмивка на лице потри ръцете си една в друга.

Внезапно дързостта, която обгръщаше дробовете на Грейс, изчезна като въображаем облак. Анубиса идваше насам. С тях бе свършено.

* * *

Алексий не посмя да помръдне дори когато руснакът насочи пушката към слепоочието на Грейс. Знаеше, че ако отново зърне Анубиса, ще загуби здравия си разум. Така че бе наложително да рискува.

— Защо не си ѝ казал? — изкрештя той.

Вонос бавно отвори очи, явно „общуващ“ с богинята. Дано да му дава заето.

— Опитващ да се изскачаш по стълбата на успеха, кръвопиецо? Подчини няколко шейпшифтьра на волята си, изтри театрална трупа от лицето на земята, зае мястото на бог.

Очите на Вонос почервенияха, но той не го удостои с отговор. Алексий все още не бе намерил начин да го вбеси. Така че щеше да се пробва отново.

— Любопитно ми е, дали „Проклятието на вампирите“ ще бъде един от даровете? Или той ще бъде истинският подарък, с който я молиш да ти прости, че не си ѝ го показал веднага? Какво ще кажеш да ги разменим? Мислиш ли, че тя ще се навие?

— Съветвам те да мълъкнеш — изръмжа Вонос. — Богинята идва насам.

— Няма време, Алексий — извика Грейс. Рийс кимна и атлантът осъзна, че двамата му дават знак за атака. Двама вампири, едно оръжие, а те са трима. Шансовете за оцеляване не му се нравеха, защото не можеше да мисли за нищо друго, освен за безжизненото тяло на Грейс с огнестрелна рана в главата.

— Не мисля, че... — започна той.

— Не мисли толкова — извика тя и хвана един златен съд от пиедестала до нея и го запрати към главата на Провачек.

Руснакът се наведе, но пушката гръмна и разби на парчета друг пиедестал на сантиметри от Грейс.

Вонос осъзна какво се случваше със съвсем малко закъснение, но не успя да стигне до диаманта преди Алексий. Пресегна се да го вземе, но дланта му се сви около въздух след като воинът, който идваше от другата страна на пиедестала, стисна „Проклятието“ в ръката си.

— Използвай го сега! — извика Рийс, който се намираше в другия край на стаята. Елфът прибра нещо сребристо и със странна форма в якето си, но Алексий не успя да го огледа добре.

— Сега е чудесна идея — каза Грейс, която приклекна до него.

Алексий вдигна диаманта и извика „За Атлантида“ като насочи камъка към Вонос и Провачек.

В началото не се случи нищо. После от диаманта излезе жълт лъч, обграждайки Вонос със светлината си като скелет, огрян от лампа. Вампирът експлодира, крещейки с най-неземния звук, който Алексий никога бе чувал.

— Почакай малко. Къде е Провачек? Убихме ли го? — попита го Грейс, но воинът не знаеше.

— Не го виждам. А ти, Рийс? — но елфът вече го нямаше, сякаш никога не е бил там, оставяйки ги сами в стая пълна е мъртви вампири и смъртоносен диамант, докато Анубиса пътуваше към тях.

— Излизай! Веднага! — Алексий хвана Грейс за ръка и двамата излязоха от стаята, прескачайки останките на доскорошния Приматор — Вонос.

Двамата препуснаха през тълпата от гости в имението, избутвайки от пътя си както политици, така и вампири, докато диамантът в джоба на воина прогаряше дупка в плата и го зовеше да го използва, за да унищожи всеки един вампир в тази стая. Освен че моментът беше неподходящ, подобно действие би било нередно. На този бал присъстваха и вампири, които живееха в хармония с човеците.

Макар и малко, те съществуваха.

Алексий не смяташе да съди тези, които не се занимаваха с убийства и кроежи на коварни планове.

Беше му достатъчно, че успя да върне „Проклятието на вампирите“. Още един скъпоценен камък, чието място бе на Тризъбеца на Посейдон. Още една стъпка към възраждането на Атлантида.

Но тогава чу познат гласа. Глас, който хиляди пъти бе молил
Посейдон, докато е жив да не чува.

Писъкът на Анубиса.

Нека боговете проявят милост и ги спасят.

ГЛАВА 30

Грейс забави крачките си, сякаш хваната в капана на гъст сироп, неспособна да помръдне, като зазидана в цимент. Но най-простото обяснения за внезапното забавяне беше, че може би бе забелязана от богинята на вампирите, способна да я смаже като буболечка. Не бе планирала срещата с Рийс на Гарануин, онзи отвратителен плъх, който ги изостави, да приключи по този злощастен начин.

Щом видяха богинята, гостите проглушиха стаята с викове и крясъци, треперещи пред величието ѝ. Анубиса блестеше с характерната за нея ужасяващо отвратителна красота. Богинята очевидно не хареса роклята на Грейс, затова с едно движение на пръста я запрати във входната врата. Силно.

Вероятно всичките ѝ ребра се бяха счупили. Така че, Грейс започна да се моли с всички сили. Отправяше молитвите си към Диана, която имаше причина и желание да срита задника на незначителната богиня на вампирите. След като молитвите ѝ бяха безмълвни, а тялото ранено, Анубиса не я сметна за заплаха.

Единствената надежда на Грейс бе да ѝ покаже колко много греши.

Доволна от стореното, Анубиса се обърна към Алексий и го повика с пръст да дойде при нея.

— Каква изненада — измърка тя. — Един от моите се завръща при мен. Така ще се забавяваме този път и ти обещавам, че няма да те пусна да си тръгнеш.

— Не мисля така — гласът на руснака бе почти гърлен от гняв, докато се приближаваше с насочен към главата на Алексий пистолет.

Грейс можеше да каже защо звучеше така. В края на краищата той не бе успял да избяга от „Проклятието на вампирите“. Цялата лява част на тялото и главата му просто ги нямаше, като от него стърчеше овъглена и усукана плът. Гледката бе отвратителна — опърен манекен, който подскачаше на един крак. На Грейс ѝ се гадеше от

миризмата на обгорена плът, а и гледката на полуизпепелената му глава не ѝ помагаше.

Анубиса се извърна към ужасяващата кукла и потрепна незабележимо. Беше толкова красива, без съмнение откъсваше дори и крилата на мухите с грация. Кучка. Точно в този момент неочеквана топлина заля тялото ѝ и навярно потрощените ѝ крака, затова тя даде глас на яростта си и удвои молитвите към Диана.

— Кой си ти? — попита тя, с глас, пълен с усещане за трошащи се кости и гниеща смърт.

— Провачек и прекадено дълго работех за този тиранин — Вонос, за да се откажа от камъка така лесно — произнесе останала част от устата му.

Почти небрежно Анубиса го повали на земята и той остана да лежи там, като не спираше да пръхти и крещи, но въпреки това не се изправи. Ала пушката му все още бе насочена към главата на Алексий.

Още една топлинна вълна връхлетя Грейс и тя съвсем бавно и предпазливо изтегна краката и ръцете си, и също толкова внимателно се превъртя към сандъка с оръжията им, който се намираше на около метър от мястото, на което Анубиса така предвидливо я бе запратила.

Към лъка и стрелите, които така майсторски забиваше в целта. Стрелата, която никога не пропускаше. Внимателно вдигна ръката си достатъчно високо, за да вземе лъка и стрелите си. Явно късметът бе на нейна страна или на тази на Диана, защото веднага улови стрела със сребърен връх. Постави я на лъка, без да си позволи да си поеме дъх.

Но дори и най-предпазливите движения на хората не можеха да се сравняват с изключително остро развития слух на богините. Анубиса се обръна към Грейс. На лицето ѝ грееше ужасната ѝ усмивка, кучешките ѝ зъби бяха напълно удължени, а очите ѝ — яркочервени.

— Колко хубаво! — възклика тя и плесна с ръце. — Избор. Във възторг съм, че ми се отвори възможност да си поиграя с човешката ти курва. Разказа ли ѝ как ме умоляваше да те нараня?

Грейс чу надигащото се ръмжене, което идваше от гърлото ѝ, вдигна лъка и се прицели в лъжливото, гнусно и отвратително лице на Анубиса.

— Ще те убия, мръсна кучка такава! — извика ясно тя. — Ще се уверя, че никога повече няма да нараниш атлантите.

Умопомрачената Анубиса отново плесна с ръце и започна да се смее радостно. Всички в стаята покриха ушите си, защото смехът ѝ бе толкова силен и неприятен, че би могъл да спука тъпанчето, да проникне в мозъците и да причини аневризми в главите на всички в тълпата. Писъците и риданията, изглежда, я правеха още по-щастлива.

— Предлагам ти да избереш — отвърна Анубиса. — Можеш да спасиш Алексий, единствената си любов, с тази стрела или да ме пристреляш с нея. Но ще го направя по-интересно и вълнуващо. Знам колко благородни, вие човеците, обичате да се показвате, че сте.

Внимателно огледа тълпата и се изсмя със задоволство, докато някои от хората паднаха на земята. Не се знаеше дали бяха загубили съзнание, или звукът ги бе убил.

— Сетих се! Ако избереш да убиеш нещастното опърлено люспесто подобие на вампир, за да спасиш Алексий, ще убия всеки човек в тази зала. Ако избереш да убиеш мен, ще дам заповед за смъртта на Алексий и ще пощадя хората. Ето. Не е ли забавно?

Грейс не каза нищо, а просто пресметна колко време ще й отнеме да вземе още една стрела. Преди да е взела решение, чантата, в която се намираха останалите ѝ стрели и оръжията на Алексий, бе погълната от пламъци.

— Без да мамиш — каза Анубиса, без да спира да се смее като някое побъркано дете.

Погълната от отчаянието, Грейс се обърна към Алексий и погледите им се срещнаха, надявайки се, че за тази минута той ще може да прочете в очите ѝ всичко, което тя изпитваше към него, в този последен поглед. Бе ѝ даден избор, който изобщо не беше такъв. Нямаше избор. Животът на дузина хора или този на Алексий. Живот, който воинът, без да се двоуми, би жертввал за благото на човешкия род.

Алексий кимна и тя знаеше, че той разбира. Че я окуражава да направи най-трудния избор в живота си. Трябваше да вземе решение, с което нямаше да бъде в състояние да живее или този, с които и двамата нямаха да могат да живеят.

Анубиса се опита да каже нещо, но с едно плавно движение Грейс издърпа тетивата на лъка и пусна стрелата директно към сърцето на богинята на вампирите. Без да очаква нищо. Може би малко дим или Анубиса да унищожи стрелата в полет.

Вместо това се случи неочекваното: стрелата утели право в целта.

Право в целта.

Щом от раната на гърдите ѝ излезе пушек, Анубиса започна да пиши и дръпна стрелата, опитвайки се да я извади. Грейс излезе от шока, в който бе изпаднала, и скочи напред с идеята да се затича към Алексий, но един-единствен изстрел я спря. Сълзите се стичаха по бузите ѝ, а тя не смееше да погледне.

— Всичко е наред, *ми амарा*. Може да съм на години, но имам няколко трика в ръкава си.

Тя избърса очите си и видя Алексий, с пушка в ръка да стои над трупа на Провачек. От цялото тяло на Анубиса излизаше пушек, докато тя продължаваше да се гърчи и пиши на пода.

Грейс реши, че бе дошъл моментът да си тръгва. Обърна глава към вратата и Алексий се отправи с нея към изхода. Почти бяха стигнали, когато силен гръм проехтя в стаята и ги принуди, макар и против волята им, да спрат и да проверят какво става.

Зад тях, почти незабележим, окъпан в сребристо сияние силует, изстреляше стрела след стрела от своя невидим лък право в богинята на вампирите, която не спираше да крещи и да проклина.

— Това я Диана — прошепна Грейс и за секунда очите на обляната със сребърно сияние богиня срещнаха нейните.

Но кряськът на Анубиса развали момента. Веднага щом излязоха от имението, светлината на пълната луна ги окъпа, а тълпа от тичащи хора, нетърпеливи да избягат от титаничната битка между двете богини, ги последва. Чу се още един гръмотевичен звук, след това имението се разтърси, преди да експлодира и да се срути до основи. Дано да бе погребало Анубиса за вечни времена.

— Твърде много е, за да се надявам — каза Алексий в отговор на неизказаното ѝ желание.

— Знам, но за мен се отнася същото — отвърна тя и обви ръце около него, знаейки, че повече никога не би го пуснala. — Ти си повече от всичко, за което някога съм мечтала.

Стояха така в продължение часове или по-точно, докато слънцето залезе, а луната светеше в най-високата си точка в нощното небе, наблюдавайки какво бе останало от имението на Вонос. Само купчина чакъл и знаци „Не преминавай. Частна собственост“.

Пожарникарите, полицията и парамедиците вече бяха дошли и повечето си бяха тръгнали, въпреки че следващите няколко дни и нощи в района постоянно щеше да има мигащи светлини и детективи. Двамата с Алексий дори бяха разпитвани, но демонстрираха пълна липса на знание за причините довели до експлозията.

Все пак нямаше как да кажат на полицайите, че сблъсъкът между богините на вампирите и лова е изравnil със земята имението на Приматор Вонос. Дори и специалните части за паранормална активност не биха повярвали.

— Ще тръгваме ли? — попита Алексий накрая.

— Къде ще отидем? — отвърна му тя, но изтощението обезличи гласа ѝ. — У дома? Аз дори няма дом.

Алексий я взе в прегръдките си и я целуна.

— Моят дом е там където си ти. Мисля че е време да видиш Атлантида.

— Не мисля — прошепна глас, блестящ от радост, в който сякаш звънтяха всички възможно симфонии. — По-скоро дойде време моята наследница да се запознае със своята прародителка.

Грейс застине на място, бавно се изплъзна от ръце на Алексий и се обърна назад. Между тях и морето стоеше жена, нагазила във водите, докато прохладният морски бриз вееше косите ѝ.

Щом я погледна за втори път, осъзна, че пред нея не стоеше жена, а богинята. Мошта искреще около нея, пращеше и блестеше в дългите ѝ копринени коси, а сребърния блясък на луната се отразяваше в очите ѝ.

Грейс коленичи пред нея.

— Милейди!

Диана, трябваше да бъде тя, се засмя и вълните, водени от звънливия ѝ смях, се разбиха в брега, образувайки лека мъгла точно пред Грейс.

— Служи ми вярно, дъще моя — каза Диана. — Заслужи си почивката и си добре дошла да посетиш съюзниците ни под вълните на моретата. Но те предупреждавам: няма да понеса да се закълнеш във вярност на Посейдон. Аз съм ревностна богиня и държа на своето.

— Какво ще кажете, ако тя се закълне във вярност на мен? — попита Алексий. — Както и аз на нея.

Грейс ахна, сграбчи го за ръката и се опита да го издърпа, за да коленичи преди Диана да го смачка, задето си бе позволи да говори без разрешението ѝ, но вместо да го унищожи, богинята просто се засмя.

— Вече си се заклел да ѝ бъдеш верен, права ли съм? Ти си достоен спътник — каза Диана. — Чудя се дали да не ти поднеса дар и да премахна белезите ти?

Грейс отново въздъхна и се изправи на крака, защото не искаше да води този разговор коленичила. Срещна погледа на Алексий.

— Какво ще кажеш, Грейс? Ще те привличам ли повече, ако нямам белези?

Тя му се усмихна и се повдигна на пръсти, за да целуне обезобразеното му лице.

— Невъзможно е. Ще те обичам без значение какво ще стане с лицето ти.

Той взе ръцете ѝ в своите и я погледна съсредоточено.

— Тогава разбираш защо притесненията за бръчките и оstarяването са маловажни. Ще те обичам, докато последната капка в океаните и моретата на този свят не пресъхне.

— Нямам думи да опиша колко красиви и поетични са думите ви, но аз трябва да се връщам към задълженията си. Решете сега — нареди им Диана, но този път гласът ѝ носеше в себе си цунами, унищожение и тежестта на вековете.

Богинята си беше богиня, без значение колко привлекателна бе. Грейс никога не биваше да го забравя.

— Смятам да си остана така, но мога ли да поискам нещо вместо това, милейди? — попита Алексий. — Бихте ли дали благословията си за нашия съюз? Обещавам, че ще науча повече за вас, така че двамата с Грейс да отгледаме децата си и да ги възпитаме да ви познават.

Грейс остане безмълвна от дързостта на Алексий, но Диана наклони глава, сякаш обмисляше дали да изпълни желанието му. Накрая се засмя.

— Приемам молбата ти и благославям съюза ви. Вие ще бъдете едно от днес, докато денят, в който луната вече не пресича небосвода. Ще наречете дъщеря си Пенарадън.

Грейс се почувства сякаш се задавя с камък, който току-що се бе появил в гърлото ѝ.

— Какво? Исках да кажа, благодаря ви, милейди, че ни дадохте благословията си. Ще се постарая да ви покажа, че не сте направили грешка.

Алексий я зяпаше с отворена уста, след това я затвори и се втренчи в Диана.

— Каква дъщеря? Ще си имаме момиченце?

С плавно движение Диана посочи луната.

— След девет завъртания на луната, ако помня правилно. Ще я наречете Пенардън и тя ще бъде благословена от луната на ловеца.

— Бременна? Да не ми казваш, че съм бременна? — извика Грейс и сложи ръка на плоския си корем. — Но аз... защо Пенардън? — оглупяла от чутото, зададе най-маловажния въпрос измежду милион други.

— Задава се битка между боговете. Докато колелото на света неспирно се върти напред, идва ново падение на боговете — лицето на Диана помръкна. — Древните пророчества предрекоха, че само дете, в чиито вени тече кръвта от всички раси, ще спаси света от глупостта на боговете. Пенардън ще бъде част от това пророчество, както и младият принц, Ейдън.

— Но...

— Достатъчно! — Диана вдигна ръка и бе окъпана от неспирния водовъртеж и искрящата светлина на луната. — Само това мога да ви кажа. Върви в Атлантида. Запознай се с новото си семейство. Скоро отново ще си поговорим, дъще моя.

И тогава изчезна. Грейс и Алексий продължиха да гледат втренчено, където допреди секунда се намираше богинята, но нея вече я нямаше. Дълго време не отместваха погледа си, докато Грейс не осъзна, че рано или късно трябва да се изправи пред него.

— Така — изрекоха двамата едновременно.

Засмяха се и Алексий постави ръка на корема ѝ, като в очите му не се четеше нищо друго, освен удивление.

— Моето дете? Настина ли носиш детето ми?

Жената кимна бавно.

— Така изглежда, въпреки че, за да повярвам, ще ми трябва един или два теста за бременност. Модерната медицина се изправя срещу древни пророчества. О, боже!

— Пенардън? — произнесе колебливо воинът. — Името е чудесно, но...

— Пени — решително заяви Грейс. — Ще я кръстим Пенардън, няма начин да не се съглася с богиня, която е и моя пра родственица, но ще я наричаме Пени.

Той се усмихна и като че ли изгряващото слънце, проникващо през вълните.

— Пени. Харесва ми. И е подходящо след като вие с нея сте моето богатство.

Двама се целунаха, застанали на плажа, на който богинята бе благословила съюза им и им бе предрекла дълги години щастие. Воинът вдигна глава и направи знак във въздуха. Грейс затаи дъх, щом блестящ овален образ прие форма.

— Ще занесем ли този диамант на полагащото му се място, *ми амара!*

Грейс прегърна своя воин и любим и му кимна в отговор.

— У дома, Алексий. Домът ми е там, където си ти.

Той я целуна отново и заедно навлязоха в портала, който щеше да ги отведе в Атлантида. Докато прекрачваха магическия вход, Грейс бе убедена, че чува гласа на брат си и се препъна от преживяния шок.

Браво, сестричке. Живей. За мен, за себе си и за детето си.
Браво.

Щеше да е уместно очите ѝ да са пълни със сълзи, щом пристигнеше в Атлантида. Отсега щеше да живее живота си пълноценно; да обича, да се радва и да се смее.

Алексий ѝ се усмихна и заедно с неродената си дъщеричка направиха първата стъпка към бъдещето си заедно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.